

О.ЗАБОЛОТНИЙ

**МИНУЛЕ,
ЗАХОВАНЕ В
ТУМАНІ**

Заболотний Остап

**МИНУЛЕ, ЗАХОВАНЕ
В ТУМАНІ**

Роман

Львів

2015

Молодий хлопець витирав білою шматкою кров з ножа і дивився на чорного ворона, який сидів за вікном, і своїм поглядом неначе випалював руки хлопця, що були по лікті в крові. Раптом ворон полетів в той момент, коли задзвенів дверний дзвінок. Хлопець кинув ножа в умивальник, помив руки і пішов до входних дверей. Глянувши у вічко, він нікого не побачив.

— Хто там? — запитав голосно

хлопець, але у відповідь нічого не почув.

Приклавши вухо до дверей і послухавши тишину коридору, хлопець обережно відчинив їх і побачив на підлозі невеликий конверт. Глянувши, чи нікого не було в під'їзді, парубок підняв його і зачинив двері. Витягнувши з конверта білий аркуш, хлопець прочитав слова, вирізані з газет, і приклеєні на папір:

«Приходь сьогодні до військової частини в розвалену будівлю, на якій висітиме синє полотно. Тебе там очікуватиме сюрприз.

Туман Карпатського лісу»

* * *

ЧАСТИНА ПЕРША

*Ніхто не відважний настільки,
щоб не злякатися несподіваного.*

Гай Юлій Цезар

РОЗДІЛ 1

Підземелля

За вікном було чути стукіт крапель дощу, а в просторій кімнаті лунала музика Баха, граціозність якої доповнював аромат свіжозвареної

кави. На столі біля великого вікна стояв ноутбук, поряд — велика чашка кави, лежало декілька класичних книжок, вкритих вирізками з газет, збоку — кишенькова копія Нового Завіту і лупа. У правому кутку кімнати валялися пусті пляшки з-під пива. Зліва на мольберті майоріли, як червоний прапор над Берліном у 1945, маки. Підлога була вкрита газетами, на яких лежала різнокольорова дерев'яна палітра, пензлики, мастихіни, напівпорожні тюбики олійних фарб.

— Ти в що хату перетворив? — сказав кремезний брюнет середнього росту,

одітий в темні джинси, коричневу шкіряну куртку, чорні туфлі, зайшовши у кімнату.

— Тернопільський рушник мені на шию! Найшовся вчитель... Роззуйся ліпше, а то мало того, так ще й за тобою прийдеться прибирати. Зачекай декілька хвилин, і все буде на місці. Ти ж мене знаєш, — сказав босий хлопець середнього росту в темних спортивних штанах, білій футболці і чомусь, що колись було сорочкою, а тепер нагадувало абстракцію, яку продають на аукціонах за мільйони. Увесь одяг, руки, лице і

навіть пасмо світлого волосся хлопця були вимазаними фарбою.

— Ну тааа, декілька хвилин. Як завжди, дві години будеш збиратися. Ти на себе в дзеркало дивився? — запитав гість. — Що за терміновість? Чому ти мене кликав?

— Не бурчи. А що, вимазаний дуже? — з подивом запитав блондин і глянув у дзеркало. — Йооой, навіть ніс вимазав, — повитирав руки, виключив музику на ноутбуці і сів за фортепіано. — Послухай, я вчора склав.

Хлопець торкнувся клавіш старого

фортепіано короткими пальцями і бархатні мінорні звуки почали наповнювати кімнату. Кожен дотик пальців до клавіш зафарбовував їх не витертою фарбою і вимальовував музику, написання якої могла спонукати лише якась трагедія. Сумна спокійна мелодія одночасно заставляла серце битися в такт повільного натискання на педаль і заставляла думати про суть людського життя. Закінчивши, хлопець зняв руки з клавіш і повернувся до гостя.

— Ну як тобі?

— Печально, — відповів гість.

— Це добре. Чого застиг? Допоможи мені це все прибрати, і ми йдемо.

— Куди? — здивовано запитав гість.

— Рома, ну я ж казав тобі, що сталося щось важливе.

— А що?

— Побачиш, — відповів блондин і почав прибирати кім-нату.

За пів години двоє хлопців вже обходили калюжі в дворах монотонних сірих високоповерхівок. Будинки за формою нагадували великі блоки, що склалися з мініатюрних сірникових коробок, які називалися квартирами.

— Куди йдемо? Що сталося? — запитав Роман і запропонував: — Давай сядемо на лавці. Може десь є суха.

— А ти як думаєш? — відповів блондин і широко засміявся. — Прямо, а далше побачиш.

— Ну добре, — кинув Роман, а потім додав: — давай підемо в торговий центр. Там можна когось зустріти.

— Йдемо на воєнку. Я вже відсидів два дні в хаті і от-руївся фарбами, посидимо на вулиці.

— Може...

— На воєнку, — відрізав хлопець.

— Окей... Але нащо ти мене туди тягнеш? Остап?

— От прийдемо, і побачиш.

... Проїшовши декілька подвір'їв високоповерхівок і обійшовши багато ям, хлопці перескакували через болота на шляху до закинutoї військової частини. Колишні гаражі, різні будівлі з блоків поступово валилися, були вкритими пророслими, і вже де-не-де вирослими кущами і деревами, як закинute місто Прип'ять. Під ногами все ще був асфальт, але й

той був весь закиданий сміттям. Якби не люди, які деколи по ньому скорочували собі шлях додому, у цьому кутку міста не було б навіть стежки. Йдучи посеред напіврозвалених будівель, хлопці лише відчували вітер, що дув їм у лиця, оживляючи це місце шелестом пожовклого листя на деревах і піднімаючи із землі сиру опалу листву.

— Під тополями мокро, — сказав Роман.

Остап зупинився посеред військової частини і озирнувся навколо. Ніде не було видно синього полотна, і він вже подумав вертатися

назад, але здійнявся ще сильніший вітер, ніж той, що був декілька хвилин до того. І тоді на одній із маленьких, зруйнованих часом і людьми, бетонних будівель, замайоріла синя шмата.

— Йдемо в ту буду з блоків, — сказав Остап.

— Чого ти мене туди тягнеш? Що ми там будемо робити?

— Та я тебе для того і привів сюди. Пішли!

— Що ти вже витворив?

— Поки що нічого. Зараз все побачиш.

Хлопці пробрались через кущі і зайшли в однопо-верхову будівлю, що ззовні нагадувала буду з бетонних блоків, частина якої була над землею, а решта — занурювалася у пагорб. Дверей там, судячи з моху, вищого ніж кісті на ногах, не було вже два десятки років, а на підлозі лежали розкидані пляшки з-під алкоголю, пусті шприци і різне сміття.

— Ну принаймні тут сухо, — сказав Роман.

Остап пройшовся у глибину буди і сказав: — Дивися, тут є якийсь спуск. Йди сюди, — махнув рукою хлопець і почав відкидати старі дошки в кутку

кімнати.

Розчистивши частину підлоги , хлопці побачили темний спуск із поржавілою драбиною. Від невідомого було чути запах сирості і старості.

— Ніхрена собі! — від здивування Роман присів і почав заглядати у темряву.

— Ну для того я тебе сюди і вів. Вчора я ходив у магазин купити червону фарбу. По дорозі назад мене застав дощ, тому я зайшов сюди, і ось, що я побачив, але самому ліз-ти було не цікаво.

— Ти думаєш, я полізу? — запитав із здивуванням Роман.

— Полізли! — сказав Остап та відразу зупинився. — Ні, витягуй телефон і включай ліхтарик: спочатку глянемо, що там.

— Я гляну, але лізти не буду, — відрізав Роман.

— Слабо? Слухай, тут ніхто не ходить. По тому, яке тут все розкидане і не потоптане, можна сказати, що тут вже багато років нікого не було. Там, напевно, якесь сховище.

— А якщо хтось прийде сюди? Дивись: ця діра прикладена доками.

— Спокійно: в таку погоду ніхто з дому не виходить. Тут ті дошки, по вигляду, лежали декілька років, — Остап присів і крикнув у діру. — Ей! Хтось тут є?

З невідомого було чути тільки відлуння «Ей! Хтось тут є? Хтось тут є? Тут є? Тут є? Є? Є? Є?"»

Остап піднявся й мовив:

— Чуєш? Нікого немає. Ліземо! Думаєш, мені не страшно? Але все-таки не кожного дня можна знайти такі пригоди на свою задницю.

— А якщо хтось спеціально прикритися прийде сюди, бо

почнеться дощ? Дивись, — Роман показав на втоптаний мох посеред буди, — тут хтось був напевно.

— Та то вже ми втоптали. Полізли, скоро глянемо, що там, і назад. Скоріше заліземо — скоріше виліземо.

Хлопці посвітили ліхтариками, але у невідомому було видно лише темноту і металеву драбину, кінець якої міг бути де завгодно.

— Може, не треба? Зараз дощ пройде і підемо, — сказав Роман із надією у голосі.

— Полізли. Посвіти мені.

Остап взяв свій телефон у зуби, вчепився руками за драбину і повільно поліз униз. Його оточувала повна темнота, хоч очі виколоюй. Кросівки ледве трималися на драбині і часто сковзали з неї — доводилося розраховувати на хватку рук. Як тільки він відчув під ногами холодний бетон, то посвітив Роману, і той теж повільно спустився.

— Ну, як тобі? — запитав Остап, посвітивши телефоном у різні сторони.

— Що як? Я нічого ще не роздивився. Ніби нікого тут немає. Слухай, ліземо назад: хто знає, що може статися.

— Та не бійся ти. Але домовимось, що один одного не лякаємо.

— Добре.

— Дивись! Бу! — крикнув Остап і підняв побиту пробір-ку, а Роман відсахнувся, схопившись за серце. — Напев-но, тут раніше проводили експерименти.

— Нащо ти так робиш? — запитав Роман, видихнувши.

— Просто так, — відповів Остап і засміявся, — більше так не буду. Обіцяю.

Хлопці посвітили телефонами і

побачили, що вони знаходилися у маленькій кімнаті, в кутку якої виднівся довгий круглий тунель. Раптом щось скрипнуло вдалині.

— Надворі йде дощ. Напевно пройшов крізь землю і капає, — прошепотів із невпевненістю в голосі Остап.

— Може, ліземо назад?

— Е ні, я вже заліз. Заново я сюди не полізу. Пішли.

Хлопці посунули в бік тунелю. Під ногами скрипіли осколки розбитого скла, перемішані зі сміттям, частинами старих меблів та старими брошурами, адресованими

пролетаріату, лампочками і фарбою, яка вже давно повідвалювалася від стін, що тепер були прикрашені тільки величезними сплетіннями павутини, і де-не-де стендами, на яких ще тільки в деяких місцях можна було щось прочитати.

— Ти куди? — здивувався Роман, побачивши, що Остап ішов до великого стенду на стіні.

— Треба зірвати того ідола, — відповів Остап, зриваючи Ілліча. — Тепер можна йти далі.

— Нащо ти все чіпаєш? Тобі того треба?

— Та спокійно. Не переживай: тут його нема, він не вос-кресне і не вб'є нас. Пішли.

Вузький тунель, здавалось, не мав кінця, і помалу йдучи по ньому, кімната позаду зникала, й чутним було тільки стукіт взуття по бетону. Пройшовши приблизно двадцять метрів, Остап зашпортався, й побачивши на землі щось червоне, зупинився. Роман звернув увагу на те, що його друг зупинився і теж помітив щось червоне.

— Кров. Все, йдемо назад, — відрізав Роман.

— Та чекай. То, напевно, фарба. Не панікуй, пішли.

— Ага, де ти тут бачиш фарбу?

— Та фарба це, кажу тобі. Де би тут взялася калюжка крові? Якби тут хтось стікав кров'ю, то тут була б кров усюди, навіть стежка крові. А якщо б тут лежав труп, то тут би було набагато більше крові, а так то фарба.

— А ти в нас, виявляється, Капітан Логіка, так? — сказав Роман з насмішкою.

— Ага, виходить так.

Хлопці пішли далі по тунелю й

пройшовши ще приблизно сорок метрів, побачили перед собою маленьку кімнату, яка за інтер'єром нагадувала попередню: так само було розкидано повно залишків комунізму, але на відміну від великої кімнати, звідси були входи у три тунелі. Два ходи по боках були такими самими, як тунель, з якого вони прийшли — круглими і такими ж великими, а середній — був прямокутним і більшим.

— Ніфіга собі! — шепотом промовив Роман. — Та тут бункер цілий!

— Бачиш, а ти казав не лізти.

— І куди даліше?

— Я не знаю. Пішли прямо, щоб скоріше було назад. Хоча ні, спочатку йдемо направо, потім наліво, а вкінці прямо.

Роман підняв із підлоги стару книжку і відгорнув нею павутину на вході у правий тунель. Він виявився коротким: довжиною приблизно десять метрів. Вкінці була маленька кімната, в якій стояв стіл та крісло.

— Дивись: батарейки, пачка з вафель. Тут хтось точно був останніми роками, — сказав Роман, — я ж попереджав.

— Попереджав. Йдемо назад: тут нічого цікавого. Не хочу просто збирати на собі порох. Значить так, зараз в лівий тунель, тоді в той, що прямо: він, здається, довший.

— Пішли.

Хлопці повернулись назад до маленької кімнатки з розгалуженнями і зайшли у лівий тунель. Він тягнувся на п'ять метрів і закінчувався стіною, яка закривала будь-яку надію на вихід чи життя.

— Йдемо назад: тут тупик, — сказав Остап, глянувши на екран телефону.
— Дивись: тут же немає з'єднання.

Якщо щось станеться, то навіть ніхто не визнає, де наші трупи. Хехехе, я жартую.

Хлопці знову опинились в кімнаті з чотирма виходами. Невідомим залишався тільки один.

— Чекай, щось в мене погане передчуття, — зупинився Остап, та потім додав: — але йдемо. То я, напевно, з перепою, — і тяжко видихнувши, сказав, — з Богом.

— Та пішли вже. Скоріше попадемо туди, і скоріше вийдемо назад. Мене вже від тої темноти очі болять. Буде жах, як ми вийдемо знову на світло.

Хлопці разом пішли у тунель. Під ногами не було так закидано сміттям, як в інших коридорах підземної схованки: лежали тільки поодинокі пляшки і обгортки. Під ногами задзеленчав метал. Хлопці глянули і побачили на підлозі вже використані патрони, як здавалося, на перший погляд, з пістоleta.

— Патрони? — здивовано, із великими переляканими очима, що шукали виходу з підземелля, спитав Роман.

Остап не встиг вимовити ані слова: лише відкрив рот, щоб щось сказати, як з глибини тунелю, за

метрів тридцять, почулося чийсь ниття.

— Людина, — видушив із себе Остап і пішов у сторону, звідки пролунав звук, — точно людина. Хто там? — гук-нув він. — Посвіти сюди, — ступив крок, — дивись! Виключи телефон.

Телефони погаснули, і попереду стало видно слабке світло.

— Хто тут? — гукнули одночасно двоє.

Стогін продовжувався.

— Там хтось поранений.

— Зараз побачимо, — сказав Остап,

— піднімаючи пус-ту пляшку з підлоги, — бери якусь і собі.

Роман узяв пляшку, і вони пішли вперед. Холодні стіни наповнювалися ще більшими загадковістю й страхом.

— Він там! — почувся крик далеко позаду.

Ниття поперед хлопцями затихло.

— Тут хтось точно є! Зараз все побачимо, — почувся інший голос, значно грубший за попередній.

Вдалині почали виднітися світла від ліхтариків.

— Рома, ми попалися, — прошепотів

Остап.

— Я ж казав не лізти.

— Вияснимо все потім. Побігли, але тихо. Назад дороги немає. Сховаємося десь, і ,може, нас не замітять.

Через мить хлопці вже йшли у повній темряві, намагаючись відчутти всі предмети на підлозі і не наступити на них. Світла, яке ринуло поперед них, було недос- татньо, щоб щось добре розгледіти, але з кожним кроком ставало світліше.

— Скоріше! — підганяв Роман.

— Та йду, — гиркнув шепотом Остап.

Спереду почав виднітися силует когось на кріслі, освітлений зверху, звідки падав дощ. Сяйва ліхтарів і кроки позаду наближались. Роман перший підійшов до зв'язаного хлопця років двадцяти посеред кімнати, повної різних залишених пробірок, склянок, таблиць хімічних елементів, і зразу приклав палець до рота, показуючи, щоб він затих. Як тільки хлопець побачив Остапа, то почав нити і скиглити. Остап махнув рукою, щоб Роман ховався зліва за входом у закинену лабораторію, а сам підняв велику дошку з купи сміття, яким була вкрита вся підлога, і вдарив хлопця по голові. Роман обернувся і витріщився

на Остапа.

— Не переживай за нього, — ледве чутно прошепотів Остап. — Бери дошку і ставай з іншого боку.

Ставши по різні боки виходу так, що їх не було видно, хлопці лише слухали, як прискорювалося їхнє серцебиття. Стукіт взуття все наближався, часто перериваючись звуками металу та скла, що лежали на підлозі.

— З Богом, — прошепотів Остап.

— Нікого нема! — почулося з тунелю.

— Може, й нема, але зачекай!

За дві секунди з тунелю висунулися дві голови, і зразу повалилися від тяжких ударів із боків входу.

— С@ки, — встиг вимовити хтось з незнайомців, і два тіла тяжко повалилися на землю. Роман взявся за голову.

— Не переживай: живі, — відмахнувся Остап, — шукай, чим би їх накрити, щоб коли прийдуть в себе, не побачили нас.

Роман включив телефон і почав світити ним і ритися в купах сміття, шукаючи ганчірки. — Розв'яжемо того

хлопця і втікаємо.

— Ти здурів?

— Чому?

— Нууу... Так... Він, може, вбивця якийсь, — намагався аргументувати свою думку Остап.

— Зв'язаний убивця?

— Всяке буває.

— Слухай, ми в сраці. Давай вибиратися звідси скоріше.

— Добре. Знайшов якусь велику шмату чи щось?

— Угу.

— Прив'язуй його шию, — сказав Остап і кивнув на хлопця, який тільки приходив до себе.

— Нащо?

— Прив'язуй! — майже наказав Остап, — Не час сваритися, потім вже зверху вирішимо, що з ним робити.

Роман підійшов до хлопця, і почав прив'язувати один кінець простирадла до шиї, розглядаючи його. Глянувши на риже волосся хлопця, його перелякане і одночасно насуплене, зморщене від злості лице, частково закрите скотчем, перед очима у Романа з'явилася картина, як він сидів

із однією дівчиною у кафе. У момент, коли він і дівчина годували одне одного, до кафе залетів він, той самий хлопець, який зараз сидів зв'язаний перед ним. Він підбіг до стола, за яким сидів Роман із дівчиною, скинув скатертину разом зі всім, що було на ній на підлогу, вчепився Роману за комір сорочки і почав верещати:

— Ти що, с@ка, зовсім страх втратив?!
А?!

Роман ривком рук догори зірвав руки хлопця зі своєї сорочки, штовхнув його так, що той відлетів на декілька метрів, і прогарчав:

— Ти хто такий, щоб нас чіпати?!

— А, вас?! Ну правильно ж, вас. Вас обидвох! — крикнув хлопець, підійшов до дівчини, яка сиділа за столом, наче німа, і штовхнув її.

— Ах ти ж, бл@ть, с@ка! — встиг почути хлопець від Романа, до того, як відчув сильний біль і тріск щелепи, після чого зуби почали літати у нього в роті.

Зараз хлопець виглядав так, як і замить до удару: такий же настрашений і злий.

— Ти його знаєш? — перебив думки Романа Остап.

— Що?... Я?... — пробубонів Роман.

— Все ясно.

— Пересікались.

Остап розбив скляну пляшку і розрізав нею скотч, який тримав хлопцеві ноги. Юнак помалу підвівся, але продовжував хитатися на ногах.

— Йти зможе. Тримай його, — Остап хотів штовхнути рижого хлопця до Романа, але почув, як один із лежачих на цементі приходив до себе. Довго не думаючи, він знову взяв дошку і вдарив обидвох чоловіків по головах. Пролунав глухий удар. — Максимум струс мозку, — відповів Остап на

питання Романа, яке з вигляду його лица, що підсвічувалося мобільним телефоном, він якраз хотів задати. — Йди сюди. Я їх сфотографую, може, пригодяться ще.

Посвітивши телефоном, хлопці побачили двох чоловіків у чорних масках. Роман стягнув машкари з їхніх облич і вони побачили лица двох чоловіків, яким на вигляд було поза сорок років. Одягнені вони були у спортивні костюми. Один був низького зросту, на голові у нього було чорне сивіюче волосся, але шкіра на лиці ще мала досить молодий вигляд, хоч було видно лице людини, яка

кожного дня заглядала у чарку. Гострий ніс розділяв лице на дві частини: одну гладку, а другу — закривавлену від розсіченої ударом губи, ще й вкриту шрамами на щоці. На шиї виднівся верх хрестика на золотому ланцюжку. У правій руці у чоловіка був розкритий кишеньковий ніж із рукояткою, такого ж темно-синього кольору, як і його спортивний костюм. Взутий чоловік був у білі, подерті та захляпані болотом кросівки. Другий чоловік був вищим, ніж перший та приблизно такого самого віку. На голові у нього вже давно не було волосся, зате були вуса і борода. Чорний спортивний костюм

підходив лише по кольору до чорних туфлів, а золотий передній зуб, який було видно через роз-критий рот, лише додавав виразності і незабутності до його образу.

Загорілись декілька спалахів, і фотографії незнайом-ців були вже були на смартфонах у хлопців.

Раптом зв'язаний хлопець швидко піднявся з підлоги й почав бігти, та відразу ж зупинився від удару дошкою в живіт.

— Куди спішиш?! Ми з тобою ще не розібралися, — крикнув Остап, і повернувшись до Романа, промовив.

— А що, якщо це якийсь маніяк, а ми побили тих, хто його хотів провчити?

— Ну і куди ми його тепер? — запитав Роман.

— А нікуди. Далеко не поведемо. Ще видно надворі. Ми його виведемо, заховаємо десь поміж дерев, зв'яжемо ноги, щоб не був дуже енергійним. Вирубимо, щоб не шумів і лишимо, поки не стемніє, — сказав Остап, киваючи на два дихаючих тіла, які лежали на підлозі, — вони сюди скоро не підуть, шукати не стануть, бо будуть боятися ментів. Надіюсь. А ми прийдемо десь в десятій і заберемо його в мій підвал, а там вже все

взнаємо, якщо він захоче розказати, що сталося. Якщо ні, то лишимо його там на якийсь час, щоб подумав.

— Може, давай я його заберу і сам допитаю.

— Ні.

— І що будемо робити?

— Давай його тоді зараз розклеїмо.

— Ну давай, — відповів Остап і різким рухом здер скотч з лица хлопця.

— Як?! Тебе вже немає! Вже ж вбили! Тебе вбили! — гаркнув хлопець Остапу. Тепер я вас обох вб'ю своїми

руками! С@ки! Я всіх вас вб'ю, і її...

— Удачі! — Остап вдарив хлопця в живіт кулаком зі всієї сили, і той скрутився. — Кажеш, є вибір? — запитав Остап і засміявся. — Бачиш, як не цінять люди доб-ро? Ми його врятували, а він... Остап знову вдарив хлопця, який хотів щось сказати, тоді силою розкрив йому рот, а той вкусив його.

— Ах ти ж падло таке! — Остап вдарив рижого коліном у челюсть, знову розкрив йому рот і вставив між зуби брудну ганчірку.

— Ти його теж знаєш? Кого він мав на

увазі? — запитав Роман.

— Хах, ну якщо говорити так, як ти, то ми теж пересікались. Вийдемо, і я тобі все розкажу. Зараз немає часу, чесно. Вони скоро прийдуть до себе, пішли! Головне, що він хоче нас обох вбити, тому ми не можемо його відпус-тити!

Остап взяв хлопця за зроблений нашійник із ганчір-ки і потягнув його за собою. Роман ішов позаду, час від часу штовхаючи і копаючи хлопця в спину, щоб той скоріше йшов. Хлопці, освічуючи собі дорогу, дійшли до кімнати, де було чотири виходи і попрямували далі. Тунель все не

закінчувався. Зв'язаний погрожувач все пручався, і його необхідно було тягти і штовхати. Скоро завиднілася драбина, і раптом почувся голос позаду хлопців. «Що за?! Вставай! Що, бл@, сталося!?!»

Хлопці почали ще швидше тягнути і штовхати рижого.

— Так, я лізу наверх, — сказав Остап, — так буде скоріше. Він поліз уверх і потягнув за собою рижого. Той хотів пручатися, але коли відчув, що душиться від того, як Остап сильно тягнув поводок із ганчірки, то поліз по драбині, а слідом за ним скоро виліз Роман.

На вулиці останні промені сонця пробивалися через туман, але після довгого перебування під землею, хлопці все рівно примружили очі.

— В нас немає часу! Так, я за руки, а ти — за ноги його, — тільки мовив Остап і разом з Романом підхопив рижого, — туди! Покладемо його там, в кущах.

Хлопці скоро винесли рижого з буди і понесли через колишню стоянку танків та військових бронемашин, замість яких тут тепер пробивалися з-під асфальту дерева. Дійшовши до густих кущів, захекані хлопці поклали на землю свого

полоненого і сіли поряд.

— Тут нас не замітять, але я не хочу тут сидіти, — сказав Роман і витер рукавом куртки свого спітнілого лоба.

Відхекавшись, Остап відповів, — я теж. Зараз щось зробимо з ним і підемо. Так, давай його під кущ, — заходився зв'язувати ноги рижому Остап іншою стороною простирадла. — Копається зараза. Ну нічого, зараз вже не будеш копатися, — сказав він, коли закінчив зв'язувати ноги.

— Може, тепер розкажеш? — запитав Роман.

Остап посунув рижого під кущ і

сказав: — Пішли, по дорозі розкажу.

Хлопці встали і з-за кущів побачили двох чоловіків, яких вони декілька хвилин тому відгамселили. Чоловіки пішли у напрямку до хлопців, але через декілька секунд розвернулися і пішли в іншу сторону. Побачивши, що ті озиралися, хлопці вийшли із воєнної частини через кущі і попрямували у бік своїх домів.

— Я не можу тобі усього розказати.

— Що? Чому? — запитав Роман.

— Бо так. Я дав клятву не вертатись у минуле.

— А що сталося?

— Я не можу розказати тобі. Це в минулому. Єдине, що я можу сказати — це дуже жорстока людина, яка хоче моєї смерті.

— Ти можеш нормально сказати? — почав нервувати Роман.

— Ні.

— Чому ти не можеш розказати?

— Я пообіцяв. Крапка. Він давно зник із мого життя, але наприкінці цієї весни він появився знову, чотири місяці тому. Він почав загравати до Яни. Познайомився із нею в

університеті і не давав їй спокою. Вона сказала мені. Я прийшов до її універу і там зустрів його. Тут вже матами і погрозами не обійшлося: ми побилися, він знову сказав, що вб'є мене, але далше він мене не переслідував. А, я, до речі, постарався, щоб його новий «Порш» перет-ворився у попіл і плавлений метал.

— Ніхрена собі, так йому і треба... А це не ти все тепер підстроїв?

— Нащо?

— Не знаю. Просто ти туди прийшов, а там — він. Див-но яосьь.

— Не питай дурного, це просто збіг,
— відповів Остап.

... Хлопці підійшли до однієї із п'ятиповерхівок, і Остап сказав:

— Пішли до мене, поїмо, відпочинемо і тоді за ним підемо.

— Пішли, — спокійним голосом відповів Роман.

...Уже була десята година вечора. Остап одягався і брав ключі від підвалу. Роман вже взутий чекав його під дверима і покваплював: — Йдемо

вже. Скоріше. Я тебе весь час чекаю.

— Пішли, — мовив Остап, взуваючи кросівки.

Хлопці спустилися із четвертого поверху і пішли у напрямку до воєнної частини. Вулиці були освітлені ліхтарями. У подвір'ях не було темно тільки через світла із квартир, проте хлопці скоро йшли до своєї цілі, нікуди не звертаючи. Віддаляючись від вулиць та дворів, вони опинялися у все більшій темряві, і якби не повний місяць і ліхтарі вдалині, то можна було б повиколювати очі виделкою. Продершись крізь хащі, щоб потрапити до місця, де вони

залишили Колю, незаміченими, вони побачили лише кущ, а від Колі й слід застиг.

— От і все. Квітка, — сказав Остап.

— Ублюдок! — крикнув Роман, підняв і кинув пусту пляшку об стіну; пролунав дзвін, пляшка розлетілася на тисячі кусочків, роздалося відлуння і незрозумілий шум. «Ти так зараз думаєш. Що ж би ти думав, якби ти знав все...» — подумав Остап і глянув на місяць у небі.

Зі сторони, куди Роман кинув пляшку, пролунав той самий голос, що і в підземеллі: — Я тобі кажу, що то

вони там, прийшли назад!

Із-за кущів появилися постаті двох чоловіків, які швидко наближалися.

— Ну що, ще раз їх «виключимо»? — шепотом запитав Роман.

— Так, спокійно, якщо ми зараз їх гримнемо, то вони нас запам'ятають. А хто вони такі, не ясно.

— Тоді погнали.

РОЗДІЛ 2

По ту сторону

— Так, тихо. Все добре. Вони ж не знають як мають виглядати ті, хто їх побили, — заспокоїв Романа Остап, — притворимося п'яними.

— А запах?

— Твоя правда, грай дурня: подумують, що ми травку курили.

— О, Валя! Дивись, хтось йде! То

часом не жирафи? Давай сядемо на диван, а то мене ноги не тримають, — голосно сказав Остап так, що було чути далеко, і гупнувся на мокру землю.

Роман застигнув на декілька секунд, і тоді підхопив, — Та ні, то слон і жирафа, ти не бачиш, чи що? Висока жирафа і нижчий слон.

— Точно, як я сам не побачив, — сказав Остап.

До хлопців наблизилося двоє чоловіків. Це були ті самі, яких вони «виключили» у підземеллі. Обидва

мали розбиті лиця, їхні олімпійки були всі подерті та вимазані.

— Так, ви хто, бл@ть, такі!? — запитав нижчий чоловік і замахнувся, щоб копнути Остапа, але його зупинив вищий, у якого відсвічувався місяць у зубі, і сказав:

— Стій, давай хай скажуть. Може, щось знають.

— Я Жека, Женя, а то Валя. Ти Валя ж? — сказав Остап і глянув на Романа.

— Тааа, — відповів Роман і простягнув руку, щоб привітатися високому лисому, який стояв перед ним, — я Валя Слон. Хахаха, прізвище

смішне, правда? Сідайте біля нас, тут зручно.

— Ясно, ви когось тут виділи? — запитав малий чоловік, який на вулиці здавався ще меншим, ніж у підземеллі.

— Виділи, — відповів Остап, — ми тут вас виділи, раніше ще якихось двох виділи. Вони бігли кудись. І ще якогось бачили під кущем рижого такого, але він був замотаний, і ми його лишили. Кайф получав. Напевно. О, а в вас нема водички попити?

— Бл@ть, якої водички?! Говори мені, що і де ти бачив?! — крикнув зі

злістю карлик.

— Саня, то наркомани, лиши їх, — сказав бородатий чоловік.

— Ми з Валею бачили того рижого там в кущах, — сказав Остап і показав рукою на кущі посеред туману, — але ми вирішили, бо я читав в інтернеті, що якщо замотатись, то можна відчувати себе гусеницею, і то кайф, і ми його лишили, а він мовчав, але дригався, так ковбасило його, певно сильніше, ніж нас. Так водичка є в вас?

Двоє чоловіків відійшли від хлопців і почали про щось говорити.

Нижчий, якого інший назвав Санею, подзвонив комусь по мобільному телефону.

— Так, Рома, як я почну кашляти, то все добре: продовжуємо грати дурнів, якщо я почну чхати, то тікаємо, або ні, я в тій воді сиджу, скоро просто так почну чхати. Як я скажу «стоп, стоп, стоп», тоді тікаємо, якщо я почну питати про бейсбольні біти, то б'ємося із ними, — прошепотів Остап.

— Скажи, от мені треба того? В мене канікули, один тиждень, щоб відпочити. Я хотів без всяких пригод на задницю, — сказав Роман.

— Ну я ж не знав, що так буде.

Високий бандит підійшов назад до хлопців, які обоє сиділи в калюжі.

— Поїхали з нами. Наш бос хоче вас бачити. Поїхали, там і водички повно. Він вас просто сам запитає про тих, кого ви бачили.

— А хто ваш бос? — запитав Роман.

— О, бачу вас попускає. Андрій Павлович наш бос.

Остап ледве не вдавився своєю слиною. Почав кашляти без зупинки.

— Добре, ми поїдемо, — сказав Роман.

Остап заходився кашлем, і витріщив очі на Романа, а той лише через декілька секунд, зрозумівши, що той насправді кашляє, почав стукати його по спині. Остапу стало легше, і він вже хотів щось сказати, але раптово під'їхали дві чорні машини. Із них вийшло двоє високих накачаних тілоохоронців у чорних костюмах, підійшли до хлопців, і один з них сказав:

— Сідайте в машину.

— Зараз, — відповів Остап, і добре оглянувши чоловіків, додавив: — пішли.

Обидва хлопці підвелися, повитиралися і пішли до машин, з відкритими задніми дверима. Попереду йшли тілоохоронці, а позаду — побиті та брудні бандити із середини підземелля. Вони сіли в передню машину, а хлопці, і один з бандитів — в ту, яка стояла позаду. У авто, салон якого був обтягнутий чорною шкірою, сидів водій у чорних окулярах, попри те, що на вулиці було вже дав-но темно. Він включив радіо, в колонках залунала пісня Скрябіна «Маршрутка», після чого машини зрушили з місця.

— Куди ми їдемо? — запитав Остап.

— Тут недалеко, — відповів бандит,
— побачите.

Тоді Остап непомітно витягнув телефон з кишені, написав повідомлення і відправив. Через дві секунди телефон Романа завібрував. Витягнувши, він прочитав повідомлення: «Андрій Павлович Вишницький». Очі у нього зразу розкрилися, і він подивився на Остапа, який тільки стверджувально махнув головою. Машини виїхали із військової частини, проїхали по декількох великих вулицях, звернули на менші провулки, в яких будинки за величиною більше нагадували школи,

чи адміністрації, ніж особняки. Проїхавшись через декілька таких провулків, машини зупинилися. Водій виключив радіо і побитий бандит гиркнув:

— Вилазьте.

Роман і Остап вийшли із машини і підійшли до брами величезного жовтого будинку, якого було видно лише верхівку, знаходячись близько біля триметрового паркана, прикрашеного кованими головами левів і ведмедів. Ворота відчинилися, і хлопці зайшли разом зі всіма іншими на розкішне подвір'я, яке охоронялося ще двома сторожами.

— Наріків вже вроді попустило, — сказав вищий бандит, підійшовши до нижчого.

Всі у тишині пішли дорогою посеред туй, вирізаних у формі стін, які утворювали цілий лабіринт. Повернувши наліво, потім направо і знову наліво, хлопці наблизилися до великого триповерхового дому. Усе подвір'я було вкрите світлом ліхтарів і камерами, які пильнували всіх і все у цьому загородженому прокурорському раю. На крильці дому кури сивіючий чоловік у чорному елегантному костюмі. Побачивши, що згромадження, яке рухалося у його

напрямку вже наблизилося до нього, він викинув сигарету і вимовив:

— Я так розумію, ви і є Євген і Валентин?

Роман і Остап стверджувально закивали головами.

— Ну що ж, давайте сядемо з вами ось тут, — сказав чоловік від якого несло запахом перегару, і вказав рукою на великий скляний стіл, оточений вісьмома металевими кріслами, — мене звати Андрій Павлович. В мене до вас декілька запитань.

Остап відсунув крісло, завалився на нього майже лежачи і пальцем

почав колупатися в зубах, а іншою рукою витягнув телефон і почав на ньому щось робити. Побачивши, що Роман стоїть непорушно і дивиться на нього з подивом, він почав кашляти. Роман, зрозумівши, що значить кашель, сам теж відсунув крісло і розвалився на ньому.

— Вам не цікаво, чому ви сюди приїхали? — нарешті перервав тишину старший чоловік, наливаючи собі у склянку коньяк.

— Нам цікаво, нащо ми таким людям, як ви, — відповів Остап, розстібнув свою синю куртку, заховав телефон у нагрудну кишеню футболки, і сів

рівніше.

— А ви знаєте хто я? — здивовано запитав Андрій Павлович.

— Не під землею живемо ж, — відповів Остап.

— А ви розумні, як на бродяг-наркоманів. Не очікувано. Розумієте, хлопець, якого ви бачили – мій син. Мене дуже цікавить, де він зараз і що з ним.

— А чому ви стали його розшукувати саме на воєнній частині? — запитав Остап.

— Спочатку у мене до вас є

запитання. Ви зможете знайти людину? Я бачу, що ви часто буваєте у закинутих місцях. Я підключив різні служби, але мені потрібні різні люди.

— Так! — майже крикнув Остап, — ми вже багато знаходили людей. Гроші ми беремо після того, як знайдемо, але нам потрібні всі карти.

— Що конкретно вам треба знати? — запитав прокурор, і гикнув.

— Ну ім'я, трошки історії, ворогів, причини його зникнення.

— Його звати Микола Вишницький. Недавно ми з сім'єю переїхали сюди з Криму. Ворогів ніби не мав. А вчора

він зник. Останнє місце, звідки доходив сигнал його мобільного телефону — це район військової частини, а таку інформацію мені дізнатися — раз плюнути. Все, але якщо про це дізнається хтось, крім вас, то... — грізно мовив Андрій Павлович, і провів великим пальцем поперек шиї. Його холодний погляд не віщував нічого хорошого у випадку не виконання його умов.

— Та де, нам ясно, ми зрозуміли, — сказав Роман.

— Дайте нам свій номер, — сказав Остап, — Зараз десь дванадцята година, сьогодні ми вже нічого не

взнаємо для вас, але завтра ми вам передзвонимо.

Андрій Павлович витягнув з кишені сорочки візитку і штовхнув її по столу до хлопців.

— Валя, візьми, — сказав Остап. Роман одразу взяв візитку, і глянувши на неї, засунув в кишеню.

— І запам'ятайте: цієї розмови не було, — сказав Андрій Павлович.

— Якої розмови? — запитав Роман, посміхаючись.

— Бачу розумні. Далеко підете. — відповів Андрій Павлович, — А я вас

ніде не міг бачити раніше? По телевізору, на фотографіях? От тебе, Євген точно. Та й тебе, Валентин.

— Не думаю, ви помилились, — відповів Роман.

— Коля! Йди сюди! — крикнув Андрій Павлович. Остап, який сидів до бандитів спиною аж здригнувся, а в цей час до прокурора підійшов вищий бандит.

— Розрахуйся з хлопцями.

Бандит витягнув із кишені конверт і дав його в руки Роману.

— Дякуємо. Ми завтра подзвонимо, —

відповів Роман.

— До побачення. Вас відвезе мій шофер, — сказав прокурор і дістав пачку сигарет, витягнув з неї одну сигарету та запалив її.

— Не треба: в нас тут живе друг, ми до нього зайдемо. Хоча, може хай підкине. Я запам'ятав лабіринт, як звідси вийти. До побачення, — відповів Остап.

— Ну, як хочете. Ви одні з небагатьох, хто з першого разу запам'ятав вихід. Думаю, ви щось знайдете, — почулося із-за хмари сигаретного диму.

— Побачимо, — сказав Остап.

Хлопці встали, Остап застібнув куртку, і вони пішли до туєвого лабіринту. Пройшовши двадцять метрів, хлопці повернули наліво, потім направо, потім знову наліво. Раптом перед ними зі сторони воріт почувся шум і звук відсування воріт, а через секунду з цього напрямку пролунало «Коля вернувся!». Вийшовши із-за кута туй, хлопці побачили, що вдалині із-за іншого кута з'явився Коля Вишницький. Роман потягнув Остапа за куртку назад.

— Червону цеглу йому в сраку! Треба було йому в цей момент тут

опинитися! Думай, Рома, що нам робити, — прошепотів Остап і почав шукати очима шляхи для втечі.

— Ти теж думай! Добре, що він нас не побачив. Пішли в той поворот, — сказав Роман.

Хлопці вернулися декілька метрів назад і повернули направо. Перед ними обома в закутку туєвого лабіринту цілувалися жінка років сорока п'яти і один із тілоохоронців, які приїхали за хлопцями на військову частину. Побачивши хлопців, ті перелякалися, немов блискавка ударила біля їх ніг, але Остап скоро приклав пальця до рота показавши їм,

щоб мовчали. Поки жінка і тілоохоронець від подиву стояли немов вкопані, Роман і Остап пробігли на носочках до іншого повороту в лабіринті. Зі сторони будинку почувся шум.

— Назад! — тихо вигукнув Роман.

Хлопці побігли назад до жінки і височезного чоловіка, знову показавши їм, щоб мовчали. Тоді вони рушили туди, де бачили Рижого, по тій довгій алеї добралися до перехрестя доріжок, повернули направо і вийшли з воріт на вулицю.

— В нас мало часу, — сказав Остап

захеканим голосом.

— Давай скоро в машину, — відповів Роман.

Хлопці залізли на задні сидіння чорного «Мерседеса».

— Нам на вулицю Виговського, біля базару, — сказав Роман, і машина зрушила з місця.

... Авто зупинилося в одному із темних дворів, і хлопці попрямували до першого під'їзду. Зайшовши всередину, вони встали біля вікна і спостерігали за машиною, яка їх привезла. Побачивши, що автомобіль

поїхав, вони вийшли і пішли в іншу сторону.

— Ну що, готовий? — запитав Роман.

— До чого?

— Бігти. Три кілометри бігти.

— Здохнемо, так вже тепер разом, — відповів Остап.

Обидва хлопці засміялися і побігли.

...У домі у прокурора всі раділи, особливо господар і його син. Вітальня дому була заповнена людьми. Прокурор, його жінка,

побитий, але вже переодягнений син, молодший шестилітній син, два бандита, тілоохоронці і прислуга — всі раділи поверненню Колі, і всі, окрім маленької дівчинки, пили шампанське з цього приводу.

— Так розкажи, що сталося, — попросили жінка прокурора.

— Мам, давай відправимо Оленку спати, і тоді я розкажу. Ліля, відведи сестру в спальню, — мовив Микола.

Молода служанка взяла дівчинку за руку, і повела її на другий поверх.

— Позавчора ввечері я йшов в клуб. Ні з того ні з сього на мене налетіли двоє

в масках: один вищий, а другий нижчий. Побили мене, запхали в якийсь багажник і повезли кудись. Я прийшов до себе в якомусь підземеллі аж вночі. А сьогодні прийшли вони. Я їх бачив. В мене було там трошки світла від вентиляції.

— Хто? — запитав Андрій Павлович.

— Квіт Остап і Роман Чорний.

Микола перекинувся поглядами з батьком.

— Як?! Не може бути! Ти впевнений?

— вигукнув Андрій Павлович.

— Я сам в шоці! Я думав, їх вже

немає, так вони ще й разом! —
Прийшли вони, а за ними — ті, хто
мене ви
крав. Так ті побили тих скотів, які
мене викрали, і витягнули мене
назовні. То було якесь закинута місце,
біля аеропору. Вони викинули мене
там зв'язаного під кущ, хотіли ввечері
прийти, завести в якийсь підвал і там
мене допитувати. Через декілька
хвилин, як вони пішли, мене замітили
якісь місцеві, розв'язали, і я добрався
сюди.

— Ті с@ки в мене ще за все заплатять!
— крикнув прокурор, і зі злості кинув
бокал об землю. З-під землі дістану!

Якраз перед тим, як ти прийшов, в мене були два хлопці. Я нюхом чую, що вони знають де знайти тих ублюдків.

— А хто в тебе був? Ти номер їхній маєш?

— Ну фотографій я не маю, але я дав їм свою візитку. Вони мали б завтра мені подзвонити.

— Ну то пішли глянемо на камерах.

— Давай вже завтра.

— Я не можу чекати. Я їх сам знайду. Хай мені допоможуть, а то вони десь пропадуть. Може це й ті, хто мене

розв'язав, подякував би їм. Я не дам тим знову втекти.

— Добре. Ви всі тут святкуйте, а ми до вас приєднаємося через декілька хвилин, — сказав Андрій Павлович і мах-нув Колі, щоб той ішов за ним.

Андрій Павлович і Микола спустилися із вітальні по широких дерев'яних сходах до підвалу. Тоді вони зай-шли до маленької кімнати, в якій стояло три крісла, великий стіл і на ньому — чотири монітори, що були розділені ще на багато маленьких вікон, в яких можна було побачити майже кожен куточок маєтку. Микола і Андрій Павлович сіли за стіл і

почали шукати записи камер.

— Де ти з ними говорив?

— За столом біля крильця, — відповів Андрій Павлович.

— Тааак... зараз, — мишка забігала по різних комп'ютерах в руках Рижого, — так, ось вони, так?

— Вони.

— Та ну на@@@, такого бути не може! Я зараз переключу на іншу камеру, щоб побачити їх спереду.. С@ка, як?! — викрикнув Коля і взявся двома руками за голову.

На екрані було чітко видно

зближених Остапа і Романа, які розмовляли з Андрієм Павловичем.

— Як ти міг?! — вигукнув Микола і витріщився очима на батька.

— Може поясниш?

— То ті самі Остап і Роман!

— Як?!

— То вони мене так побили, все подерли і кинули під кущем.

— Ти серйозно?

— Ти думаєш, я жартую?! Вб'ю, вб'ю, вб'ю! — прокричав Коля, жбурнув зі всієї сили комп'ютерну мишку, встав і

вдарив стіну кулаком так, що з неї аж посипалася штукатурка.

— Заспокійся. Я всіх піднімаю. Зараз ми їх знайдемо, — сказав Андрій і почав нервово ходити вздовж кімнати, тримаючи в руках мобільний телефон, — Ха! Вони ж були тут! Мені ж їх привезли і сказали, що їх знайшли на воєнній частині, що вони тебе бачили, але чомусь лишили. І я вирішив, що якщо вони якісь бомжі, то вони серед своїх може знайдуть, хто тебе викрав, і тут вони представилися Євгеном і Валентином.

— От, бл@дь, с@ки! — крикнув зі злістю Микола. На його лобі

повиступали вени, руки тряслись, а очі, які були майже чорного кольору, неначе випалювали перед собою все живе. Раптом запанувала тишина, — А звідки ти взнав, що я там?

— Сам подумай, звідки я знав, якщо в мене стільки людей. А їх ми знайдемо, самі подзвонять, а як ні, то їх назад відвозив мій шофер. Правда там не ясно чи додому, чи до друга, але і друга можна прижати до стінки.

— Хай хтось роздрукує їхні лица, і дзвони своєму водію: хай вже везе нас туди, бо поки ми взнаємо посеред ночі, де живе Чорний, може бути пізно. Накажи Колі і Сані хай їдуть з

нами. Ми їх зараз візьмемо, поки вони не встигли нікуди втекти. Я зараз вас дожену. В мене є одна справа.

Як тільки Андрій Павлович вийшов, Микола витягнув нижню шухляду стола, дістав звідти маленьку білу банку, витягнув з неї дві білі капсули, закинув у рот, і скривившись, пропхав їх слиною по горлу. Хлопець сів за комп'ютер, відкрив свою електронну пошту і його руки застигли над клавіатурою.

... Захекані хлопці піднялися по сходах під'їзду, зайшли до квартири,

Роман завалився на чорне крісло у кім-наті Остапа, а він зняв брудну куртку, переодівся в інші сині джинси і також завалився на диван.

— Тернопільський рушник мені на шию! Рома, я в щоці... Все, чшщ, дай мені подумати.

— Думай.

— Ти мені мав розказати дещо. Так що сталося?

— Та таке. Що тут розказувати?

— Ну давай з початку, і детально.

— Діло було менше року тому. Почалося все з того, що закінчувався

перший семестр, в мене була сесія.

— І що?

— Та не перебивай! Я стояв на вулиці, як виявилось, біля його машини, в якій пробили колеса. Він подумав, що це я пробив. Налетів на мене, почав погрожувати. Потім вияснилося, що то не я йому попроколював, але знайомство запам'яталось.

— А коли то було?

— Ну ж кажу, що зимою.

— І все, чи то тільки початок?

— Початок. Наступного разу ми зустрілися, коли він мене збив на

машині. Ну як збив, тільки зачепив, але тоді рижому забрали права.

— Ти мені розказував. Але то все був той самий Коля?

— Та.

— Не то місце, і не той час, Рома. Розказати то комусь, то не повірять.

— Угу. Потім я познайомився з однією дівчиною, Марина, пам'ятаєш?

— Пригадую.

— Так-от, я ж не знав, що вона була його, як виявилось, колишньою дівчиною. Одного разу ми з нею були в кафе, і тут впурхнув він, і все почало

літати. Ну ми добре вмастили одне одному...

— Чекай, чекай, чекай, а чому ти мені не казав раніше, що то був він, і не сказав хто то?

— Я спочатку сам не зрозумів, що то він: тоді він був перемальованим у чорний колір. Я тільки пізніше зрозумів, коли дивився фотографії, які були в інтернеті. А потім я вже не хотів говорити за то.

— Ну припустимо, а що було даліше?

— Даліше я получав всякі дзвінки, смс-ки, а потім перестав, коли я дав тобі свій телефон, і він тобі впав з

даху.

— Бачиш: на краще, — відповів Остап, встав із крісла, підійшов до намальованих маків і глянув на них. Пройшовся по кімнаті, взяв чашку холодної ще обідньої кави, підійшов до вікна і глянув крізь нього на світла вулиць, які було ледве видно через густий туман. «Цікава історія получається... — подумав хлопець і зробив ковток кави. Остап пішов назад до столу, всівся, притягнув до себе ноутбук і став хаотично клацати мишкою і пальцями по клавіатурі.

— Так, в неті ще нічого немає. Надіюсь, хоч міліція нас не шукає.

Але не факт, — сказав Остап, і тоді відвів погляд від комп'ютера, — з того, що той ублюдок казав, і з того, що його батя казав, я зрозумів, що він вже нас замовляв, і когось прибрали замість нас.

Остап відкрив свою електронну пошту і почув клік. У “Вхідних” з'явився лист від Анонімного Користувача. Остап відкрив його, і прочитав.

Від: Анонімний Користувач

Тема:

Кому: Квіт Остап

Що, с@ка, думаєш втік? Якщо ти сам мені не здашся, то спочатку пропадуть твої близькі, а потім я до тебе все рівно доберусь. В тебе три дні, щоб подумати, а потім буде зовсім небагато часу до першої жертви, а скільки їх буде, цього разу вирішу я.

Остап застиг, його лице поблідніло, серце почало битися, неначе намагалося вирватися із грудей, чашка з кавою почала трястись у нього в руках й за мить вилетіла і впала на стіл.

— Що таке? — запитав Роман.

— Нічого. Все добре, — відповів через декілька секунд Остап і поставив тріснуту чашку на блюдце.

— Що там тобі прийшло?

— А що мені може приходити?
Реклама.

Остап скоро набрав на ноутбуку повідомлення «Ти псих.», відправив його і закрив.

— Погнали, — зірвався із крісла Остап. — Скоро!

— Куди? — запитав Роман, здивований діями Остапа.

— Побачимо. Зараз збираємо все в мене, тоді йдемо до тебе. Скажемо, що ми їдемо до друга в Карпати. Там у нього сьогодні все почалось: вечірка, все таке, і що б не переживали, бо з'єднання там дуже погане.

— Може, на цей раз він не піде на крайнощі, і все мине?

— Ти сам в то віриш? Він ж нас тепер зітре у порошок. Тоді тебе із-за якихось колес, а тепер тим більше...

— Тобто?

— Ой, не знаю, збираємось.

Остап відкрив диван, витягнув

звідти велику сумку і почав складати речі. Поклав декілька пар штанів, светрів та іншого теплого одягу, три флешки і ноутбук. Потім пішов на кухню, взяв декілька пачок желатину і гліцерину, а повертаючись до кімнати захватив у ванній мило, зубні пасту і щітку, станок для бриття. Тоді вийшов на балкон, взяв гіпс і поклав усе це в сумку.

— А гіпс нащо тобі? — запитав Роман.

— Будемо перетворюватися.

— Як?

— Побачиш, я ще сам того не робив,

тільки читав.

Остап підійшов до свого стола, висунув шухляду, вийняв її і витягнув стопку стогривневих купюр.

— Тут майже вся стипендія за півтора роки, плюс ще гроші за картини.

— Нормально так.

Остап кинув гроші в сумку і попрямував до кухні. Із холодильника дістав декілька м'ясних консервів, тоді взяв виделки, ложки і ножі, один з яких був великим, гострим, зробленим із хірургічної сталі і роздвоювався на кінці. Він заніс це все до кімнати і кинув у сумку, тоді

витагнув із брудної куртки конверт, який йому дав бандит, і кинув його Роману.

— Глянь, скільки там.

Роман відкрив уже трохи змоклий конверт, глянув і сказав: — Двісті гривень.

— Як добре подумати, то він нам заплатив за час. Нормально, може бути.

— Слухай, а ти йому яку машину спалив, «Порш»? — запитав Роман.

— Та, а що?

— Ну я просто був свідком, як

підпалили один «Мерседес»
спортивний.

— Гмм... І?

— Ну то був його «Мерс», і він подумав, що то я, так що ми практично в одній і тій же ситуації. А я думав, що все вже закінчилось.

— Ти помилився: це скоро не закінчиться. Він хоч і мажор, але не дурний: може ще нас всіх обіграти. Плюс, він практично недоторканий.

— Угу. І куди ми?

— Не знаю. Думаю взяти велосипеди, так спокійніше буде добратися,—

сказав Остап.

— Я теж так подумав. Ти бери свій, а я свій старий. Якщо пропадуть, то хоч не шкода буде.

Остап взяв тріснуту чашку, допив із неї каву і сказав:

— Бачиш, тріщина ніби невелика. Може здатися, що чашка ціла... Але вона вже поділена раз і назавжди...

— Що?

— Забудь.

Остап ще раз оглянув кімнату, кинув в сумку пару ключів і фотографію з дівчиною, яка висіла

біля вхідних дверей. Хлопці взулися, закрили квартиру і вийшли на вулицю.

Надворі майже нічого не було видно через туман, попри поодинокі лампи біля деяких входів у під'їзди і місячне сяйво. Остап спустився в підвал і через декілька хвилин витягнув свій велосипед на вулицю, повісив сумку на ручку, і хлопці попрямували до дому Романа, який жив недалеко зі своєю сім'єю в особняку. Парубки тихо зайшли на подвір'я до Романа, і тоді, попри гавкання собаки, до будинку. У хаті було темно. Усі спали. Піднявшись на другий поверх, хлопці зайшли до

кімнати Романа. Він витягнув гроші, заховані в дивані, скоро склав речі у великий портфель і сумку, залишив на столі записку, і виходячи, заглянув до кімнати батьків та молодшого брата.

— Та не переживай ти, вернемося через декілька днів. І ти, і я будемо жити на зло всім ворогам, — прошепотів Остап Роману на вухо.

Хлопці спустилися сходами, Роман витягнув із гаража свій велосипед, ще раз заспокоїв собаку, і через хвилину друзі зі своїми речами і велосипедами стояли на безлюдній вуличці.

— З Богом! — сказав Остап.

— Поїхали! — відповів Роман, і обидва зрушили з місця.

... Андрій Павлович увімкнув на мобільному телефоні гучномовець і набрав свого водія. З телефону почувся низький чоловічий голос:

— Так, Андрій Павлович.

— Артем, скажи, куди ти відвіз наших гостей.

— Я відвіз їх до будинку біля ринку на Виговського.

— Так, адресу не знаєш?

— Точну не знаю, але є одна проблема

з нашими, так сказати, гостями.

— Яка?

— Вони зайшли в під'їзд, але я від'їхав і погасив фари, вони вийшли й побігли кудись.

— Ти прослідував?

— Можна сказати і так.

РОЗДІЛ 3

Сусід

— Скинь мені адресу на телефон, — сказав Андрій Павлович із такою ж єхидною усмішкою на лиці, якою сміявся в той момент його син.

— Розумієте, є одна проблема, — відповів водій.

— Яка проблема?

— Вони побігли, а потім звернули в двори, і я хотів об'їхати і знову сісти їм на хвіст, а вони зникли. Я вийшов

із машини, почав бігти, куди й вони побігли, але вони пропали.

На обличчях Вишницьких зникли усмішки. Лице Миколи стало подібним на червоне світло світлофору.

— Бери людей: будемо визнавати їхні адреси і телефони, — вигукнув Микола.

— Які адреси чи телефони посеред ночі? Та й нащо? Немає потреби. Якщо втекли, то по мобільних знайдемо, а якщо мудрі дуже, то родичі ж в них є. А там вже розберемося. Заспокійся: нам

пригодяться нерви для інших випадків.

— Яких інших випадків?! Які родичі?!
Ти ж знаєш...

— Заспокійся, ми їх знайдемо.

... — І куди ми, Рома, поїдемо тепер? — запитав Романа Остап, поправляючи сумку на плечі, — нам треба, щоб нас не знайшли.

— Ти кєп! — вигукнув Роман.

— Знаю. В тебе є ідеї?

— Немає.

— Ну от і в мене немає.

— Хоча давай поїдемо поки в село до Юри, — мовив Роман, — в нього нас скоро не знайдуть.

— До Юри? — здивовано запитав Остап.

— Ну так, а що?

— Ну добре, їдемо, але завтра ж, ну тобто сьогодні, ми від нього поїдемо: ми не можемо ставити його під такий ризик.

— Угу, я надіюсь ми до того часу знайдемо, де бути.

— Він мені казав, що в тому ж селі,

десь на окраїні, стоїть хата його ще прадіда, ну і ясно, що там нікого немає, — сказав Остап.

— Щось придумаємо.

Хлопці віддалялися від своїх домів. Колеса велосипедів ковзали по примерзлому асфальті після дощу поміж особняків. Темні вулички на окраїні Львова зачаровували тишиною під місячним світлом, серед якої було чути лише симфонію скрипу педалей під вагою хлопців та їхніх речей.

Парубки перетягнули все своє добро через колії і далі поїхали, не відволікаючись ні на темряву, ні на

п'яних, які порушували мертву тишину своїм співом "Червоної Рути". Лише місяць, і самі Роман та Остап були свідками їхньої втечі. Хлопці їхали, але навколо була лише безлюдність: з лівого боку аеропорт, де життя завмирало на час, коли більшість людей спить, а справа були дачі, в яких лише де-не-де жили люди, та й ті вже бачили третій сон. Приблизно через годину хлопці добралися до першого села, та воно теж спало. Десь вдалині пролетіли сови, і раптом зі сторони аеропорту залунала сирена.

— Карточки! — вигукнув захеканий

Остап.

— Що?

— Карточки... З телефонів...
Викинути треба... — лед-ве вимовляв
він.

Хлопці зупинилися, кинули сумки і велосипеди на землю. В той момент, як вони потягнулися до телефонів, вони почули, як він пікнув у Остапа.

— Що там?

Остап глянув на екран телефону, і побачив новий імейл. Відкривши його, він прочитав:

Від: Анонімний Користувач

Тема:

Кому: Квіт Остап

Я ж все рівно вас знайду.

— Нічого. Реклама прийшла, —
відповів Остап.

— Знову реклама? — запитав Роман.

— Ага.

— Витягнемо і лишимо, чи викинемо?

— Давай поламаємо і викинемо. Я в тому вже не так роз-бираюсь, але ліпше від гріха подальше.

— Правильно. Стільки років, стільки всяких переписок, стільки компромату, а тут раз, і все пропаде, — сказав засмученим голосом Роман.

— Та ти компромат збережи на телефоні, а в інтернеті видали.

Роман подивився на Остапа, наче той був дурним, — Ми маємо час?

— Ну та, ти правий. Видаляй, і поїхали.

Через десять хвилин вже все було

готово: SIM-карти валялися в болоті, а хлопці їхали далі. Одне село, друге, траса, ще одне село, і хлопці вже проїжджали повз знак «Басівка». Село спало. Проїхавши декілька десятків домів, хлопці зупинилися біля будинку персикового кольору, на даху якого відблискував місяць.

Остап підійшов до заїзду на подвір'я і попробував відчинити хвіртку. — Закрито, — промовив він.

— Зараз перекинемо все на ту сторону, і там зачекаємо вже на подвір'ї до ранку.

— Ага. Зараз йому і подзвонимо. Він

ж сам.

Остап переліз через старий чорний паркан і почав приймати речі, які йому подавав з іншої сторони Роман.

Хлопці потягнули всі свої речі до альтанки, яка стояла за домом біля трьох величезних горіхів. Посеред подвір'я стояли дві качелі: одна могла вмістити тільки одну людину, а інша — велика компанію або сім'ю. Хлопці підійшли до дверей будинку і подзвонили в дзвінок.

— Як думаєш, вийде з ножем чи з ломом? — пожартував Роман.

— Думаю, з ломом: більш безпечно,

— відповів Остап.

— Тоді я ставлю на те, що з ножем, — відповів йому Роман.

У кімнаті біля дверей увімкнулося світло. За вікном відсунулися штори, і звідти визирнуло лице хлопця.

Темне волосся, яке стирчало догори, і довгий ніс витягували обличчя. Навіть за вікном було видно, що хлопець високого зросту. Він розвів руки, похитав головою, і зник за шторами. Через декілька секунд двері відчинилися, і той самий хлопець стояв у спальних штанах і фут-болці перед Романом і Остапом.

— Ви на годинник дивилися? —
запитав хлопець.

— Ну та колись дивилися, — відповів
Роман.

— В нас є діло одне, — промовив
Остап.

— Яке у вас діло в другій ночі? —
запитав хлопець і підняв одну брову.

— Тут важко в двох словах пояснити, а
часу в нас немає. Ми перейшли
декому дорогу.

— Не переживай, думаю, хвоста ми за
собою не привели, — перебив Роман.

— Та що тут приховувати. Ми

перейшли дорогу сину, і частково головному прокурору Львівської області. У нас є досить підстав думати, що він нас просто як картоплю: або прибере, або посадить. Коротше говорячи, квітка, — відповів Остап.

— Варіанти не веселі, а чим я можу допомогти?

— Пам'ятаєш, ти колись казав, що десь на окраїні села є хата твого прадіда? — сказав Остап.

— Ну є.

— Нам би там пожити, — сказав Роман.

— Та ви можете і в мене, в мене нікого, всі...

— Так не піде, — перервав Роман, — ми не будемо тебе підставляти, там велика ціна може бути.

— Придумаємо щось, — сказав Юра.

— Або там, або ми будемо шукати якийсь інший варіант, — сказав Остап, — Нам всього на три-чотири дні.

— Та добре, можете жити. Я зараз піду візьму ключі, і підемо зранку туди.

В будинку пролунав звук, наче

щось упало.

— У тебе хтось є? — запитав Остап.

— Та ні, то напевно шиншили стукають, — відповів гос-подар.

— Юр, давай ліпше зараз переодягайся, і пішли, бо нам не дуже добре би було, якби нас бачили, — промовив Остап.

— Ну заходьте, чекайте, — мовив він, і хлопці зайшли до хати.

... Юнаки тягли велосипеди за Юрою. Всі час-від-часу оглядалися навколо себе.

— Нас тут не скоро знайдуть, — сказав Остап, — якщо люди будуть питати, то ми скажемо, що приїхали з Києва. Ніби ми твої родичі, приїхали дослідити на практиці життя наших предків. Ну щоб менше уваги на нас звертали.

— А світло там є? — запитав Роман.

— Колись було... — відповів Юра, — а тепер немає. Там якийсь щиток треба підкрутити, чи щось таке, подивитесь: ззаду будинку лічильник. Але дроти до дому вроді ще є.

— Тоді ми тобі дамо зарядні і телефони: зарядиш в себе, завернеш в

папір, тоді в кульок, і заїдеш зранку чи ввечері завезеш, але що би ти нам не передавав, то краще, напевно, ввечері. Хоча, може про нас будуть знати. Побачимо,— сказав Остап.

— Заодно якісь новини нам привезеш,
— добавив Роман.

— Добре. А ми вже і прийшли.

Перед хлопцями серед джунглів із засохлих зілля, бур'янів та старих покручених дерев стояла старенька хата, побудована ще напевно в позаминулому столітті: дах весь іржавий, стіни потріскані, вікна малесенькі. Юра відімкнув колодку,

відчинив поржавілу хвіртку, яка, здавалось, ось-ось завалиться. Пробравшись через хащі, Юра відкрив хату, звідки понесло тухлістю і сирістю. Хлопці аж відступили назад. Роман увімкнув ліхтарик на телефоні, зайшов усередину, декілька раз постукав по вікні, і воно розкрилося, а потім — ще два інших.

— Рома, виходь: задихнешся, — гукнув Остап і тоді запитав Юру. — Тут є, де заховати велосипеди?

— Є, за хатою. Хоча тут і так ніхто не ходить, а як накриєте дошками, то можна взагалі лишати на багато років, — відповів Юра і тоді додавив: — але

мусите нести, інакше всі колеса попробиваєте.

Остап і Роман понесли велосипеди за хату, проламуючи собі прохід серед всякого гілля. Тоді прикрили їх дошками, а по вернувшись не застали ані сліду від Юри.

— Юра, виходь, я тебе бачив, як ти ховався, — сказав Роман. — Давай, не смішно, я просто не хочу за тобою йти в той бруд і в ті гіляки.

— Ти бачив, де він? — запитав Остап.

— Та де, просто так хочу його виманити.

— Ти де? Юра? А? — крикнув на пів голосу Остап.

Уся вулиця раптом засвітилася і почувся шум машин, хлопці пригнулися. Світло кожної секунди все збільшувалось, а автомобілі приближались з обох сторін вулиці.

— Все, ми пропали... Хто б тут просто так серед ночі їхав, — прошепотів Остап.

Три секунди... Дві... Одна...
Машини роз'їхалися в різні сторони.

— Хууух, — прошепотів Роман, поки Остап хрестився.

— Так де ж Юра? — здивувався Роман.

У хаті навпроти, яка під місячним сяйвом виглядала ще гіршою, ніж та, біля якої зараз стояли хлопці, засвітилося, і через дві секунди згасло тьмяне світло.

— Гммм...

— Що? — запитав Роман.

— Нічого. Ти бачив?

— Що бачив?

— Нічого, — відказав Остап.

— Ти можеш нормально сказати?

— Дивись, — відповів Остап і кивнув головою у сторону хвіртки. Там серед туману стояв Юра.

— Йди сюди! — крикнув Роман.

Юра підійшов до хлопців і сказав:
— Вирішив вам піддатися.

— А чого такий захеканий? — запитав Остап.

— Ну ховався ж.

— Ну-ну... — сказав Остап і глянув на потьмянілий місяць, — Пішли до тебе, діло є.

— Яке? — запитав Юра.

— Побачиш, — відповів Остап, і поклавши руки на плечі Юрі і Роману, попхав їх до хвіртки.

Хлопці йшли тихо. Кожен думав про своє. Темнота і тишина вулиці, своїми невіданістю і безшумністю, заставляли безперестанку думати про те, що буде далі. Туман, наче завіса, закривав вид попереду, точно відображаючи думки в головах хлопців: вони так само описували лише декілька майбутніх секунд, але не могли передбачити, що буде пізніше.

... Зайшовши до дому Юри, Остап попрямував на кухню. Все навколо було розкидане: на великому дерев'яному столі лежало повно всяких тарілок, стояв ноутбук, на кріслах лежало повно розтріпаного одягу, в умивальнику стояла піраміда із брудних каструль, мисок, тарілок і чашок. На підлозі лежали різні диски, шкарпетки, папірці з-під цукерок, батончиків, пусті пачки з-під чіпсів, і ще повно всякого сміття.

— Ти такий голодний? — запитав Юра, здивувавшись маршруту Остапа прямо на кухню.

— Саме так. Зараз будемо кашку-

малашку з гіпсу на лице Роману ліпити.

— Що? Та йди ти. Мелеш дурне, — відповів Роман.

— То ти мелеш дурне. Думаєш нащо я гіпс брав?

Остап вивалив двокілограмову пачку гіпсу на стіл, взяв зі стола велику металеву миску, сполоснув її, і всипав туди декілька жмень гіпсу, додавив води, і почав розмішувати все великою ложкою. Роман і Юра дивилися на це все дійство з відкритими ротами, не відволікаючись ні на секунду.

— Ну що? Ви думаєте, я дурний? Так, Рома, йди сюди, сідай на табуретку, а ти дивись, як я то роблю, будеш таке саме робити мені. Голову назад відкинь, — показав Роману, відкидаючи голову, — очі заплющ.

— Що?

— Я читав в інтернеті, що так роблять маски для гриму на всіх кіностудіях. Ти ж не хочеш, щоб нас впізнали, — пояснив Остап, і побачивши скривлене Романове лице, добавив, — і не кривляйся, а то зроблю тобі маску Баби Яги.

— Як?! З гіпсу?! Ти що?!

— Спочатку роблять так форму з гіпсу, а потім вже. Будемо експериментувати. Все, закривай очі і рот: немає часу бавитися, — почав командувати Остап і сказав Юрі, — а ти дай якусь салфетку.

Роман закрив очі, Остап накрив його волосся шматяною салфеткою і почав наносити руками гіпс на обличчя і шию Романа. Через декілька хвилин він сидів із лицем мумії, яку наче дістали з-під цементу, із дірками лише для носа і рота. Тоді Остап сів на табуретку, і Юра наклав на нього таку ж маску.

— Рома? — прошепотів губами Остап.

— Оу!

— І ти ще казав, що в мене в хаті безпорядок?

— Ви обоє часом не брати? —
прошепотів Роман.

— Брати від різних мам і татів, прям як ми з тобою, — відповів Остап, — давай мовчимо, а то ще форма вийде якась крива.

— Слухайте, давайте ви наведете мені порядок, раз вам не подобається, — втрутився у розмову Юра.

— Та ні-ні, нам все підходить, —
заперечив Роман.

... Коли маски затверділи, Юра зняв їх з облич Романа і Остапа, і тоді Остап, змивши рештки штукатурки з лиця, всипав у єдину чисту пательню, яка була на кух-ні, декілька пачок желатину, додавив гліцерин, перемішав все, і поставив на вогонь. Як тільки все розтануло, Остап знову все перемішав, почекав дві хвилини, щоб рожево-оранжева рідина вистигла, повільно вилив її всередину гіпсових масок, розмазав ложкою по всіх краях і поставив на підлогу в куті кухні.

— Ну все, то буде стигнути, а ми

йдемо, — мовив Остап.

— Постарайся нам сьогодні купити сім карти, парики, і медичний клей.

— Добре, а нащо вам клей?

— Маски приклеїти до лиця.

— Я постараюсь.

Остап витягнув із сумки декілька сотень, і поклав їх на стіл.

— Ти здурів? Забери. Я сам маю. Ми що не друзі, чи що? — почав Юра, взяв гроші, і хотів віддати Остапу, але той його зупинив, — так, бери, ми тебе потім ще щось попросимо. Бери і не вигадуй. Нам хватить.

— Ну добре.

Остап і Роман попрощалися із Юрою, і вийшли з хати. Надворі було темно, але небо вже поступово змінювало чорний колір на фіолетовий.

— Надіюсь встигнемо до того, як встане сонце, і всі повиходять на вулицю, — мовив Роман.

— Та я теж, — тихо буркнув Остап, — але боюсь, що незаміченими нам бути не вийде.

— Чому?

— Передчуття.

По дорозі хлопці не зустріли нікого, але в деяких хатах вже світилося світло, тому парубки йшли дуже швидким кроком. Підійшовши до хати Юриного прадіда, Роман відчинив колодку на хвіртці, і хлопці пішли, по вже трохи протоптаній стежці посеред гілля до будинку.

— Надіюсь, як ми включимо ліхтарики, то хоч тут ми нікого не знайдемо, — пожартував Роман.

— Я теж. Мені вже хватило знахідок на декілька місяців наперед.

Увімкнувши ліхтарики, хлопці зайшли до будинку. Стіни, які

просочувалися огідним запахом протягом багатьох років, не відпускали його так просто. Посвітивши у першій кімнаті, хлопці побачили повно хламу, старі меблі, пічку в дальньому лівому кутку, на якій стояло багато посуду і старий килим на стіні. Тоді хлопці пішли далі до дверей, які були попереду. Там, скоріше всього, раніше була кухня, а тепер там лишилась тільки велика піч, дві лавки і стіл; в куті стояв віник, а на підлозі лежав килим.

— Ну, не номер люкс, але пожити можна, — сказав Остап.

— Приберемо, і буде напів-люкс, —

відповів, усміхаючись, Роман, — а як світло зробимо, то буде цілий люкс для таких, як ми.

Тоді хлопці вернулися назад до кімнати, куди вони зайшли відразу, яка раніше, скоріше всього, була вітальнею. Звідти вони пішли до дверей, що вели наліво, і на превеликий подив, побачили, що вона була повністю забита меблями: зліва і справа стояли ліжка, на яких лежали подушки, а посередині весь прохід був зайнятий двома великими старими м'якими кріслами. Зі стін, так, як і в інших кімнатах, стирчали цвяхи, і були видні менш вигорілі місця на стінах,

де раніше, напевно, висіли фотографії чи образи.

— Приберемо трохи зараз, чи вже пізніше? — запитав змученим голосом Остап.

— Давай зараз трохи, — відповів йому Роман.

— Ну давай.

Хлопці кинули свої сумки на ліжка у спальні і взялися до роботи: Роман пішов на кухню, приніс віник і почав замітати підлогу у вітальні. Остап за той час перескочив через крісла, і взявся пхати їх у вітальню. Перше засунув і поставив біля вікна з однієї

сторони дверей, а друге біля вікна з іншої сторони дверей. Хлопець побачив, що дерев'яні ручки крісел майже не мали на собі пороху, що здалося йому дуже дивним, але він нічого не сказав. Парубки підняли диван, який лежав на задній стороні. Роман стер з нього порох, якоюсь старою футболкою, яку знайшов у кухні. Викинувши її надвір, і повернувшись до хати, він посвітив ліхтариком і побачив Остапа, який вже лежав на одному з ліжок у спальні.

— Рома, все, завтра. Мене вже ноги не тримають, на сьогодні я пас. На

добраніч.

— Ну давай, до завтра, — Роман витягнув із сумки телефон, наставив будильник, тоді взяв подушку зі спальні, зачинив двері до хати на засув і завалився на дивані.

... На вулиці вже був день, коли прокинувся Роман. Він глянув на мобільний телефон і побачив, що вже було пів десятої. Сівши та протерши очі, він оглянув кімнату, яка виглядала набагато краще заметеною і без перевернутих меблів. Посидівши ще хвилину, Роман взувся і пішов до

спальні. Коли він увійшов, то застав лише сумки на ліжках: Остапа не було.

— Остап!

Ніхто не відкликався. Роман пішов на кухню, але й там не було Остапа. Тоді він попрямував до вхідних дверей, та побачив, що засув був відсуненим. Він витягнув телефон, та побачивши надпис «вставте SIM-карту», згадав, що тепер по телефону зв'язатись із Остапом було неможливо. Роман потягнувся до вхідних дверей, якраз коли вони відчинилися, і до хати зайшов Остап.

— О, ти вже встав, — здивованим голосом промовив Остап.

— Та, ти де був? — запитав рознервований Роман.

— Виходив подихати повітрям, вже світло маємо. Там просто треба було вкрутити пробки, які лежали збоку. Я понавищукував ножів, всього, чим можна би було крутити, ремонтувати, а тут справився без всього за дві хвилини, — Остап натиснув на вимикач, і біла лампа посеред кімнати засяяла світлом, — бачиш, як все просто, — засміявся.

— Пробудив би, сказав.

— Добре, наступного разу скажу, а тепер мені треба дещо продумати. Ми граємо в шахи? — почекавши декілька секунд запитав Остап, і побачивши задумане лице Романа, продовжив, — Тоді ми постараємося переіграти і прокурора, і Колю. Але біда в тому, що прокурор, як офіцер на шаховому полі, його дії легше передбачити, а от Коля — ферзя, його не так легко.

— Чому ти такий впевнений? Ти ж його не знаєш... Чи знаєш?

— Не знаю.

— Я от думаю, що нам треба забрати рідних.

— Мої приїдуть через тиждень, а от твоїх ми витягнемо. Максимум їх викрадуть.

— Так, я збираюся і їду! — вигукнув Роман.

— І що далі? Тебе зразу приберуть, і квітка. З ними нічого не зроблять. Якого чорта їм, наприклад, твій брат? Потримають, щоб ти прийшов. А ми зробимо мудріше.

— Як?

— Та є в мене тут ідейка.

— Яка?

— Пам'ятаєш, як ми були в них, то я,

коли, зайшов дивився щось на телефоні?

— Та.

— Ну от...

— Ну, не тягни.

— Так-от, я тоді поклав телефон у кишеню футболки, але перед тим я включив камеру.

— Ну і?

— Він нам розказав багато, плюс ще жінка прокурора з тим велетнем. І ми можемо ще й зробити нарізку, і краще все змонтувати. Це дає нам всі шанси на шантаж. Навіть не говори мені, що

я геній.

— Ідея хороша, — мовив Роман з полегшенням і сам завалився у м'яке крісло під вікном з іншої сторони дверей, а тоді задумався, — А що буде з Яною?

— Вона має з дня на день приїхати, а от як я з нею зв'яжуся, я ще поняття не маю.

— Ми ж можемо в гримі йти, куди хочемо, — сказав Роман.

— Побачимо.

... За цілий день до хлопців ніхто

не навідувався, окрім приبلудного рижого кота, якого вони накормили, і той невдячний втік. Ще вдень парубки наносили до хати дров, які були поскладані ззаду хати, почистили комин, і запалили пічку.

На вулиці вже майже не було видно. Остап і Роман сиділи задумані навпроти одне одного в м'яких кріслах. Між ними стояла табуретка, а на ній шахи.

— Якби в тебе був вибір: або спасти себе, або близьких тобі людей, що б ти зробив? — запитав Остап.

— Думаю близьких, тут не сильно

треба задумуватись. А чого питаєш?

— Філософствую, — відповів Остап, і посунувши на декілька клітинок офіцера, сказав: — Шах!

Роман відкинувся на кріслі, задумався, і глянув у вікно.

— Там хтось йде до нас! — вигукнув і здригнувся Роман.

— Хто? — запитав Остап, пригнувшись так, щоб його не було видно через вікно.

— Хтось в масці... Ніби з хати, що навпроти, — Роман взяв у руку великий ніж і став біля дверей, —

виключаємо світло?

— Залиш.

Пролунав стукіт у двері. Хлопці тихо підійшли, Роман потягнувся до клямки, і тільки відчинивши двері, вони побачили дивного чоловіка невисокого зросту. Він був одягнений у синю пухову куртку і джинси. На голові була балаклава, яка закривала все лице, крім очей. Сусід миттєво накинувся на Романа, і приставив йому ножа до горла, а той встиг лише приставити ножа кінцем до живота чоловіка. Сіро-зелені очі Романа зустрілися поглядом із карими очима сусіда.

Остап зробив здивоване лице і відійшов від дверей.

— Рома, ти бачив таке, щоб перший раз у хату не з подарунком, а з ножем?

— тихим спокійним голосом запитав Остап, всідаючись у те старе м'яке крісло, в якому він сидів до того. Тоді повільно перевів погляд на очі чоловіка і продовжив, — Хоча ні, дехто так заходить: вбивці, і скоріше всього, злодії. Але так не гарно починати з сусідами відносини. В тебе ж шанси невеликі на успіх: всього двадцять п'ять відсотків, що ти зможеш нас обох вбити. А в нас на обидвох — сімдесят п'ять. Плюс ще й

інші фактори.

— Остап! — вигукнув зі всіх сил Роман. Ніж, прикладений до горлянки, так тиснув його, що від напруженості на його чолі виступив піт.

РОЗДІЛ 4

Зовнішність оманлива

— Все добре, Рома, зараз відпустить,
— так само спокійно відповів Остап,
на що Роман тільки витріщив на нього
очі. — Поклади ножа. Ми вже
зрозуміли, що ти добре ним володієш.
Але в тебе цікаві мотиви виходять, —
сказав хлопець, встаючи із крісла і

кидаючи одне поліно в піч, підгортаючи вогонь у печі, — твоя ціль — не вбити нас, бо ти тут була раніше, ніж ми, тобто пересікти дорогу ми тобі не могли, перший раз з тобою ми по-пілкуємось тільки зараз. Виходить ти підозрюєш, що ми приїхали сюди за тобою... Ти помиляєшся. Наш єдиний інтерес щодо тебе — це щоб ми не повбивали одне одного.

Очі у незваного гостя примружилися, і у них з'явився відтінок нерозуміння ситуації.

— А кров, бачу, гаряча, — сказав, розсміявшись, Остап, — і зніми з себе

маску, принаймні тут. Ми не толерантні до того, коли природньо гарні дівчата роблять з себе опудал.

Обидва Роман і гість витріщилися на Остапа і не відводили від нього поглядів.

— Ну ти заховаєш ножа, чи ні?!— викрикнув Остап і захопив ножа з роздвоєним кінцем.

Гість, повільно дивлячись в очі Роману, забрав ножа від його горлянки.

— Звідки ти взнав, що я дівчина? — запитала дівчина, знімаючи чорну балаклаву, і підходячи до Остапа. Яка

зняла з себе чорну балаклаву, відійшовши від Романа, який все ще тримав у руці ніж.

З-під маски показалося рум'яне лице дівчини. На вигляд їй було вісімнадцять-двадцять років. Худе лице, яке нагадувало форму англійської букви «V», розділене подовгуватим носом і губами, нагадувало дівчат з глянцевих журналів, а темні очі були кульмінацією ансамблю густого темного волосся і брів. Остап закрив ноутбук, поклав його на підлогу і подивився на дівчину.

— Гммм, оце так сюрприз. Все-таки

брюнетка... а я все думав: чи брюнетка, чи взагалі чорна. Все, моїй логіці квітка, бо не зміг зразу відгадати, — відповів Остап, та побачивши розгублені лиця дівчини і Романа, вирішив пояснити. — Ну я зрозумів, що сьогодні день, коли в селі вивозять сміття. Всі повиставляли сміття біля хвірток. Правильно? Я зранку встав і побачив через вікно, що і ти виставила сміття. Ну а далше я вже не міг не взнати більше про того, хто живе навпроти, у майже заваленому будинку, не виглядає, а вночі тихо підглядає за іншими.

Роман і дівчина все ще дивилися

на Остапа здивованими поглядами, і тоді Остап додавив:

— Вночі, коли ми сюди прийшли, ти включала, скоріше всього, телефон, щоб подивитися щось, і я побачив тем-ну тінь. А сьогодні я вже переконався, що ти дівчина. Зразу відповім на запитання: у глянув в твоє сміття, і як побачив жіночий шампунь, то це було першим підтвердженням моєї теорії, а коли я побачив...

— Ну все, — перервала дівчина. — Хватить!

— Я так само думаю, — сказав Остап і підморгнув дівчині.

— Так ти ходив ритися в смітті зранку! — розізлився Роман.

— Не важливо. Між іншим, завдяки тому вона забрала ножа від твого горла. Я, знаєш, не мав задоволення ритися в чужій крові.

— Та ти можеш перестати говорити про то?! — прогарчала дівчина і піднесла гострий ніж на рівень голови Остапа. — Нащо ти рився в моєму смітті?

— Я тобі ще раз сказав, поклади ніж!
— крикнув Остап і вскочив із крісла.
— Воно було твоїм, коли воно було в тебе, а коли ти виставила його, то

воно вже чиє хочеш. Теж мені святість! Сором'язлива яка найшлася! Встидаєш-ся і одночасно ножем пригрожуєш зарізати нас тут! — почав кричати Остап. Його всього калатало всередині. Почервонілий від крику він продовжив. — Сядь! Сядь, я кому сказав! Викинь того ножа, куди хочеш, но щоб я його не бачив у твоїх руках! Сядь вже! — гавкнув Остап.

Від страшного крику дівчина кинула ніж на підлогу, сіла в крісло, де до того сидів Роман, і поклала руки на коліна як зразкові учениці в першому класі. Остап показав Романові очима на дверний засув, і

той зразу зачинив двері. Остап підійшов до дівчини, нагнувся, сказав їй щось на вухо, хлопці відійшли в інший кут кімнати.

— Що ти їй сказав? — прошепотів Роман.

— Щоб сиділа тихо.

— А чого на вухо?

— Так краще доходить. Я от думаю, що будемо з нею робити?

— Я звідки знаю, то ти на неї накричав. В неї ніж там лежить, — збентежився Роман і обвів дівчину поглядом.

— Я тебе прошу, подивись на неї, після мого голосового екзорцизму вона той ніж навіть не захоче брати в руки, — заспокоїв Остап. — Давай ти будеш все розпитувати, будеш добрим копом, а я — злим. Я вже ввійшов у роль, — прошепотів Остап.

Хлопці підійшли до дівчини, Роман сів у м'яке кріс-ло навпроти, а Остап став позаду дівчини, спершись на спинку крісла, на якому вона сиділа. Роман почав теплим голосом:

— Як тебе звати?

Дівчина повернула голову назад, глянула на Остапа, видихнула і

відповіла:

— Таня.

— А звідки ти? Чому ти тут живеш?

— запитав Роман.

— Взагалі-то я здалеку, але моя сім'я переїхала сюди. Зараз вже два місяці на мене полює маніяк і я вирішила, що мені краще заховатися десь, поки його не спіймають.

— А сім'я? — запитав Роман.

Таня знову розвернулася, подивилася Остапу в очі і сказала:

— Сім'я в мене не впливова. Що вони можуть зробити?

Побачивши в очах дівчини страх, Роман сказав:

— Не бійся Остапа. Він просто злий на твою появу з ножем.

— А вас як звати? Ви чому сюди приїхали? — запитала у Романа Таня.

— Я Роман, а мій друг Остап... — Роман зупинився, через те, що Таня закашлялася, — Ми в такій самій ситуації. Один, скажем так, впливовий чоловік, і його син хочуть нас вбити. Ми не святі, але його синок сам почав ту війну, а тепер в нас шанси дуже малі.

Остап витріщився на Романа і

почав жестами і гримасами показувати, що він залякував дівчину, а Роман за секунду все зруйнував, розказавши їй. Таня несподівано обернулась, і Остап притворився, начебто чесав голову. Тоді вздихнув і сказав:

— Ладно, що ж нам з тобою робити?

— запитав Остап і додавив: —
Сірники маєш?

замотаний

— Маю, а що?

— Візьмеш із собою зараз. І взагалі, бери все, бо в нас тут нічого немає.

— Що брати?

— Ну речі: одяг там, їжу, яку маєш, взагалі, все, що маєш. Ти переїжджаєш до нас, і це не обговорюється.

Роман і Таня витріщились на Остапа.

— Ну чому ви на мене витріщилися? В мене на лиці мультики показують, чи що? Я ж не Сталін. Живи. Міс-ця нам мало не буде. Два ліжка, диван, пічка посеред хати. Скрізь тепло. Чи ти хочеш в тій халупі мерзнути?

Дівчині по щоці потекла сльоза, і вона промовила: — Я тільки

пригрожувала вам ножем, а ви вже для мене робите більше, ніж для декого рідні.

Зніяковівши, Остап сказав: — Ну добре, йди сюди, дай ми тебе обнімемо.

Таня встала, і обидва хлопці її обняли. Тоді через декілька секунд Остап відпустив обох і пробурчав:

— Ну все. Хватить соплі жувати. Йди збирайся, ми зараз прийдемо.

Таня вийшла з хати і пішла в халабуду, де жила. Впевнившись, що дівчина пішла, Роман запитав:

— Я якраз хотів тебе запитати, що ти думаєш на рахунок того щоб вона переїхала: тут і безпечніше може все-таки трьом, а ти сам так змінив своє ставлення. Що сталося?

— Сподобалася? — засміявся Остап.

— Ну коли ніж до горла не приставляє, то норм така. А очі які...

— Знаю я, про які ти очі думаєш, — продовжував сміятися з друга Остап.

— Є таке. А чому ти так змінив своє рішення?

— Рома, — відповів Остап, — ну я ж не звір.

— Ага. Думаєш, нічого не зробить?

— Надіюсь.

— Я піду допоможу їй зібратися.

— Очі, очі кажеш, — засміявся Остап і гепнувся на диван, — Йди, я зайду через декілька хвилин.

Роман вийшов із хати і попрямував через дорогу. На вулиці не було видно нікого. Перейшовши дорогу, Роман включив ліхтарик і почав пробиратися через такі ж хащі, які були на подвір'ї дому, де він зараз жив із Остапом. Пройшовши по стежці, він зайшов через двері у будинок. Від побаченого він застиг на порозі. Малесенький

однокімнатний будинок, який зі сторони був весь потрісканий і осівший, з протилежної сторони практично не мав стіни: замість неї було видно зоряне небо. Посеред хати стояло ліжко, де лежало декілька курток, а в кутку стояли торби з одягом. Пічка валилася, штукатурка сипалася, через деякі дірки в даху можна було вилізти на нього. В момент, коли увійшов Роман, Таня збирала речі.

— Як ти так жила?

— Ну так і жила, — відповіла Таня і продовжила збирати речі.

— Давай я тобі допоможу, — сказав Роман і потягнув до себе клітчасту сумку. Інша ручка сумки, яка лежала на підлозі, потягнула Таню за ногу, і дівчина впала на ліжко.

— Ой, вибач, вибач, я не хотів, — заходився Роман, і намагаючись підійти ближче до ліжка, щоб допомогти Тані встати, зашпортався об ту ж сумку, і також пова-лився на ліжко, затримавшись на руках прямо над дівчиною.

Роман і Таня зустрілися поглядами. Їхні очі, в яких відбивалося місячне сяйво, були в сантиметрах одне від одного, і вони

відчували дихання одне одного. Таня заплющила очі, Роман пройшовся пальцями по її волоссі, опустив голову, і поцілував обвітрені губи дівчини. По тілу Тані пробігли мурашки, вона повністю розслабилася. Пристрасть поглинала обидвох, але через декілька секунд вона скинула Романа з себе.

— Що ми робимо? — запитала.

— Я сам не знаю, — відповів Роман і знову попробував поцілувати Таню. На цей раз вона його відіпнула відразу, — я не така!

— А цілюються такі?

— Не знаю, — відповіла Таня, відповзла на інший бік ліжка, встала з нього, і заходилася згортати одіяла, — бери ті одіяла і неси, а я зараз прийду.

Роман мовчки взяв гору одіял і поніс до іншого будинку. Зайшовши, він побачив Остапа, який сидів на дивані.

— Щось ти мало дивився їй в очі, — сказав Остап і зас-міявся, — що там в вас вже сталося?

— Нічого, — відповів Роман, заніс одіяла в спальню і кинув на одне з ліжок.

На вулиці почувся дівочий крик і

звук стукоту металу об асфальт. Остап і Роман зірвалися з місць і вибігли на вулицю. На асфальті біля коліс чорного «Запорожця», освітлена фарами, непорушно лежала Таня. З машини вискочив сивий чоловік і почав розмахувати руками, чи то від переживання, чи то від незнання, що робити.

— Я не знаю... Вона... Вискочила...

Роман взяв старого за комір куртки, і притиснув до машини:

— Ти що, здурів?! Ти людей бачиш?! Ти її вбив!

— Заспокійся, — крикнув Остап, який

нагнувся над Танею, і перевіряв її пульс. — Сюди, скоро! — крикнув він і приготувався робити масаж серця. Складені руки Остапа почали опускати і піднімати разом із грудьми Тані. — Дихання! Носа зажми!

Роман вдихнув у Таню все повітря, яке було в ньому.

— Ще раз!

— Зв'язку немає, — вигукнув старший чоловік.

Роман знову вдихнув у Таню повітря, а Остап продовжував натискати і відпускати грудну клітку

дівчини. Вниз, вверху, вниз, вверху... Ребра дуже тяжко піддавалися згинанню, та Остап продовжував, не зупиняючись.

— Вдих! Ще раз!

— Ми її спасем?

— Шанси малі, — відповів захеканий Остап, — але якщо зупинимось, то буде нуль... Вдих! Вдих! Перевір чи є дихання і пульс!

Через п'ять секунд Роман відповів:

— Немає, — зірвався з місця, і помчався до водія, але його зупинив Остап:

— Стій!

— Треба було мені почекати її, — сказав Роман.

Остап продовжував робити масаж серця.

— Вдих!

Роман кинувся знову до дівчини і вдихнув у її легені повітря.

— Ще раз!

За другим подихом Романа його відкинула Таня своїм кашлем. Остап миттєво забрав руки з Таниних грудей, встав, і побачивши, що вона дихає, відійшов, сперся на капот машини і

промовив до водія:

— Чекайте декілька хвилин, зараз вирішимо, що робити. Її було б добре відвезти в лікарню.

— Так-так, я завезу, — нервово пробурмотів водій.

— А я й не питаю.

Побачивши Романа, Таня усміхнулася, і глянула на машину.

— Я переходила... Задумалася... Я не побачила...

— Стоп, — сказав Остап. — Тобі треба помовчати. Зараз в лікарню завеземо, щоб там не було

крововиливу чи чогось ще...

— Не треба, — відповіла Таня.

— Мовчи і дивися на того, хто тебе врятував. Рома, а ти чому сидиш біля неї? На руки і в машину.

Роман обережно взяв Таню на руки, і разом з нею заліз на заднє сидіння «Запорожця»: сам сів, а Таня скрутилася калачиком і лягла Романові на коліна.

— Чекайте на мене, — сказав Остап, і пішов до хати.

За мить в будинку згасло світло, гримнули двері, Остап вийшов до

хвіртки, зачинив колодку і всівся на переднє крісло. Старенький автомобіль зрушив із місця і покотився по горбатій дорозі. Надворі була ніч, а у думках тих, хто сидів в машині, міркування про те, як щойно фінальна тьма ледве не оповила Таню.

— Куди їхати? — запитав водій.

— Ми вас як теля на повідку маємо вести? — сказав Остап, і додавив: — прямо до міста, а там вже і травмпунк-ти недалеко є.

— Ви мене вибачте, я не хотів нікого збивати...

— Якби ви хотіли, то ви би зараз не

тут, а в міліції сиділи, — відповів Роман.

— Як вас звати?

— Андрій Павлович.

— Она маєш! — відповів Остап. — Цікаво, цікаво. Скільки ж тих ще Андріїв Павловичів нам буде попадатися?

— А ви знаєте якихось? — запитав чоловік.

— Знаємо, — відповів Роман.

... Старий «Запорожець» в'їжджав у місто, де всі вулиці були безлюдними, і лише у деяких домах

горіло світло.

Остап думав про минуле: «Звідки вона взялась? Гмм... Але все-таки добре побачити її. — подумав Остап і глянув на Романа і Таню. — Зараз не час для правди. Добре, що я їй шепнув, щоб мовчала».

Андрій Павлович порушив тишину:

— Куди далі?

— Прямо, а потім на четвертому світлофорі направо, а тоді знов повернете направо, — відповів Остап.

Проїхавши, як сказав Остап,

чоловік зупинив машину, і троє вийшли з машини.

— Ви нас чекайте. Тільки попробуйте десь поїхати, я номера ваші запам'ятав, — сказав Остап.

— Так-так, я вас буду чекати, — пообіцяв водій.

...Просидівши п'ятнадцять хвилин у вузькому коридорі в черзі позаду жінки, яка прийшла в травмпункт із-за роздертого коліна сина, і не давала зайти без черги, навіть попри те, що Таня попала в аварію, троє стали першими у черзі, яка до того часу стала вже дуже довгою, і зайшли у

кабінет. Таня сіла на крісло біля лікаря, а хлопці вмостилися на кушетці.

— Що з вами? — запитав лікар.

— Машина збила.

— Зніміть свою куртку.

Таня роздягнулася, і тоді лікар почав оглядати Таню.

... — Алло, міліція, так, — сказала по мобільному телефону старша жінка в зеленій хустці, яка сиділа в черзі, — Я зараз у першому міському медпункті, і тут ті двоє, про яких

розклеїли фотографії, що вони зарізали три сім'ї... Ага...
Постараюсь.

... Лікар все ще оглядав Таню, коли медсестра запитала:

— Ви документи маєте?

— Так, паспорт в куртці, — сказала Таня, і подумавши, що сказала зайве, заперечила: — я забула. Там його немає: я виклала.

Дарма, Остап вже намацав паспорт у кишені куртки:

— Нічого ти не забула. Все є, —

сказав він, витягуючи з верхньої передньої кишені куртки паспорт. Хлопець відкрив його і глянув на першу сторінку. Піднявши очі, Остап побачив зліва спокійне лице Романа, повернувшись, побачив Таню, яку оглядав лікар, і мовчки поклав паспорт медсестрі на стіл.

— Я не бачу причин переживати, — підсумував лікар і позіхнув. — Ви народилися в сорочці. Все добре. Можете їхати додому, — сказав лікар, відкрив шухляду свого стола, заповнену різними купюрами, і почав водити очима з хлопців на шухляду, з шухляди — на хлопців.

— Дякуємо вам, — відповів Роман.

Таня забрала паспорт, і всі попрощалися з лікарем. Вийшовши з кабінету, хлопці побачили перед собою стареньку жінку в зеленій хустці, яка промовила до них жалісним голосом:

— Ой, хлопці, я вас прошу, в мене зламана нога, допоможіть мені дійти до кабінету.

За вікном почувся звук декількох сирен. Глянувши у вікно, хлопці побачили три міліцейські машини.

— Бабцю, от бачите: сидить інший хлопець, в нас біда, а він вам допоможе,

— сказав Остап і ткнув пальцем у хлопця в черзі.

— От і наша подорож закінчилась, — прошепотіла Таня.

— Не сси в компот, виберемося, — відповів Роман.

Остап взяв Таню за руку, вона — за руку Романа і вони потягнули одне одного в кабінет, з якого вони щойно вийшли.

«А черга?» хтось крикнув з людей. Жінки у натовпі почали говорити: «Наглість друге щастя, подивись на тих сопляків, совісті зовсім не мають», та ніхто з трьох не обернувся,

а тільки ще швидше забігли в кабінет. Лікар і медсестра витріщили очі, та Остап не звертав на них увагу, він підійшов до вікна, відчинив його і вискочив з нього. Лікар впустив рентгенний знімок на стіл, і крикнув:

— Ви що собі дозволяєте?

— Вибачте. Закриєте за нами вікно. Ви врятуєте життя трьом людям.

У коридорі почалася метушня. Таня і Роман вис- трибнули за Остапом.

— Він з іншої сторони. Погнали, він десь там має стояти, — сказав Остап, і всі обережно побігли по невеликій

вуличці.

Звук сирен сильнішав. Оббігши медпункт, із-за кута будинку троє побачили міліцейську машину, проте від чорного «Запорожця» слід застиг.

— С@ка! — крикнув Остап і вдарив кулаками по стіні.

— Побігли кудись, — нервово сказав Роман, і почав біг-ти. За ним помчали Таня і Остап. Троє побігли у темні подвір'я, залишаючи травмпункт за спинами.

РОЗДІЛ 5

Все намарно

Пробігши приблизно два кілометри різними дворами, троє забігли за одну з високоповерхівок і сіли захекані на сходи біля під'їзду.

— І як нам посеред ночі добратися в Басівку? — сказав Остап засмученим голосом.

— Давай таксі візьмемо, — відповів Роман.

— Точно, в нас гроші є... Але чи безпечно... — відповів Остап.

— Дивіться, — сказала Таня і показала рукою на дошку оголошень біля під'їзду.

Обернувшись, хлопці побачили фото двох лиць на плакаті приклеєному на дошку. Вставши, хлопці прочитали надпис під своїми лицями: «Увага! Розшукуються Квіт Остап і Чорний Роман. Надзвичайно небезпечні. Підозрюються у вбивстві трьох сімей. Якщо ви знаєте якусь інформацію про місцезнаходження цих людей, терміново повідомте за номером 102. Ті, хто надасть

інформацію, отримають велику нагороду.»

— Ідеально! — викрикнув Остап.

— Ти дуже здивований? — запитав Роман.

— Та ні, просто дуже оперативно.

— Варіант із таксі відпадає, — сказав Роман.

— Ти подзвониш, ніхто твого ні голосу, ні лиця, якщо побачать, скоро не впізнає. Скажеш, що стояла на зупинці, і бачила тих вбивць, і що чула як вони казали так-систу їхати на Топольну, — сказав Остап Тані, —

Міліція поїде туди, а ми спокійно
доберемось.

— А як до Басівки? — запитав Роман.

— А пішком, до ранку, надіюсь,
встигнемо. Котра зараз?

Роман витягнув телефон і
глянувши і сказав:

— За десять дванадцять. Двадцять
хвилин нам десь мінімум треба на
телефон.

— Якщо постараємся, то встигнемо
скорше, в нас є ще ж Таня. Хоча...
Слухай, Тань, було б добре якби ти
подзвонила, а далше може десь

перечекай, і вже добе- рещся якось вдень. Тебе ж не шукають, — сказав Остап.

— Я вас не залишу.0

— Як хочеш, — відповів Остап.

Через п'ять хвилин ходьби, троє знайшли на стіні одного з будинків таксофон, біля якого теж висіло оголошення із обличчями хлопців. Таня набрала на апараті номер 102, і коли почула відповідь, заговорила піскливим старечим жіночим голосом:

— Алло, міліція? Я десь п'ять мінут назад стояла на зупинці, і бачила тих,

Романа і Олега ... Тих що зарізали чотири сім'ї... Та яка мені різниця, як їх звати?! Я сі боя-лась дати вид, але я змогла взнати, куди вони їдуть... Пишіть... Ручку маєте? А папір? Шо-шо? А... Кажу... Значить, я стояла на зупинці тут, де завод... Та тут ровери робили... А я звідки маю знати назву? Я ж кажу: я стояла на зупинці біля заводу, а не робила на тому заводі... — Роман з Остапом заходилися від сміху, а Таня продовжувала: — Ну напевно... І стоять вони такі всі, стоять, а я глип, і бачу їх. Думаю, зараз їх палкою по голові бабах-ну, а вони обернулись. Ну то я думала заріжуть, і стала біля них... Та як я

переплутала? Я ж кажу: точно вони були, я сѐмочки продаю на базарі і пам'ятаю тих, що купляли десять років тому, то тут я їхні лица не переплутала. І я стою, стою, а вони пинили таксі, і я підійшла ближче і запитала яка година, а вони мені сказали, щоб я йшла подальше. Я то відійшла, но я почула, що вони казали «давай на Топольну, скоро, платимо двісті гривень»... Та... Такий зелений новий «Запорожець». У мене у внука є такий. Ото він такий файний, така файна машина. Він його хотів давно, але я додала йому грошей... Не треба? Єлизавета Андріївна Богущ. Чекаю».

Остап і Роман трималися за животи, і продовжували сміятись.

— Єлизавета Андріївна, а звідки нам знати, що ви не хочете нам зараз палкою по головах бабахнути і здати нас замість них? — запитав Остап, не перестаючи сміятися.

— Ой, та йди ти, — відповіла Таня.

Відійшовши від сміху, Роман сказав:

— Ну що, пішли.

— Та. Я їм сказала, що буду їх чекати. У нас дуже мало часу.

Троє зрушили з місця і пішли

дворами.

— Що тобою керує: страх, гормони, дурість, чи що? — запитав Роман.

— Ти до мене? — сказала Таня.

— Так.

— Чим ти здивований?

— Ти могла б зараз бути десь в теплі, потім зранку спокійно добратися до села, переночувати ще в тій розвальосі, або до нашої хати залізти. В будь-якому випадку, ти би менше ризикувала і берегла сили.

— А ти сам подумай...

— Я не Шерлок.

— Відчепись вже ти від неї, — сказав Остап, — ти не Шерлок, і ти теж не Міс Загадковість.

— Ай! — крикнув Роман.

— Що таке? — запитав Остап.

— Ти мене з небес спустив, а падати боляче, — відповів Роман і засміявся.

Троє проходили темними вулицями, великими та малими дворами. Велика Ведмедиця заховалася за хмарами, місяць не світив. Пусто. На дворі нікого. Лампи на дротах посеред вулиць хиталися від

вітру, де-не-де в темноті виднілися зелені очі котів, час-від-часу пролітали ворони, порушуючи тишину, або добавляючи своє каркання до звуків моторів і колес, їдучих по асфальту. Іноді проїжджали машини міліції, швидкої допомоги, і хлопці разом з дівчиною ховалися за поворотами. Троє, які спочатку йшли скоро, все сповільнялися, а по трасі між Львовом і Басівкою йшли зовсім повільно. Небо починало міняти колір із темного на тепліші та світліші кольори кольорової гами, із-за дерев, які оточували Остапа, Романа, і Таню по двох боках траси, вставало сонце.

... На вулицях Басівки вже почали появлятися люди: то жінка корову повела, то п'яний чоловік пошкандибав у сторону магазину. Машини все частіше проїжджали хлопців і дівчину, коли вони підійшли до дому Юри.

— Прийшли, — сказав Остап.

— Як прийшли? — запитала Таня.

— Отак, — відповів Остап, — тут живе наш друг і хата, в якій ми живемо, теж його.

— Ааа... А ви впевнені в ньому?

— На двісті відсотків.

— Ми підемо до Юри? — запитав Роман.

— Не підемо — ми вже йдемо, — відповів Остап, і зап-хавши руку по інший бік паркану, нащупав там ключ і відчинив хвіртку.

— Ласкаво просимо не до нас додому, — сказав Остап, посміхнувшись.

Роман і Таня зайшли на подвір'я Юри, і підійшовши до дверей, Роман постукав. Через дві хвилини, двері від-крив господар, який знову стояв перед гостями в піжамі і тапках, і чесав потилицю.

— Слава Богу, — сказав Юра, і
позіхнув. — Де ви були?

— Як де? — запитав Роман.

— Ви тепер скрізь популярні: на
телевізорі, радіо, інтер-неті, плакатах.
До речі, я вчора пізно ввечері заходив
до вас, але нікого не було.

— Ми були в травмпункті: Таню збила
машина, — відповів Роман, — До
речі, познайомся. Юра, це Таня, Таня,
це Юра.

Юра і Таня кивнули одне одному
головами, всі зай-шли до хати і
попрямували на кухню. Там вже не
валялися шкарпетки та одяг, не було

пачок з-під чіпсів і батончиків, але все ще лежали крихти та дрібне сміття. Юра почав:

— І що ви будете далі робити?

— Ми маємо вибір? Ховатися, — відповів Остап.

— Ну але ж не вічно.

— Не вічно.

— Я купив вам SIM-карти, трохи продуктів, клей, парики, сірники. Подивитесь там, — сказав Юра і поставив на стіл великий білий кульок.

Остап взяв у куті кухні, там де він і

залишив, гіпсові форми його і Романового лиць, сів на табуретку, і став витягати з них вже застигли резинові маски. Він одягнув одну на себе, і всі почали сміятися. Знімаючи маску з себе, Остап сказав:

— Ви смійтеся, смійтеся, але я думаю, що я зробив досить добру маску. Тепер ти, Таня, як дівчина, бери... Або ні, краще я сам... — сказав Остап, взяв на столі ножа і почав робити на масках прорізи: на місцях, де мали би бути ніздрі, рот, морщини. Тоді взяв миску, всипав туди гіпсу, добавив води, перемішав усе, дав одну маску Роману і сказав:

— Так, ви нам зараз будете гіпс накладати на лиця, а потім ми ті форми зальємо желатином, і все буде готово.

— А як нам накладати? — запитала Таня.

— Юра знає, — відповів Роман, і так, як Остап, поклав резинову маску на лице і ліг на підлогу.

Юра почав намазувати гіпс на лице Остапу, а Таня повторювала за ним. Через декілька хвилин, хлопці сиділи як мумії, і Юра запитав:

— Так хто ти така, може розкажеш?

— Я теж переховуюсь. Я була в хаті навпроти тої, де Роман і Остап.

— Так там вона, здається, розвалилася...

— Майже. У мене не було вибору. Вчора я познайомилася з хлопцями. Вони мені запропонували в них жити, але не встигла я до них переїхати, як мене збила машина, і тому нас не було цілу ніч.

— Ясно. О, вже скоро гіпс застигне,
— сказав Юра, і доторкнувшись до маски Романа, мовив: — вже застиг.

Тільки, як хлопці почули слова Юри, вони зняли слій резини і гіпсу з

лиць, і Остап заходився розігрівати на пательні желатин із гліцерином. У кухні здійнявся сморід і довелося відчинити вікно. Остап зняв нові гіпсові форми, поклав їх на стіл і почав доліплювати гіпс, щоб поміняти об'єм щік, форму носів, а за цей час вис-тигав желатин. Тоді Остап взяв його, і тонким слоєм розмазав по зовнішній стороні гіпсової форми. Роман, Юра і Таня весь час пильно з цікавістю спостерігали за ним. Коли все було готове, він граціозно підняв руки догори і сказав:

— Вуаля! Вчіться, поки я живий.

— І скільки чекати? — запитав Роман.

— Не довго. Ще розріжемо, пришиємо парик і все. До речі, Юр, принеси нитки. Потім приклеїмо те все до пис-ків, і нас напевно Таня намалює...

— Я не маю чим, — перервала Таня.

— У мене в хаті повно того всього, — сказав Юра.

— Ну тоді добре, — відповіла дівчина.

Остап відкрив білий кульок, який поставив на стіл Юра, і витягнув звідти два коротких сивих парика.

— Ну ти супер, Юр: вгадав із кольором. Якраз нам буде добре, то

вже точно не впізнають, — сказав Остап і натягнув на голову один з париків.

... Коли маски вистигли, Остап взяв голку з ниткою і акуратно пришив парики до масок. Потім ножем розрізав маски на повіки, частину, яка покривала ніс і вище, щоки, верхню губу, нижню губу і підбородок разом із шиєю. Тоді намазав всі частини клеєм, і почав приклеювати їх, дивлячись у велике дзеркало в коридорі, починаючи з верхньої частини і закінчуючи шиєю. Через декілька хвилин все було готово, і Таня почала

покривати хлопців різними тональними кремами, і пудрами. Коли все було закінчено, Остап і Роман глянули на себе в дзеркало, і від вигляду старезних людей, їм аж повідвисали щелепи.

— Ну що, Олеже Романовичу, як ваше самопочуття? — запитав Остап у Романа старим хриплим голосом.

— Та кості ламає на погоду, Петре Остаповичу, — відповів таким же старечим голосом Роман, і всі засміялися.

Сонце вже було високо на небі, коли хлопці стали прощатися з Юрою:

— Ну тепер ми вже зідзвонимось, — сказав Роман.

— Та.

— Бувай, рада була познайомитись, надіюсь ще зустрінемося, — сказала Таня Юрі.

— І я надіюсь, — відповів Юра.

— Ну все, ми пішли. Дякуємо. Якщо будуть питати, то кажи, що ми далекі родичі і природні ентузіасти, так краще. Менше проблем, — сказав Остап, і хлопнувши Юру по плечі, вийшов з дому, а за ним і Роман з Танею.

... Прийшовши до старої хати, хлопці переодягнулися у старий одяг, який був у шафі вітальні, і підійшов на Романа, а Остап мусив затягувати на собі ременя, щоб все не спадало з нього. Обидва були одягнені як жителі СРСР у шістдесятих роках, але були вже зовсім не по-дібними на самих себе. Остап зняв два капелюхи з антресолі, поклав їх на стіл, приніс із кухні три палки, з якими напевно ходив прадід Юри, поставив їх біля входу і завалився на ліжко.

... Андрій Павлович зайшов до вітальні, побачивши там сина, сів у

крісло і запитав:

— Ну, як там твої пошуки? Мої лохи нікого не можуть знайти.

— Можеш вважати, вони в нас в руках. Через декілька днів вони будуть в нас. Я впевнений. А ти чого так рано вдома, ще ж тільки обід?

— Я заїхав лише на декілька хвилин. А з чого така впевненість, що їм капець?— запитав Андрій Павлович.

— Я зробив так, що Остап скоро сам вийде на зв'язок.

— Як скучно. Все так легко. Я знав, що їм рано чи пізно настане кінець,

але я не думав з твого опису, що так скоро. Вони далеко не такі, яких мені треба було прибрати, щоб сидіти в своєму кріслі.

Андрій Павлович встав, витягнув з бару пляшку коньяку, влив його в стакани, дав синові і взяв собі.

— Ну, що ж, сину, вітаю тебе з тим, що ти успішно знищуєш ворога, і за тебе, як за майбутнього прокурора.

— Що? Ти сказав вбити?

— Що? Я не казав такого. Я казав, що вітаю тебе.

— А, ну дякую. Я напевно задумався,

— відповів Микола.

— Тобі треба відпочити, — сказав Андрій Павлович, і в кімнаті пролунав віддзвін цокання скляних стаканів.

...Остап сидів у м'якому кріслі у вітальні і робив щось на ноутбучі, а Таня читала на дивані журнал. Було чути тільки звук клацання мишки і клавіатури і шелест від перегортання сторінок. Нарешті Таня вирішила порушити тишину:

— Я знаю, що завдяки тобі я жива...

— Завдяки Роману, я ні при чому.

— Він мені розказав, коли ти зранку

ВИХОДИВ.

— Ясно.

— Може ти мені нарешті поясниш, що це була за вис-тава перед Романом?

— Ти не догадуєшся?

— Якщо чесно, то ні.

— Ніхто просто не знає правди. Для всіх я переїхав зі своїми батьками у Львів із іншого міста.

— Навіть Роман не знає?

— Не знає.

— Але ви ж з ним, здається, кращі друзі. Чи мені здалося?

— Не здалося. Але я не уявляю, як йому сказати після стількох років неправди. А ти? Що це була за історія про маніяка і про те, що тебе не може захистити сім'я?

— Батько хотів мені віддати третину всього свого майна, а решта моєму безтолковому старшому брату і малій сестрі. Але йому ж мало. З того часу, як я появилася, він ненавидить мене, бо все не тільки для нього. Тому я й пішла з дому, сказавши, що мені нічого не треба.

— А батько?

— Батькові він вже прополоскав

мозок. Хоч той і шукає мене. Саме тому я й переховуюсь, бо не хочу нічого від них обидвох.

— Я не здивований, — сказав Остап, і підійшов до Тані, — Чого ж ти зразу не сказала мені.

— У той момент ти був у числі останніх людей, кого я думала, що побачу тут, а коли ти мене попросив підіграти незнайомку, я взагалі не знала, що думати.

Остап лише засміявся у відповідь.

— Роман не знає, що я Вишницька?

— А має?

— Ну я питаю, — сказала Таня.

— Не знає.

— Я ж Вишницька. Ти не сказав йому? — запитала Таня розводячи руки.

Остап зупинив на декілька секунд свій погляд на очах Тані, від чого вона аж опустила голову, тоді відійшов від вікна і пішов на кухню.

— Ти куди?

— Йди сюди.

Остап витягнув із кулька два великих червоних яблука, поклав їх на стіл, глянув у Танині очі і сказав:

— Бачиш ось ці два яблука?

Таня покивала головою.

— Я їх зірвав з одного дерева.

Тоді Остап взяв великого ножа і розрізав два яблука. Одне всередині виявилось світлим, а інше — гнилим.

— Вони обидва з одного дерева, але зовсім різні. Так і ти відрізняєшся від Колі, — сказав Остап і вкусив хороший фрукт, який він щойно розрізав.

— Так чому ви тут? Тільки чесно, — запитала Таня.

— Думаю, що із-за карти. А що воно

насправді, я точно не знаю.

— Віддай її йому.

— Е ні, що б там не було, воно ж для двох, а я взагалі думаю, що чесно було б для трьох. Якщо буде так продовжуватися, то він втратить все.

Комп'ютер Остапа пікнув, і він пішов з кухні до кімнати, сів на крісло і глянув на екран. Прийшов новий лист від Анонімного Користувача. Остап відкрив його і прочитав:

Від: Анонімний Користувач

Тема: Нагадування

Кому: Квіт Остап

Не забувай: половини часу вже немає. Час спливає швидко, так ти казав?

— Гррр... Та щоб він...! — крикнув Остап.

— Що таке? — запитала Таня, вибігши з кухні.

— Нічого, — відповів їй Остап.

Пролунав стук у двері, і до хати зайшли Роман із Юрою, а позаду них забігла брюнетка, одіта у сіре сукняне

пальто, темні чобітки і джинси. Побачивши Остапа, вона кинулась йому на шию, обняла і поцілувала. Аромат французьких парфумів дівчини рознісся по всій кімнаті, а коли вона відпустила Остапа, то оглянула його допитливим поглядом глибоких зелених очей і сказала:

— Я ж тобі казала спати більше, а ти не слухав, і бачиш, яким старим став, — сказала дівчина і усміхнулася.

— Яна, а ти як тут? — запитав Остап і обняв дівчину за талію.

— Вона сьогодні мені подзвонила, я вирішив, що телефони можуть

прослуховуватися, тосу сказав їй, що не знаю, де ти. Але раніше, два тижні тому, ти залишав для неї подарунок. Вона приїхала, щоб щось взнати, ну і я її привів, — пояснив Юра.

— То все добром не закінчиться, — сказав Роман.

— Я теж так думаю, — сказав Остап.
— Хоча...

— А тепер слухайте мене, — почав Юра. — Я чекав, поки ви всі будете в зборі. Я був у вас обох... в тебе все добре: квартира закрита, замки цілі, — сказав глянувши на Остапа, — а от в тебе не дуже: я говорив з твоїм

дідом, він сказав що Юра твій пропав.

— Ти впевнений? — запитав Роман.

— Так.

— Без паніки, — сказав Остап.

— Ми зранку поїдемо міняти його на інформацію! — вигукнув Роман.

— Ні, — відповів йому Остап.

— Ти здурів?! В них мій брат! — викрикнув Роман і кинувся на Остапа, але той його зупинив:

— Стоп! Добре, поміняємо ми його на інформацію, а далше що? Квітка? От дай мені відповідь на запитання.

— Що даліше?

— Даліше немає ніяких гарантій, що нас всіх разом з твоїм братом не посадять за щось.

У дворі пролунав шум, неначе хтось йшов до хати. Всі затихли і затамували дихання. За мить почулися чийсь кроки. Двері до хати розкрилися, на порозі з'явився високий повний міліціонер у синій формі і сказав:

— Вас заарештовано!

РОЗДІЛ 6

Що це значить?

Усі в будинку витріщилися на міліціонера, який щойно увійшов, і також розглядав усіх у хаті. У кожного в голові кружляли тільки найгірші

припущення: їх посадять, вб'ють, будуть знущатися, але цей двосекундний марафон поганих думок був перерваний Остапом:

— На яких підставах ви арештовуєте старих хворих людей?

— Все дуже просто: на вас поступила скарга, що ви захопили чужий будинок і проживаєте у ньому, — відповів міліціонер.

— Як захопили? — запитав Роман після того, як вздихнув з полегшенням. — Ось господар, — і показав на Юру.

— Та, дядько Степан, то ж хата мого

прадіда, — підтвердив Юра, і розмотав із шиї шалика, який затуляв частину лиця.

— О, Юра, я тебе й не впізнав такого замотаного. Але скарга є, поїдемо зараз у прокуратуру і оформимо.

— У прокуратуру? Та що це таке витворюється?! — почав протестувати Остап і виглянув у вікно. Побачивши на дорозі три машини, і декількох кремезних чоловіків, він зігнувся і продовжив тихим голосом. — Ми пенсіонери! Я себе погано почуваю... Ой... Ой... Ой... — Остап захопився за серце і ліг на диван.

— Петро, що з тобою? — запитав у Остапа Роман.

— Серце... Ой... — продовжував стогнати Остап.

У головах у всіх крутилася лише одна думка: чи Остап увійшов у роль, чи йому дійсно погано.

— Бачите, до чого ви довели людину, — промовив Роман.

— Я ж нічого... — почав міліціонер, зняв шапку і приклав до грудей.

— Людину арештовувало КДБ багато раз, це ж політв'язень. На старості йому знову почути слова, що його

заарештовано — це просто вбивство.

— Я ж не знав...

До будинку зайшло ще три міліціонери з автоматами. Побачивши усю картину, що всі стоять, Остап стогне, міліціонер, який зайшов раніше, нічого не робить, один із міліціонерів почав на нього гарчати:

— Степан! Що тут коїться?! Повезли їх!

— Та он тому погано стало, — відповів міліціонер, який зайшов першим.

— А документи вони нехай нам

покажуть, — сказав інший і пішов до Остапа, який лежав на дивані, тримаючись за серце і голову, — Покажіть свої документи.

— Ой... Зараз... Ой! Ой... — Остап почав повільно підійматися і знову завалився на диван.

— Що ви робите!?! Ви знущаетесь над старшою людиною, — почав Роман.

— Зараз ми вас всіх тут заберемо, — сказав міліціонер, який вимагав документи.

— Іра, Наталя, ви йдіть. Можна я проведу їх? — запитав Юра.

— Вони хто такі? — запитав цей же міліціонер.

— Продукти допомогли купити і принести, бо я не розбираюсь в них, — відповів Юра.

— Всіх забираємо, — знову гаркнув міліціонер.

— Спокійно, я його знаю, — втрутився міліціонер, що зайшов першим, — можете йти, але вертайся, бо хата все-таки твоєї сім'ї.

— Та може залишимося, — сказала Таня.

— Ясно, що залишимося, — добавила

Яна.

— Йдіть, діти, йдіть, — сказав слабим голосом Остап.

Юра і дівчата вийшли з хати і зупинилися недалеко від порогу. Дорога була за бур'янами, із-за яких виднілися три міліцейські "бобики", що стояли на дорозі біля поваленого паркану, і декілька міліціонерів, які стояли коло них. Роздивившись усе, Юра смикнув Таню і Яну за рукави, і сказав:

— Пішли сюди, — потягнув він обидвох за рукави. Зайшовши за хату, Юра сказав: — Зараз підете городами.

Як дійдете до церкви, то перейдете через церковне подвір'я до дороги, перейдете її, звернете у вуличку, потім попадете на головну вулицю, а там вже моя хата поряд. Якщо мене не буде, то перелізьте через паркан, йдіть до літньої кухні, ззаду стоїть драбина, полізете по ній на горище. Як прийду, то придумаємо щось, — сказав Юра, розвернувся, і пішов до дороги, а дівчата в сторону поля.

... У хаті залишились тільки чотири міліціонери, Роман і Остап.

— Ну що ж, давайте все ж таки документи, — все наполягав

міліціонер.

Остап піднявся з ліжка і пішов до шафи. Порився в речах, тоді повернувся і мовив:

— Я не знаю, ми напевно не взяли з собою. Ми поїхали собі відпочити на дачу до Юри. Ми його далекі родичі. Ми випадково його зустріли декілька місяців тому, і він запропонував нам приїхати відпочити. А ви тут робите цирк.

— Це не цирк! Це ще зовсім не цирк! Якщо хочеш, дід, то ми тобі зараз влаштуємо не цирк, а екстрим, — зухвало відповів міліціонер, який

вимагав документи.

— Слухай, ти, я сидів, ще коли ти на горшок ходив! Забирай нас, куди хочеш. Але ми нічого не зробили. Ти мене на понт не візьмеш, і не розведеш, — відповів Остап і ткнув пальцем у міліціонера.

Три інші міліціонери і Роман лише спостерігали за словесною перепалкою.

— Поїхали з нами. Посидите п'ятнадцять діб: подумаєте над тим, що ви говорите. Документи ваші привезуть, і тоді ми вас, можливо, випустимо. Можливо. А, можливо, ми

вам припишемо образу правоохоронців під час виконання обов'язків. Відпечатки зробимо. Може, ви ще й якісь вбивці і переховуєтесь тут.

— Поїхали, — відповів Остап, — збирайся, Олег, — сказав Роману, — хай вони нам тільки попробують щось впаяти, завтра ж про це буде знати вся Україна. Кожна жовта газета буде про вас писати. Я вже не кажу про великі видання. Зразу почнеться зорепад... зірок з ваших погонів.

— Петро, заспокійся, — сказав Роман Остапу.

— Поїдемо, поїдемо, — пробурчав Остап, — відпечатки будуть брати... В архівах собі пошукайте, багато вже там моїх відпечатків маєте, — все не переставав Остап.

Роман підійшов до великої шафи, відкрив її, витягнув і одягнув довге коричневе пальто, та встав разом із міліціонерами біля виходу. Остап вбрався у старе сіре пальто із сукна, накинув на шию коричневий шалик, взяв в руку коричневого капелюха такого ж кольору, кинув, наче бумеранга, Роману, одягнув сірого капелюха, взяв у праву руку палку і пошкандибав до виходу. Усі вийшли із

хати, і Роман закрив двері. Міліціонер, який вимагав документи, хотів взяти Остапа під руку, щоб той не втік, але Остап тільки шарпнув рукою і прохрипів:

— Відчепись. Я не те, що старий, а я просто з принципу не втечу.

Наблизившись до "бобиків", Роман і Остап побачили Юру, який вертався, зі сторони свого дому. Остап махнув йому рукою, щоб той йшов до них, і вже втрьох хлопці підійшли до однієї з машин, почали «залазити» на заднє сидіння. Роман прошепотів Остапові на вухо: — Ти здурів? Що з нами буде?

— Думаєш, я знаю? Блефуй, —
відповів Остап

Хлопці вмостилися, і машини
зрушили з місця.

... Таня і Яна вже були на подвір'ї
Юриної хати. Біля літньої кухні
стояла велика драбина. Таня підійшла
до драбини і хотіла лізти по ній, але
Яна промовила до:

— Стій. Чуєш?

— Що?

Із далини почулися звуки сирен і
моторів, які швидко наближалися.

— Нам треба втікати! — крикнула Яна, і почала шукати очима безпечне місце.

Звук сирен невблаганно наближався. П'ятнадцять секунд, десять, п'ять, три, дві, одна, і... Повз паркан пронеслися одна за одною три міліцейські машини.

— Хууух, пронесло, — сказала Таня.

— Я думаю, вони повезли їх, — відповіла їй Яна.

— І що? — запитала Таня.

— А поїхали до мене, — запропонувала Яна. — В мене не

окраїна села, тому і кращі умови, і скоріше визнаємо щось, ніж, якщо будемо в цій дирі.

— Я не знаю, Юра сказав чекати.

— Та нічого, подзвонимо йому, скажемо і він буде знати. А якщо не підніме, то тим більше є причина їхати і самим визнавати.

... Машини зупинилися біля головної прокуратури Львова. Міліціонери і хлопці вийшли, і пішли в будівлю. Піднявшись на другий поверх, хлопців завели в малий, понурий кабінет, де було декілька

крісел, два столи, за одним з яких сидів черговий міліціонер. Той, що вимагав у хлопців документи, сказав черговому:

— Допитай їх, і в камеру.

— Добре, — відповів черговий.

— Я пішов, — сказав міліціонер, який провів хлопців, і вийшов.

— Ім'я, фамілія, по-батькові, — запитав черговий у Остапа.

Остап закотив очі і відповів: — Прокопенко Петро Остапович.

— Так, а ваше? — запитав міліціонер, подивившись на Романа.

— Тарасов Олег Романович, — відповів Роман і почав мнути пальцями капелюха, якого він щойно зняв.

— Розумієте, ви не розумієте чого ми тут, — сказав Остап.

— Я все прекрасно розумію. Ви тут тому, що щось зробили в тому районі, де дільниця на ремонті, і діла перенесені сюди на мою голову, — відповів черговий.

— Ні, ми жили в цього хлопця, а його сусіди подумали, що ми захватили будинок, і...

В кімнату зайшов Вишницький

Андрій Павлович і сказав:

— Привіт, Саша.

У хлопців прискорилося серцебиття, кров почала бити в голову, але ніхто навіть не поворухнувся. Мілі-ціонер хотів зірватися і віддати честь прокурору, але той зупинив його:

— Сиди. Хто це в тебе? От що ви натворили? Старші ж люди. Як вам не соромно.

Остап з трудом ковтнув слину і ледве вимовив:

— Ми, — сказав своїм звичним

голосом, і тоді згадавши, що він у гримі, почав кашляти і продовжив голосом старого чоловіка, — ми жили в цього хлопця, а сусіди подумали, що ми якісь бандити, захопили його будинок, і подзвонили, чи написали, чи що там ще можна в міліцію. І ось ми тут.

— Вони насправді просто жили в тебе? — запитав Андрій Павлович у Юри.

— Так. Це мої далекі родичі.

— Ну так в чому проблема?

— Андрій Павлович, їх привезли... Я...

— Та заспокійся ти, — сказав прокурор, — Ви вільні.

— Ой, дякуємо вам, — сказав Роман.

— А мені що написати? — запитав черговий.

— Хибний виклик.

— Добре, Андрій Павлович. До речі, вас чекає в кабінеті ваш син.

Хлопці презирнулись, і ще раз подякувавши, вийшли з кабінету. Опинившись на вулиці, Роман сказав, що забув капелюха, і вернеться щоб забрати його.

— Ти здурів? — сказав Остап.

— Я не здурів.

— Ти часом не хочеш до прокурора і Колі піти? — запитав підозрілим голосом Остап.

— Я хочу забрати капелюх! — відповів Роман, закотивши при цьому очі.

— Окей, ми чекаємо тебе, — відповів Юра.

Роман зайшов до приміщення прокуратури, підняв-ся на другий поверх, і всиг лише побачити секретарку, яка гналась із купою паперів до кабінету, що вмить

вилетіли з її рук. Допомігши жінці позбирати все з підлоги, Роман розпрямився і помітив, як коридор пересікли дві постаті й зникли за іншим рогом. Йому вдалось добре розгледіти лише чоловіка, який був ближче до нього. Це був Вишницький Андрій Павлович, а поряд із ним йшов хтось у такій ж куртці, як і у Юри; такий же високий і з такою ж стришкою. Із-за рогу прозвучав шум, впала сіра шапка, якраз на перехрестя двох коридорів. Після чого знову появився Андрій Павлович, підняв шапку і зник за рогом зі словами «Тримай, будь уважнішим, тобі треба зараз...». Голос зник у шумі коридору.

— Добрий день, вам чимось допомогти?

Роман аж шарахнувся від почутих слів із-за спини. Обернувшись, він побачив молодого курсанта з великою усмішкою на обличчі.

— Та ні, я тут зайшов просто... Вже не треба... Хоча: слухай, а ти не бачив, хто пройшов по тому коридору?
— запитав Роман, і показав пальцем в напрямку, де щойно пройшли два чоловіки

— Я не бачив.

— Ну там пройшов прокурор і ще

ХТОСЬ З НИМ.

— А, їх я бачив. Це був Андрій Павлович, наш прокурор. А з ним якийсь молодий чоловік пройшов. Я не знаю, хто.

— Дякую тобі, хлопче, будеш ще великим міліцейським. А зараз мені пора, — сказав Роман і пішов за прокурором і чоловіком у коричневій куртці.

Не побачивши нікого в коридорі, Роман розвернув-ся, зайшов у кабінет, де залишив капелюх, і забрав його. Вийшовши на вулицю, він побачив Остапа і сів біля нього на старенькій

лавці.

— Де Юра?

— Він пішов зразу за тобою.

— Цікаво. А куди?

— За тобою пішов.

— Мені вже навіть ще більше цікаво.

— Що сталося?

— Та так, просто запитав, — відповів Роман.

— А якщо чесно?

— В кабінеті його не було.

Побачивши Романа і Остапа на

лавці, Юра підійшов до них.

— О, ви вже тут.

Остап почесав лоба і відповів:

— Так, ми тут. А ти де був?

— Шукав Романа. Ми напевно розминулись.

— Напевно, — відповів Роман, і глянувши на Юру, помітив бруд на частині шапки. Подумавши декілька секунд, він запитав:

— Звідки бруд на шапці?

— Який бруд? — здивовано запитав Юра, і зняв шапку. Глянувши на неї,

він сказав: — А, я забув. Я зняв її, коли чекав вас і там шурнув об стіну. Напевно, я її погано витер.

— Угу, я так і подумав, — відповів Роман,

У голові Романа вирував балаган думок. Він прораховував різні варіанти, але не міг знайти відповіді на багато запитань.

— А що таке? — запитав Остап.

— Нічого.

— Щось сталось?

— Потім розкажу, — відповів Роман.

Мобільний Юри задзвенів. Як тільки Юра витягнув його з кишені, хлопці побачили, що дзвонила Яна.

— Дай мені, — сказав Остап.

Юра дав Остапу телефон, і той підняв трубку:

— Алло, Яна, як ти?... Все добре?... До тебе?... Їдьте... Але будь дуже обережною... І у відношенні до Тані... Я серйозно кажу... Завтра зранку приїжджайте... Добре... Цілую... Папа.

— Ну що там в них? — запитав Юра.

— Їдуть до Яни на ніч. Завтра будуть

зранку.

— А що не так з Танею? Чим вона небезпечна?

— Побачимо ще. Пішли, — сказав Остап, і хлопці рушили.

... Добравшись під вечір до Басівки, Остап і Роман попрощалися із Юрою і пішли до старого будинку.

— Ти мені нічого не хочеш сказати?

— запитав Остап, вдумливо вдивляючись Роману в очі.

— А маю? — здивовано запитав Роман.

— Мені здалось, що ти дуже здивованим був, коли побачив, що Юра теж був у прокуратурі.

— Мені здається, що він нас може здати.

— Чого ти так вирішив? — здивовано запитав Остап.

— Мені здається, він ходив говорити до прокурора.

— Не може бути, — відповів блондин.

— Ну я бачив, як прокурор говорив з кимось ну дуже подібним на Юру.

— Значить помилився. Юра не міг. Тема закрита. В мене є кращі новини:

я придумав, як повернути твого брата.

— Як?

— Побачиш. Дуже скоро він буде вдома цілий і неушкоджений.

— Але як?

— В мене є план.

— Розкажеш?

— Ну припустимо в мене є компромат на Рижого.

— Аварія?

— Можливо.

— А що ще?

— Ну а що ще? — сказав Остап і засміявся.

Підійшовши до хати, Роман відчинив хвіртку, потім двері, і хлопці увійшли всередину. Тільки-но вони ступили через поріг, у Остапа пікнув телефон. Він витягнув телефон, і побачив новий лист, відразу відкрив його і прочитав:

Від: Анонімний Користувач

Тема: Правила змінено

Кому: Квіт Остап

Знаєш, я передумав. Так, як і ти тоді. Я тобі даю не три дні, а два. Знаю, знаю. Ти хочеш сказати, що це нечесно, і вже пройшло практично дві доби. Не переживай, я виконую свою обіцянку забирати в тебе.

Сьогодні, як визначила міліція, твоя краща подруга зістрибнула з дев'ятого поверху. Вони самі себе вбивають. Все простіше, ніж я собі думав.

Шах! Скоро буде мат!

Цікаво, хто буде наступним, правда

ж?

Післязавтра на світанку я буду чекати тебе на тому ж мості, де все і почалось.

— С@ка! — крикнув Остап, кидаючи телефон на диван, і схопився за голову,
— С@ка! С@ка! С@ка!

— Що вже? — запитав Роман.

— Насті скоріше всього більше немає.

— Якої Насті?

— Дійсно, якої Насті? Насті!

— Як немає? Що з нею?

— Отак!

— Що ти мелеш?

— Мені написали, що самогубство.

— Як?! Хто? А насправді?

— Вона б не зробила того.

— А звідки ти знаєш?

— Не важливо.

— А може, все ж скажеш?

— Я сам не впевнений ще, тому і ти нікому не кажи.

Остап відкрив свою сумку, витягнув із неї пляшку віскі і кинув на диван. Принісши з кухні стаканчики,

Остап простягнув один до руки Романа, а іншого тримав сам. Наливши віскі, хлопці випили. Вони обидвоє втомлено опустили на диван, і дуже скоро маленька пляшка віскі опустіла.

— Все. Квітка, — сказав Остап, коли закінчився алкоголь, і пішов до спальні, сильно гримнувши за собою дверима.

У ту ніч світло ще довго горіло в обидвох кімнатах, як і не спали хазяїни зовсім різних думок, розділених по дві сторони дверей. Їхні думки об'єднувалися пошуками відповідей на безліч запитань, на які

вони не могли знайти відповіді, а сигаретний дим із запахом вишні, який проникав у вітальню з-під дверей спальні, допомагав, майже повністю затьмаривши оточення, зосередитися на думках. Чорний ворон сидів на даху хати, що навпроти і дивився на світло у хаті диваків.

РОЗДІЛ 7

Мат

Романа розбудив стукіт у двері. Ледве злізши з ліж-ка, тримаючись за голову, він пошкандибав по задимленій кімнаті, в яку продовжував

заходити дим з-під дверей спальні до привідчиненого вікна. Роман відчинив його, виглянув на вулицю і побачив, що біля дверей стояли Яна і Таня.

Побачивши Романа, Яна крикнула, змахнувши руками догори:

— Відкривай, у вас пожежа!

— Зараз, — відповів Роман і відкрив двері.

Дівчата зайшли у хату і почали кашляти від диму вишневих сигарет.

— Що тут... таке? — запитала Таня, скривившись.

— Остап, — відповів Роман крізь дим.

— Що Остап? — запитала Яна.

— Здурів.

— Де він?

— Судячи по диму, там, — відповів Роман, і ткнув пальцем у двері спальні.

— Він там? — запитала Яна, витріщившись на Романа.

— Ну хтось же ж курить, — сказав Роман, протираючи очі.

— Та він ж задихнеться! — крикнула Яна, кинулася до дверей і почала гримати:

— Остап! Остап! Ти там?! Остап! Не смішно! Остап!

Яна гримала кулаками по дверях зі всієї сили, але за дверима панувала тиша, а дим продовжував повільно виходити з-під дверей. Не витримуючи стресу, вона закрила лице руками, притулилася до дверей, і ридаючи, сповзла на землю.

— Вибивай двері! — крикнула Таня Роману, і бризнула воду йому в лице.

— Бррррр, — стряхнувшись, Роман прийшов до себе, розбігся на декілька кроків і сильним ударом плечей вибив двері, і повалився разом

з ними на землю. Величезний клуб диму зайшов у вітальню, і як тільки можна було розгледіти спальню, всі заглянули в неї, і побачили, що в ній нікого не було. На підлозі на куску металу був викладений довгий ряд сигарет, посередині якого тлів один недопалок, зліва від нього лежав довгий ряд попелу, а справа складені як доміно, лежали кінцем до кінця п'ять сигарет з відрізнаними фільтрами.

Роман затоптав тліючу сигарету і підійшов до вікна. Відсунувши штору, він побачив, що вікно було лише припертим із зовнішньої сторони, але

не закритим.

— Що тут сталося? — запитала Таня.

Роман задумався і повернувся до Тані:

— Ну...

— Ясно, — відповіла Таня, і скривилася від запаху перегару, яким несло від Романа.

— Ми вчора... Пили...

— Ми догадалися, — відповіла Яна, скривившись.

— Ну просто, — почав Роман, і тоді згадав, що Остап просив не говорити

нікому про Настю, — ми просто пили.

— Все ясно, — вздихнула Яна.

— Але не багато. Трошки. А потім Остап закрився в спальні, і сидів там кутив, щось шкрябав, друкував.

— Що? — запитала Яна.

— Я не знаю. Я встав вночі, і хотів глянути через вікно, але він закрив штори. Я лише побачив, що він сидів за ноутбуком, і що він точно був у кімнаті.

Яна подзвонила Остапу на мобільний, але відповіді не було. Лише гудки.

— І от де він? — нервово запитала Яна.

Роман довго переконував дівчат, що нічого не сталося, і настояв, щоб вони залишилися у хаті і дочекалися Остапа.

— А я піду! — настоював Роман.

— Тоді ми з тобою, — сказала Таня.

— Ні, я буду вас тримати в курсі, але ви нікуди не поїдете.

— А ти куди?

— Побачу, — відповів Роман, пішов у спальню і почав копирсатися в сумці Остапа. Попри пошуки, ключів він у

ній не знайшов.

Врешті-решт, Роман, поправивши грим, вийшов із хати і поїхав у місто. Спочатку він обережно піднявся до квартири Остапа і довго дзвонив у дзвінок, але не почувши відповіді, вирішив заглянути до себе додому, де теж нікого не було. Згадавши, як у переддень в прокуратурі хтось дуже подібний на Юру, говорив із Андрієм Павловичем Вишницьким, і реакцію Юри, Роман вирішив поїхати туди.

Приїхавши до прокуратури, Роман піднявся на другий поверх і попрямував до кабінету прокурора. Не дійшовши до кабінету, Роман побачив

у тому ж місці, де і добу тому, Андрія Павловича, пересікаючого коридор, із співрозмовником, подібним на Юру.

«Ну все, тепер ти попався» — подумав Роман та почав наближатися до прокурора із хлопцем. Коли Роман підійшов до повороту коридору, за який зайшли прокурор із хлопцем, він побачив, як вони заходили в якийсь кабінет. Підійшовши, Роман постукав у двері і поспробував їх відчинити, але вони були зачиненими на ключ. «Зараз я примаскуюся, ви вийдете, і все вясниться» — подумав він, і пройшовшись в інший кінець коридору, сів на лавку і подзвонив

Юрі. Ніхто не взяв трубку. Роман заходився шукати щось на телефоні.

Через деякий час прокурор і хлопець в коричневій куртці вийшли з кабінету, пожали руки одне одному й хлопець пішов у сторону Романа, але побачивши його, розвернувся, і не привертаючи до себе уваги, повільними кроками пішов до вікна в кінці коридору. Відчинивши вікно, хлопець побачив купу опалого листя. У цей момент Роман побачив хлопця ззаду, зірвався, і побіг до нього. Той лише краєм ока оглянувся назад, і вискочив через вікно у листя. Як тільки Роман підбіг, то побачив лише,

як хлопець вже біг по вулиці. Взявши палку за пазуху, він вискочив на підвіконник, і вистрибнув з вікна. Вставши на ноги, Роман побачив, що хлопець вже далеко, і завертає у провулок. Він рвонувся за ним, але опинившись у провулку, він не побачив у ньому нікого. Пробігшись по вузькій вуличці до перехрестя, Роман подивився у всі сторони, але хлопця ніде не було. Він подзвонив спочатку Остапу, а потім Юрі. Ніхто не підняв трубку. Тоді він подзвонив дівчатам, які сказали, що нічого не дізналися, і Роман вирішив їхати назад у Басівку.

... Остап, у масці старика і сірому пальті, сидів на лавці головного парку міста, курил сигарету і дивився на місяць, який лише з'являвся посеред сірого похмурого неба. До лавки підійшов сивий бородатий чоловік у чор-ному пальто, сів коло Остапа і також закурив.

— Ти добре подумав? — запитав чоловік.

— Добре, — відповів спокійним голосом Остап і потиснув руку чоловіку.

— Впевнений?

— Ти мене знаєш: я не передумаю, —

відповів Остап.

— Тоді все готове.

Із-за повороту серед густих дерев неподалік лавки, на якій сиділи Остап і старший чоловік, скорим ходом вийшов хлопець, і Остап, побачивши його, махнув рукою. Юра підійшов до лавки, потиснув руку старшому чоловіку, привітався з Остапом, вдаривши кулаком його кулак, і сказав захеканим голосом:

— Роман мене бачив.

— Де? — запитав Остап.

— У прокуратурі, я...

— Він тебе в лице бачив? — перебив Остап.

— Ніби ні, я втік, впевнився, що він не йде за мною, і зразу сюди.

— Ти все зробив, як я просив?

— Так.

— Добре, — відповів Остап. — Їдь додому, побачимося там.

Юра попрощався з Остапом, старшим чоловіком і вийшов із парку. Дочекавшись, поки Юра зникне, Остап і чоловік встали з лавки і пішли по парковій стежці до вершини парку, де стояло велике чортове колесо.

Підійшовши до колеса, яке непорушно стояло і скрипіло від руху кабінок, розхитаних вітром, Остап постукав у невелику «будку», де сидів чоловік, який керував чортовим колесом.

— Поїдеш зі мною, якщо можеш тримати секрет, — сказав Остап, глянувши холодним скляним поглядом у очі сивого чоловіка.

— Зможу, — відповів він і заліз в кабінку колеса, яке почало повільно крутитися. Як тільки їхня кабінка досягла вершини, колесо зупинилося.

— Що сталося? — запитав чоловік.

— Це я його попросив раніше, —

відповів Остап і почав щось розказувати...

...Коли Остап і сивий чоловік перестали говорити, хлопець махнув рукою, і чоловік, який керував колесом, увімкнув його. Дочекавшись, поки кабінка спуститься вниз, Остап і сивий чоловік вистрибнули з неї, вийшли з парку і звернули в маленьку вуличку, де їхні постаті розчинялися посеред туману. Через декілька хвилин ходьби, Остап і чоловік зайшли на подвір'я біля одноповерхового особняка, сіли в чорний фургон і рушили.

... Заїхавши на маршрутці, яку він чекав майже дві години, в Басівку, Роман вирішив зайти до Юри додому. Після стуку, двері відчинилися.

— Здоров.

— Здоров, заходь, — відповів Юра.

— Ну хіба на декілька хвилин. Ти де пропадаєш? Трубку не береш.

— Ой, та в мене розрядився телефон,
— відповів схвильованим голосом Юра.

— Ясно. А ти десь сьогодні був? Ходив кудись?

— Ні, я сьогодні цілий день вдома,

всіх своїх звірів кормлю, пою, а що?

— Нічого, — відповів Роман. Зайшовши до хати, він побачивши в коридорі воду і болото біля Юриних кросівок, але нічого не сказав.

... Місяць освічував дорогу чорному фургону, який заїжджав у село по ґрунтовій дорозі серед поля. Коли здалека було видно хату Юриноного прадіда, фургон звернув і поїхав по полю. Як тільки машина від'їхала за хату так, що пішком дійти до неї забрало б декілька хвилин, але так, що хату було ще добре видно,

машина зупинилася, і Остап із старшим чоловіком вийшли з неї. Чоловік обняв Остапа попрощався з ним, і рушив.

... Через декілька хвилин Остап підійшов до будин-ку, сів позаду нього, витягнув телефон і помало надрукував замерзлими пальцями, листа:

Від: Квіт Остап

Тема: Мої вимоги

Кому: Анонімний Користувач

Я згоден віддати тобі те, що ти

хочеш, але в мене є умови. Мені потрібні гарантії, що ти залишиш всіх у спокої. Я відкуплю вину не тільки свою, а й Романа, і ти залишиш нас у спокої, всіх наших рідних, близьких і друзів.

Надрукувавши, Остап відправив листа і почав очікувати. У небі пролетіла зірка, але Остап не загадував бажання, а просто продовжував чекати, сидячи на замерзлій землі. Через декілька хвилин він отримав листа.

Від: Анонімний Користувач

Тема: Я згоден

Кому: Квіт Остап

Я знав, що ти не зможеш бачити, як вмирають твої близькі. Ти в мене забрав час, а тепер мусиш заплатити. Майже нічого особистого.

Знаєш, мені тебе шкода. Ми з тобою могли б любі справи робити, але ти сам зробив свій вибір.

Я їх всіх залишу, не переживай.

Ти ж знаєш, що мене ніхто більше не цікавить. Вони пішки, а мене цікавить король.

Мат!

P.S. Завтра на світанку на мості. Все стане на свої місця на тому ж місці, де все і почалось.

На лиці Остапа появилася усмішка. У той час, як серце розбивалося на куски. Він написав листа, і відправив:

Від: Квіт Остап

Тема: Правила ж інші

Кому: Анонімний Користувач

Ти уявляєш себе королем шахів?
Припустимо... Тоді мат є в
рівній грі, а ти так і не
навчився грати за правилами...
Ти не виграв. Я просто
піддався, вийшов з гри, бо з
тобою скучно грати.

Відповідь не заставила чекати і
прийшла через дві хвилини:

Від: Анонімний Користувач

Тема: Помиляєшся

Кому: Квіт Остап

У мене просто немає слабких місць, ідіот! Я непереможний! Я підстраховую задницю? Це ти пишеш через африканські сервери, а не я! Ти ні на що не спромігся, погодься.

Настав час довести партію до кінця!

Остап встав із землі, пройшовся декілька раз вздовж хати і відписав:

Від: Квіт Остап

Тема: Холоднокровний

Кому: Анонімний Користувач

Я просто захищаю близьких. Ти пропонуєш мені стати вбивцею? Ти обманюєш себе.

Остап виключив телефон, і зайшов у хату, в той момент як Роман і дівчата сиділи і думали, де він.

— Де ти був?! — крикнула Яна Остапу, зіскочила з кріс-ла, кинулася до нього і почала бити його по грудях.

Хлопець обняв Яну і притиснув до себе так, що вона не могла поворухнутися.

— У мене були справи. Всім на добраніч, — сказав Остап, і поки Роман з Танею дивилися на нього зі здивованими лицами, він потягнув Яну в іншу кімнату, закрити-ши за собою двері.

— Я скучив за тобою.

— Я теж.

Жага заповнила спальню. Плоть перемагала. Під час палкого поцілунку Остап і Яна здирали з одне одного одяг, намагаючись зробити це тихо. Як тільки вони були голими, Остап повалив Яну на ліжко, яке зразу ж заскрипіло. Пружини піднімалися ввверх-вниз, рухаючись в такт із тілами. Стримуючи всі звуки в собі, Остап і Яна продовжували до моменту, поки задоволені не впали на ліжко, і не заснули.

Зранку Яна проснулася сама. Вставши, вона почала одягатися і знайшла у своєму светрі складений листок паперу. Розгорнувши, вона

побачила, що у складеному аркуші була ще одна рівно згорнута записка. Прочитав-ши лист і записку, вона заховала записку у кишеню і з криком вибігла в іншу кімнату.

— Що сталося? — викрикнула з переляку Таня, яка разом з Романом вскочила і сіла на диван.

— Читайте.

Яна кинула один листок Тані і почала швидко взуватися. Дівчина розгорнула листок, і разом із Романом почала читати:

Вибачте мене. Так вийшло. Для

того, щоб закінчити цей жах для вас і для себе, я вимушений поїхати в Стрий на річку Дністер. Не знаю, чи ми ще побачимось. Просто все вийшло з-під контролю. Якщо ви це читаєте, то я вже в дорозі. Не старайтесь мене зупинити. Вже пізно. Так має бути. Від долі не втечеш...

Вибачте за все.

Ваш Остап

Роман і Таня вискочили з-під одіяла, і почали накидувати на себе одяг і взуватися. Роман витягнув

стопку грошей з сумки, і всі вибігли на вулицю. По дорозі їхала стара синя "Волга". Дівчата кинулися до дороги і почали махати руками. Машина зупинилася. Роман підбіг до сторони шофера, який опустив вікно, і дуже швидко, захеканим голосом сказав:

— Даю три тисячі... тільки доведіть нас якнайшвидше... до Стрию.

Сивий вусатий дядько з кашкетом на голові, почесав лоба і відповів:

— Ну за три тисячі, я вас і на Дніпро відвезу. Сідайте.

Роман із Танею оббігли машину, хлопець сів на переднє крісло, Таня

ззаду, Яна сіла за шофером, і машина рвонула з місця так швидко, що здавалося вона зірветься з асфальту.

— Ото правду мені говорила моя жінка після того, як мою машину засрали горобці...Ой, вибачте, — сказав водій, глянувши на дівчат у передньому дзеркалі, — що будуть гроші.

— Правду, правду, — сказав Роман, — вижимайте максимум, від вас залежить життя людини.

— Дівчина? — запитав старший чоловік, переключаючи передачу.

— Друг, — відповів Роман.

— А ви точно маєте гроші?

— Маємо. Ось, — відповів Роман і показав стопку грошей.

Стара “Волга” тряслась, їхавши по дорозі, вкритій ямами, але попри свій вік, майже летіла. Вулиці за вулицями, село за селом, траса... Машина їхала по пустій дорозі, не збавляючи швидкість ні на мить. Водій, який потім представився Іваном Йосиповичем, керував своєю “ластівкою”, неначе надзвуковим винищувачем, приділяючи увагу кожному повороту, і одночасно швидко, неначе він доставляв суперагентів у гарячі точки кожного

дня, долаючи разом із нею кілометр за кілометром. Здавалося, що якби дорога була вічною, і тягнулася на Схід, то Іван Йосипович переганяв би швидкість повертання планети, але зараз машина мчала на південь, і сонце повільно, але безупинно піднімалося все вище у небі. Через хвилин сорок машина “залетіла” у Стрий.

На дорогу вистрибнув чорний кіт, і Іван Йосипович щосили натиснув на гальма. Машина встигла зупинитися, і кіт, який став перед машиною, продовжив переходити дорогу. Іван Йосипович натиснув на акселератор,

але машина не їхала.

— Ой, не до добра це, — пробубоніла Таня.

— Що сталося? — запитав Роман.

Іван Йосипович повертав ключ, але машина не заводилася.

— Штовхати треба. Не поїде так, — сказав водій.

— Дякую, ми самі скоріше добіжимо, — вигукнув Роман, і кинув гроші, які він заздалегідь приготував, на крісло. Відчинивши двері машини, він вискочив з неї.

— Біжіть прямо! Тут залишилося десь

два кілометри, — крикнув Іван Йосипович Роману і дівчатам, які вже теж встигли повискакувати із авто.

Друзі бігли щосили вперед, поки Роман захеканим голосом не крикнув: — Я... боком побіжу... ви біжіть прямо... може я скорочу...

Дівчата бігли дальше прямо по дорозі, а Роман побіг в сторону.

... Виднілася дорога, що переходила в широкий міст, кінець якого зникав за сірою завісою туману. Посередині мосту стояв хлопець. Остап. Він ходив по два-три кроки туди і назад вздовж мосту, ледве

переставляючи ноги, неначе сповільнений час не давав йому швидко рухатися. Через декілька хвилин Остап зупинився, сперся на перило, витягнув і прикурив сигарету. Сигаретний дим розчинявся у густому тумані, і був єдиним, хто був поряд із Остапом, бо міст, по якому часто їздили машини, був у той день пустим. У відсутності людських душ було чути, як текла вода у річці під мостом. Із протилежної сторони моста хтось наближався до Остапа все ближче й ближче ,неначе метелик, який летить на світло сигарети. Як тільки Остап зміг розгледіти, хто йшов до нього, він побачив того, кого і чекав — Колю. Із

розтріпанним волоссям, мішками під очима, одітий у чорну куртку із багатьма застібками, темні джинси і сині кросівки, Микола підійшов до Остапа і промовив до нього єхидним тоном:

— Ну що, приніс?

— Ну припустимо. А що? — спокійно відповів Остап і обернувся в сторону річки, боком до Миколи, струшуючи попіл у воду.

— Віддавай.

— А тобі лиш одне важливе. Як ти мене заставиш? Я ж тебе можу зараз задушити. Чи ти, можливо, будеш мені

пригрожувати пістолетом?

— Ооо, а з дедукцією у тебе так і немає проблем, — відповів Микола, усміхнувшись, і витягнув із-за поясу пістолет.

— Ти думаєш, все можеш, маючи у руках цей кусок металу? — запитав Остап своїм басистим голосом, не повертаючись до Миколи.

— Не все, але те, що мені треба, я від тебе заберу, і відновлю справедливість.

— Ти обманюєш сам себе. Це напевно найгірше, що я можу сказати про людину, — сказав Остап, кинув

сигарету і відійшов від Миколи на декілька метрів. Спершись на перило мосту, він крикнув:

— Стріляй! Можливо, тоді ти отримаєш те, що хочеш! Хай за ними тут піду і я!

— Нащо ти тоді зробив так на «воєнці»?! Нащо?! — прокричав Микола.

— Я не приходив, ти сам...

Пролунав постріл. Куля прошила тіло Остапа, вціливши нижче плеча. Остап схопився рукою за місце, куди ввійшла куля, повернувся в бік Миколи, глянув на нього, тоді ще

встиг повернутися в сторону міста, звідки він почув, як хтось біг, і повиснувши над перилом, звалився і полетів вниз. Пролунав сплеск води і один із найгірших звуків — звук того, як ламаються людські кіст-ки... десятки костей...

Микола виглянув під міст над перилом і побачив, як вода червоніла і несла тіло вздовж течії, в той момент, коли на мості з'явився Роман. Він заховав пістолет і щосили побіг, в сторону, звідки він прийшов.

— Стій! — крикнув Роман і побіг за силуетом, якого він бачив, але підбігши, і не побачивши Миколу,

який втік в туман, він сперся на перило моста та побачив у річці червону воду і тіло, одягнене у сіре пальто, яке неслося по течії.

— Остап! — зі всього горла крикнув Роман, дивлячись на воду, яка несла тіло його друга, а біля нього голову, яка була майже повністю відірвана. Невагомість: скелет не мав сили тримати тіло, м'язи напружилися, і хотілося вирвати, але не було чим.

Таня і Яна підбігли до Романа, який тільки махнув головою у сторону води, сідаючи на мокрий асфальт біля перила.

ЧАСТИНА ДРУГА

*Краще померти відразу, ніж
жити очікуванням смерті.*

Гай Юлій Цезар

РОЗДІЛ 8

Вітер розвіє, вода змиє

Туман неначе затягував у себе тіло Остапа і тягнув його течією річки в сторону ще одного моста, який лежав розвалений у воді, де-не-де

залишаючи місце для протікання річки.

— Що тут сталося?! — викрикнула Таня.

— Остапа хтось застрелив! — крикнув Роман.

— Хто?! — горлороздираюче прокричала Яна.

— Не знаю! — відповів Роман і схопився за голову, — Можливо, Коля. Може, хтось інший. Поки я зупинився подивитися, що то був за несамопитий стук у воді і перевести подих, він втік у туман.

Роман кинувся бігти назад до початку моста, щоб догнати тіло, але Яна схопила його за руку .

— Вже пізно. Йому вже не допоможеш, — сказала Яна голосом, який дрижав, неначе в неї на очах була заріzana ціла її сім'я.

Роман глянув на дівчат, присів на коліна і завмер. Серце, здавалося, зупинилося від відчуття, що тіло його кращого друга, вистигало в холодній воді річки Стрий. Думки кричали: «НЕ ТРЕБА БУЛО! НАВІЩО?!». Хлопець підніс руку до лица, щоб витерти сльозу, яка текла по щоці. «Можна ж було все зробити інакше...

— не переставав думати Роман. —
Яка доля? Ти сам не знав, від кого
втекти?»

Збоку від Романа встала Таня, яка
ридала, неначе немовля, закривши
руками лице. — ЧОМУ?! ОСТАПЕ?!
ТИ... ТИ... — задихалася від ридання
Таня, — Як ти міг... Ти зник... Тільки
тепер назавжди... »

Біля Тані на землю сіла
побліднівши Яна. Її погляд застиг у
тумані: зелені очі зупинилися і
дивилися прямо на воду і завалини
старого моста, під яким пропливало
окривавлене тіло Остапа. Дівчина
стиснула лодоні в кулаки і вдарила

ними по землі. Посидівши декілька секунд, Яна встала і пішла в сторону спуску з моста до річки. Побачивши, що Яна йде в туман, Роман вскочив на ноги, підбіг до неї і зловив за руку.

— Ти куди?!

— Треба дістати тіло, — відповіла Яна голосом безнадійності.

— Чекай. Я сам піду, — сказав Роман і ступив крок, але Яна зупинила його:

— Не йди, йому вже не допоможеш. Побудь тут, рятувальники достануть.

— Ти серйозно?

— Так. Так буде краще. Пішли до Тані.

— Як ти можеш так говорити?! — запитав Роман.

— Просто... Ти йому вже не допоможеш, — відповіла Яна через зуби і подивилася на Романа скляним поглядом.

— Ти не розумієш, що твій хлопець мертвий?!

— Все, чшш... Потім, — відповіла Яна і схопила обома руками своє волосся.

Дівчина сперлася на перило моста і втупилася очима у воду. Роман глянув на неї, витягнув мобільний телефон і побачив, що вона вже кудись

дзвонила.

— Алло, мій хлопець звалився з моста в Стрию над річкою... Пришліть пошукову службу... Вже не живий... Точно... А чи можна, щоб його тіло привезли до Львова? Я все оплачу... Дякую.

Роман пішов до Тані, обняв її і разом з нею ще довго дивився в сторону води і туману.

Яна стояла над мостом, аж раптом розвернулася і пішла в сторону містечка. Роман і Таня пішли за нею.

— Ти куди? — крикнув Роман.

— Пішли! — крикнула у відповідь Яна, не розвертаючись.

Усі йшли мовчки. Туман розсіювався, але сонячні промені все ще не повністю покривали землю. Коли у полі зору з'явилася окраїна містечка, де декілька хвилин тому заглохла машина, троє побачили Івана Йосиповича, який стояв біля Волги і курив.

— Відремонтували? — запитала Яна плоским холодним голосом.

— Аякже, за дві хвилини. А ви як? Що сталося?

— Вже немає жодного сенсу про це

говорити, — відпо -віла Яна і відчинила задні двері машини.

— А як же Остап? — почав Роман.

— Не переживайте. Все буде, — відповіла Яна і додала: — поїхали, я більше не хочу тут бути.

Вони їхали мовчки. Кожен думав про щось своє. Шок. Нервові клітини вмирали у кожного, хто їхав у старій «Волзі»: троє втратили близьку людину, а водій все дивився на дивакуватих молодих людей, які платили величезні гроші і їхали мовчки, неначе понабирали води у рот.

... Переступивши поріг хати, Роман і Таня сіли на диван у вітальні, а Яна пішла в спальню, гримнула дверима, і звідти почулося ревіння. Таня хотіла зайти до неї, проте двері були зачиненими. Вона сіла на дивані, а Роман пішов на кухню принести щось попити, бо обоє не могли нічого вимовити.

Зайшовши на кухню, Роман протер очі, які були наповнені сльозами і побачив на столі три конверти із надписами «Роману», «Тані» і «Для всіх». Роман взяв свій конверт, відкрив його, витягнув аркуш паперу і прочитав:

Рома, я знаю, що ти думаєш, що це кінець, але це тільки початок. Мене всього лиш немає поряд. Але в мене є план, і ти мені допоможеш його втілити. Це одне з двох моїх останніх бажань. Але треба зачекати, ні в якому разі не дій сам. Повір. Інакше все закінчиться набагато гірше. Тобі прийде лист, будь готовим. Моє друге бажання — це щоб труну закрили і вже не відкривали після того, як мої залишки зберуть. Я не хочу, щоб мене бачили таким. За мене не переживай. Не плачте. У

мене все добре. Тримайся сам і потурбуйся про дівчат.

Остан

P.S. Я використав відео, яке я тоді зняв у домі у прокурора для деякого впливу на нього, і твій брат вже вернувся додому.

Роман склав листок, заховав його в кишеню куртки, взяв листи, написані для Тані і для всіх, зайшов у кімнату і дав дівчині листа. Вона витягнула його, розгорнула і прочитала:

Тань, так вийшло, що мій спектакль закінчений. Квітка. А ти мушиш продовжувати. У тебе немає вибору. Це тобі моя настанова. Вважай, що це твоя обіцянка боротися за себе і не давати себе в обіду. Нехай старе залишиться позаду, не згадує. Буде нове майбутнє, заради якого варто жити. Не засмучуйся, все буде добре. Усміхнись. Ну усміхнись. Ти ж знаєш, що я б хотів тебе бачити усміхненою.

Обнімаю тебе,

Остан

У Тані на обличчі з'явилась ледь помітна усмішка, попри сльози. Вона склала аркуш паперу, на якому виднілися дві краплі, скоріше всього, від сліз Остапа, і обняла Романа.

Хлопець відкрив лист, що був написаний для всіх, і прочитав його вслух, часто зупиняючись навіть посередині слів, щоб ковтнути слину, яка неначе застрягла у горлі і не давала вимовити ані слова:

Привіт всім. Надіюсь, у вас все добре, ви не дуже засмучуєтесь, і

продовжуєте свої повсякденні справи. Я повністю розумів, на що я йду, тому не переживайте. Так було потрібно: не було іншого виходу. Не турбуйтеся про похорон: я його вже організував,. Моє тіло привезуть, я все узгодив зазделегідь. Будете тільки ви: я так вирішив. Я знаю, що ви все рівно засмучитесь, тому я не хочу, щоб сумувало ще більше людей. Нехай для них я просто зникну. Бережіть себе, не живіть минулим. Все решта ви самі знаєте. Та й хто я, щоб вас вчити. Просто любіть одне одного, і все буде добре.

Остан

Плач за дверима спальні затих, відчинилися двері, і в кімнату зайшла заплакана Яна.

До будинку через відімкнені двері увійшов Юра, глянув на Романа, який сидів на дивані і обнімав Таню, та сказав:

— Що ви тут робите? Вас вже виправдали. По телевізору показують справжніх вбивць, а ви тут знов хочете... — сказав Юра і замовк на декілька секунд. Глянувши у пусті потьмянівші очі Романа, який перевів

погляд на нього, він продовжив: — Та що у вас тут таке? Де Остап? Може, він мені щось пояснить.

— Він вже нікому нічого не пояснить,
— сказав Роман, вдивляючись прив'язаним поглядом у підлогу.

— Як не пояснить?

— Його вже немає, — знову відповів Роман.

— Таня, може ти мені щось поясниш?

— А що я? Я сама нічого не знаю. Сьогодні в Стрию над річкою Остап звалився з мосту. До того пролунав постріл. Його тіло... — Таня

розплакалася, почала витирати очі і намагалася щось сказати, але у неї не виходило.

Юра підніс руки до вуст, його лице застигло, по шкірі пробіглись мурашки, а ноги неначе закам'яніли.

— Де він? Його ж треба похоронити,
— сказав Юра не своїм голосом.

— Остап попросив у записці, щоб його не забирали. Він все зробив сам.

— Якій записці? — запитав Юра.

— На: читай, — сказав Роман і подав Юрі лист, який адресувався до всіх.

... Прочитавши листа Юра, пішов

із хати, а за ним через пару хвилин на вулицю вийшла і Яна. Роман і Таня залишились у хаті самі. Тяжко видихнувши, дівчина сказала:

— Я тобі маю щось розказати.

— Що? — запитав Роман.

Таня підійшла до Романа, обняла його і мовила:

— Пообіцяй, що зрозумієш.

— Ну це залежить від того, що ти мені скажеш.

Протримавши декількасекундну паузу, Таня сказала:

— Я Вишницька.

Лице Романа закам'яніло. Він повільно зняв Танині руки з себе руками, які тряслися від злості, зробив декілька кроків назад і витріщився на Таню. Слина ледве сповзла по його горлі і він крикнув:

— Ти! Ти винна в тому, що Остап загинув! Тебе підіслав Коля! Ти винна! Геть звідси! — Роман ткнув пальцем на двері.

— Ти ще не розумієш? Я ні при чому! Я не знала нічого!

— Ти! Ти...

— А ти сам не сказав, що трапилось на мості! Ти навіть не розказав нам нічого!

— Яна попросила не говорити про то! Коли я побачив міст, то пролунав постріл. Я побачив вдалині когось, хто біг.. Я підбіг, але нікого не було! Як думаєш, хто б це міг бути, а?! Коли я забіг на міст, я побачив тіло Остапа у воді. Все!

— Це було самогубство... Як Остап міг замовити труну, домовитись за все, якщо б він не готував самогубство? Нереально....

— Я знаю! Але зараз там вже нічого

не зміниш. А ти! — крикнув Роман. — Ти Вишницька і нічого не сказала! Ти причетна. Сто відсотків. Іди звідси, поки ти жива, — процідив через зуби Роман і показав очима на двері, які в той момент відчинила Яна і увійшла до хати.

— Мені тільки що подзвонив якийсь старший чоловік. Остапа везуть у Львів. Похорон завтра, решта він повідомить пізніше, — сказала вона.

— Можеш залишатися тут до завтра, — відрізав Роман, глянувши на Таню, — все рівно тепер одне ліжко пусте.

... Уже був полудень, але сонце ще

ні разу не виглянуло із-за хмар. Роман, Юра, Таня і Яна — всі одягнені у чорне, мовчки несли квіти, йдучи повз могили, вкриті пожовклим листям, засохлими квітами і травою. Викопана яма була на самому краю цвинтаря, який межував із лісом. Вітер дув зі сторони зеленого соснового лісу на пусту та сіру рівнину могил, пронизував всіх до кісток, наче проводив Остапа у дальню путь.

Біля ями на спеціальній лавці стояла труна, а на ній у чорній рамці була фотографія Остапа, гарно зачесаного, у білій сорочці і костюмі. Біля труни стояв сивий священик,

одягнутий лише у чорний підрясник. Однією рукою він опирався на палку, а другою — тримав молитовник.

Як тільки четверо підійшли до ями, священик почав співати похорон. Його сиве волосся і борода колихалися сильним вітром у різні сторони і нагадували про часті коливання життя і смерті, а хриплий баритонний голос у мінорному співзвуччі зі свистом вітру, утворював мелодію прощання, яка разом із виглядом труни доводила до бігу мурах по шкірі. Майже закінчивши спів, священик зупинився і повідомив всіх, що вони можуть останній раз попрощатися.

Першим до труни підійшов Роман. Він багато чого хотів сказати. згадав Згадалось, як він ще в школі познайомився з Остапом, і як вони гасали на перегони на велосипедах. «Ми вже ніколи не сядемо разом, не будемо сміятися з анекдотів, — прошепотів Роман, — Ти ж міг ще повно всього зробити. Але так мало бути.»

— Ви всі знаєте, що ми з Остапом були кращими друзями. Як ми казали: “Ми були братами, лише від різних батьків”. Він мені був як брат, — сльози виступали на очах Романа, попри всі старання стриматися. —

Але все закінчилося раптово. Не в старості, а на четвертому курсі університету. Остап тепер буде жити тільки в наших думках і спогадах. Як би він сказав: “Це квітка”, — Роман витер сльозу і відійшов.

До труни підійшла Таня, притулила до нього голову і подумки промовила: «Ти ж мені сам говорив, що якщо кидають під ноги цвяхи, то йти по них і не здаватися. Ти казав мені, щоб я ніколи не здавалася... А сам здався і залишив мене саму... Я думала, що все буде, як і раніше... Обіцяю, я тепер зміню все. Я вже розказала Роману, що я Вишницька.

Це початок. Не знаю, що у нас з ним, але, скоріше всього, що нічого. Я знаю, що тепер мене будеш охороняти ти, і якщо б ти був тут, то ти б заставив мене посміхнутися». Побачивши, що до труни ще хотіла підійти Яна, Таня встала, і тримаючись рукою труни, прошепотіла: — «Я люблю тебе.»

Перед Яною до труни підійшов Юра, торкнувся її і згадав, як ще всього декілька днів тому Остап сидів у смішній масці з гіпсу на лиці, і як його потім розмальовувала Таня, і уявив, що залишилося від Остапа. Вздихнувши, Юра промовив, — Хай

земля тобі буде пухом, — і відійшов.

Останньою до труни підійшла Яна, вона припала до цинкової труни, обняла її, і не промовивши ні слова, лише капнувши на труну сльозою, яка текла по щоці, встала і відійшла.

Священик підняв руку, помахав нею, і здалеку з'явилося декілька людей у чорному, тоді почав:

— Ми всі зібралися тут для того, щоб відправити в останню путь нашого близького друга. Людину, яка, здавалося, ніколи не зробить такого. Він пожертвував собою заради нас. Настільки він нас всіх любив.

Декілька днів тому Остап говорив мені, що буде жити попри все і на зло всім ворогам... Але він любив нас більше, ніж своє життя.

Священик підійшов до гробу, постукав по ньому долонею і сказав: — Великі люди народжуються не для того, щоб вмирати, а для того, щоб жити. Щоб жити і залишити по собі слід. Мало, хто знав про мій зв'язок із Остапом, але я скажу вам, що я знав дуже багато, — священик закашлявся і продовжив, — Остап всього лиш жертва обставин. Не те місце, і не той час. Життя покарає того, хто винен у його смерті, а ви просто не судіть і

поселить його, — священник глянув на труну і продовжив: — у своїх серцях. Нехай він живе у них, і тоді він буде з вами. Доля не зводить людей просто так: ви отримали безцінний урок, як треба берегти близьких, бо їх може не стати. — У цей момент Таня і Роман на декілька секунд зустрілися поглядами. — Поки зараз цокають годинники, іде час і він наближає нас до часу ікс. Зачекайте зовсім недовго, і все зміниться. Я вірю, що він зараз дивиться на нас, думає, які ми всі дурні, як ми, маючи очі і вуха, нічого не бачили, що він робив. Він міг зробити набагато більше, але так вже вийшло. Нехай земля йому буде пухом,

— сказав священик, взяв жменю землі і відійшов від труни.

Чотири гробарі зняли труну з широкої лавки і опустили її на шнурках. Священик посипав труну землею, і те ж зробили хлопці і дівчата. Гробарі почали закидати яму. Хлопці і Таня все ще з мокрими очима дивилися, як опускали труну їхнього друга, лише Яна тримала себе в руках.

Юра сів на лавку біля сусіднього гробу, Яна відійшла в сторону зі священиком і говорила з ним про щось. Таня повільно підійшла ззаду до Романа, який стояв і дивився, як засипали яму, і пригнувшись, сказала

йому на вухо:

— Остап прекрасно знав, що я Вишницька і сам мене попросив не казати тобі.

Роман від несподіванки повернувся до дівчини, але побачив тільки її спину, і як вона віддалялася від нього. Роман хотів піти за Танею, але його погляд застиг на священику і Яні, які стояли вже довгий час осторонь і розмовляли про щось. Священик щось сказав Яні, і вони засміялися так, що аж обернулася і зупинилася Таня, але побачивши, що всі дивляться на них, священик і Яна перестали сміятися.

Роман підійшов до Тані і сказав:

— Вибач, я напевно не мав так відреагувати.

— І ти мене вибач, я ж не казала тобі правду.

— Я не розумію, виходить, Остап тебе знав? — запитав Роман.

— Так.

— А звідки?

Таня згадала слова Остапа про те, щоб не згадувати минулого і сказала:

— Колись ми познайомились і непогано дружили навіть. Але потім

просто віддалилися одне від одного.

— Чого ж він вирішив не говорити мені?

— Він думав, що ти мене зразу сприймеш так, як і вчора, тому і вирішив не говорити.

— Тоді чому ти не живеш вдома? Ніякого маніяка немає?

— Немає.

— Тоді чому ти жила в такій буді?

— Я посварилася зі всіма і сказала, що не хочу нічого ні від Колі, ні від...

— Таня глянула на хрест, який вже стояв на могилі Остапа і продовжила,

— батька. Але він мене шукав, хотів вернути в сім'ю, а я не хотіла. А тепер він не хоче.

— Хто?

Таня знову глянула на хрест і відповіла:

— Батько.

— Але чому?

— Після всього того, що підстроїв Коля, він не вірить мені. В ту сім'ю мені закрита дорога.

— Давай забудемо все, що я вчора сказав, але ти мені більше не будеш говорити неправду.

— Я постараюсь, — відповіла Таня і усміхнулась.

РОЗДІЛ 9

Демони теж ангели

Роман підійшов ззаду до Тані, яка сиділа на м'якому кріслі, підтягнув ще одне крісло, сів позаду, і заплющивши очі, згорнув до купи її довге розпущене

волосся. Хлопець розділив його на три частини і почав плести косу.

— Про що ти думаєш? — запитала Таня.

— Чесно?

— Бажано.

— Я думаю... — Роман зупинився, поклав руку на Танине плече і продовжив: — я не можу досі повірити, що його нема, розумієш?

— Я тебе добре розумію, — відповіла Таня, не відводячи погляду від підвісних полиць, повністю заповнених різними книжками.

— Можливо, ти тепер вже скажеш справжню причину, чому Коля хотів убити Остапа. Я не люблю загадки. Я розумію, що він просив тебе не розказувати, але так далше не може продовжуватися. Ти повинна мені розповісти.

— Нащо? Що зміниться? — запитала Таня, повернувшись до Романа і глянула йому в очі.

Лице Романа зморщилось і почервоніло, кров у жилах починала закипати. Він встав із крісла і відійшов до вікна. Глухий цокіт секундної стрілки годинника на стіні над ліжком лише загострював

нетерпіння Романа, а відчуття погляду Тані заставляло його дати відповідь на запитання.

— Ти не розумієш. Я хочу зрозуміти, чому він зробив так. Не міг же ж Коля просто так хотіти його вбити! — почав кричати Роман. — Мусить бути пояснення! І воно є! І ти перша нитка в цій загадці, але ти мені нічого не хочеш розказати.

— Не кричи на мене! Остап сказав, що він тобі ще все пояснить.

— Він вмер! Його немає! Як він мені щось пояснить?!

— Не кричи на мене!

Роман підійшов до Тані, пройшовся долонею по її лиці і сказав:

— Вибач. Просто я не вірю в те, що Коля б переслідував Остапа із-за декількох ударів або із-за того, що Остап був свідком аварії. Це все відмазки, є більша причина.

— Можливо.

— Так скажи мені її, будь ласка, — попросив Роман лагідним голосом.

— Ми хороші друзі дитинства, росли практично разом. Потім ми менше спілкувалися, тепер знову зустрілися. А з Колею у мене ніколи не було

хороших стосунків, як із братом. Ну можливо в дитинстві, а потім ми тільки жили в одному домі, але кожен із нас мав своє життя.

— А де ви жили?

— Вдома, не на вулиці ж. Ми жили різними життями, а про їхні стосунки я нічого не знаю, чесно.

— Де? Остап майже нічого не розказував про своє дитинство, він якось приховував все. Розкажи ти.

— Дитинство, як дитинство — нічого цікавого. Вони були просто друзями.

— Нічого собі. Вони були друзями, а

тепер вони готові вбити одне одного?

— Щось таке, але я нічого конкретно не знаю.

— А все-таки?

— Нічого цікавого, кажу ж, — відповіла Таня і раптом вона широко розплющила очі, наче щось побачила, або згадала.

Роман обернувся і глянув, чи не було чогось дивного за ним. Книжна шафа, робочий стіл, купа паперів і ліжко не викликали у нього здивування, тому він запитав:

— Що таке?

— Я згадала, що раніше, коли в мене померла мама, я з татом писала їй листи. Ми прив'язували їх до кульок і відпускали в небо. Зразу ставало легше, ніби поговорила з нею. Напиши так і Остапу.

— Побачу.

— Напиши, легше стане. Інакше на самоті буде важко.

— У мене є ти, я можу поговорити з тобою.

— Я не завжди буду поряд.

— Ти мене кидаєш? — здивовано запитав Роман.

— А ми пара?

Роман підійшов до Тані, легким дотиком руки відгорнув її волосся за спину і повільно наблизився губами до її губ. Вони поцілувалися. Електричні заряди пристрасті передавалися з губ в губи і пронизували обидва тіла. Ейфорія тривала, поки Роман не зупинився, відігнувся на декілька сантиметрів від Тані, так, що вона відчувала його подих на своїх губах, а очі не відривалися одні від одних, і запитав:

— Ти будеш моєю дівчиною?

Таня усміхнулася, довго вдивлялася

в очі Романа і мовила:

— Так.

Роман обняв дівчину, і вони стояли, обнімаючи одне одного і цілуючись, поки не задзвонив мобільний телефон Романа. Він не хотячи витягнув його і побачив номер, якого він не знав. Таня закотила очі догори від того, що хтось руйнував такий момент. Задумавшись на секунду, Роман вирішив відповісти.

— Алло, алло, — почувся чоловічий голос у трубці.

— Алло, хто це? — відповів Роман.

— Це отець Ника..р. Я хотів би з вами побачитися.

— Хто це? Мені погано чути.

— Отець Никанор. Я хоронив Остапа.

— А, зрозуміло. Ви хочете щось сказати?

— Так, приходьте сьогодні з Танею до мене додому: вулиця Любецька, дім номер 6, квартира 66.

— А що сталося?

— Це не телефонна розмова. До зустрічі сьогодні о восьмій годині вечора, — сказав отець, і в трубці почувся довгий гудок.

— Хто дзвонив? — запитала Таня.

— Отець Никанор. Він чекає нас сьогодні о восьмій годині в себе вдома.

— А що сталося?

— Він не сказав, але голос у нього був стривожений. Думаю, щось сталося.

— Цікаво, що таке.

Роман підійшов до стола, взяв гаманець, листок паперу, ручку і сказав:

— Ти права. Якщо я напишу, то мені стане легше. Я скоро повернусь. Я за кулькою, і тоді зразу напишу.

— Хочеш я з тобою піду?

— Ні, — відповів Роман, одягаючи куртку. — Я сам.

... Хлопець сів на лавку, поклав на коліно листок, витягнув ручку і почав писати:

«Жаль, що тебе немає. Подитячому надіюсь, що ти прочитаєш це. У мене все добре. Надіюсь, що в тебе також. За тобою залишилося дуже багато неказаного. Мені тебе не хватає.»

Хлопець поставив крапку, скрутив аркуш паперу, прив'язав ниткою до червоної повітряної кульки, зі сльозами на очах запустив у сіре небо, звідки якраз пішов перший сніг.

... Надворі вже було темно, коли Роман і Таня зайшли у під'їзд довгого дев'ятиповерхового будинку, що був останньою великою будівлею на краю міста. Вони піднялися сходами на третій поверх і підійшли до квартири з коричневими металевими дверима. На дверях була прикріплена цифра шість, а біля неї було видно вигоріле місце від ще однієї шестірки.

— Ще б в 666-й квартирі він жив,— сказав Роман і подзвонив у двері.

— Та мовчи, — відповіла Таня.

Через хвилину двері відчинив отець, кивнув головою і широко махнув рукою, щоб хлопець і дівчина заходили, поки він затягувався димом сигарети. Із квартири подуло запахом віскі і тютюном. Сиве волосся і борода священика були розтріпані; на ньому були пом'яті чорні штани, біла сорочка, чорні тапки і чорні шкіряні рукавиці, які найбільше кидалися в очі. Зайшовши до квартири, Роман і Таня побачили, що в довгому коридорі майже не було

речей: на білих стінах — пусто, на вішалці висів довгий чорний плащ і чорна куртка, сірий шарф, а біля порогу стояли чорні туфлі і чорні кросівки.

— Заходьте, не бійтеся, — сказав Никанор і гикнув. — Йдіть в кімнату... Прямо по коридору... Двері справа...

Роман і Таня, здивовані виглядом священика, презирнулися і пішли у кімнату справа, а Никанор зачинив вхідні двері і пішов за ними. У кімнаті було так само пусто, як і в коридорі. Посеред кімнати стояв дерев'яний стіл, збоку — диван, біля нього — два крісла, а під протилежною стіною

стояла стара широка шафа. Єдиним доказом, що мешканець квартири — священик, було розп'яття, прибите посередині стіни над диваном. За хлопцем і дівчиною у кімнату зайшов отець Никанор, сів на м'яке крісло коло дивану, заклав ногу на ногу, і розвівши руками в сторони, показав гостям, щоб вони сідали. Роман і Таня сіли на диван, а отець видихнув дим і почав говорити:

— Ну що ж, ласкаво прошу в моє скромне мешкання. Вибачте, що не маю, чим вас пригостити, але я думаю, ви прийшли сюди не їсти.

— Що сталося? Чого ви нас

покликали? — запитав Роман.

— Вам треба бути дуже обережними,
— сказав отець. — На вас можуть
полювати.

— Хто? Чому?— запитала Таня.

— Я той, хто займається справами для
розкриття планів твого брата.

— І що?

— Я вам розкажу один секрет, —
сказав отець Никанор і витягнув із
кишені сорочки пачку сигарет і
запальничку, прикурив одну з них та
продовжив: — багато років тому в
Карпатах був закопаний дуже великий

скарб. Як гадаєте, ким?

— Нащо ви мене питаєте? Я ж не знаю, — відповів Роман.

— Не знаєш, — відповів священик і поправив сигарету, що не хотіла триматися між шкірою рукавиць, в яких був Никанор, — батьком Квіта Остапа і його другом — батьком Вишницького Миколи.

— Що в них спільного? — запитав Роман. — Нащо їм було закопувати скарб? Що ви верзете?

— Не перебивай, — відповів Никанор, — Можливо, Остап, жартуючи, говорив, що знав про закопаний скарб.

— Щось таке було... — перебив Роман.

— Так-от, він не жартував. Коли він ще був малим, то його батьки і батьки Колі були кращими друзями, як і він з Колею. Їхні батьки закопали великий скарб на невідомому місці в Карпатах. Остап і Коля мали карти, де він схований. На Остапиній карті були тільки умовні позначення, а на карті Колі — величезна територія густого лісу і степів, де без позначень неможливо нічого знайти. Це могло бути причиною того, що Остапа хотіли вбити. Знайти і відкрити скарб можливо лише, співставивши дві

карти.

— Ну і який з цього всього висновок?
— запитав Роман. — Ви сказали нам про скарб, а нам вже ніякого діла до нього немає.

— Має. У мене є всі підстави припускати, що Микола думає, що карта у вас, і вам загрожує велика небезпека.

— Звідки у вас вся ця інформація?

— Багато чого мені розказав Остап, а тепер я сам веду розслідування, бо в розслідування міліції я не вірю. Його просто не було. Тіло Остапа витягнули рибалки і доставили його, а не якісь

служби. Ось і все.

— Нащо вам це все? — запитала Таня.

— Ви ж можете просто сидіти і молитися, а самі ведете розслідування. Навіщо?

— Він був моїм другом, тому це мій обов'язок. Священничі ризи не знімають обов'язків.

— І що це за скарб? — запитав Роман.

— Дуже великий скарб, із-за якого можна вбити дуже багатьох людей.

— Тепер речі стають на свої місця, — сказав Роман.

— Тільки звідки в них був скарб, мені

невідомо, — сказав священник, і знову потягнув сигарету.

— Я в шоці, — сказав Роман. — Тепер я розумію, чого загинув Остап. Але навіщо помирати із-за якогось скарбу?

— Ти просто погано знав його, — відповів священник, встав з крісла, підійшов до вікна, відсунув вишневі штори, відчинив його, і викинув сигарету, яка догорала до того місця, що скоро б спалювала шкіру рукавиць.

— Я? — здивовано запитав Роман.

— Так, тому тобі слід бути обережним і очікувати, що Остап можливо ще щось приготував, про що ти не знаєш,

— сказав отець, витягнув із кишені інгалятор і вдихнув його.

— У вас астма? — запитала Таня.

— Можливо, — відповів отець Никанор, грубшим голосом, ніж він говорив до того. Він встав із крісла і почав ходити впоперек кімнати. — Найголовніше, що вам треба розуміти — це те, що ви в небезпеці, і що вам треба бути дуже обережними, — сказав священник і поправив рукав сорочки і рукавицю. Під однією із рукавиць Роман побачив у священника, за рухами якого він якраз слідкував, браслет із чорних бусинок, які переливалися червоним і синім

кольорами, точно такий який був і у Остапа.

— Отче, звідки у вас такий браслет?

— запитав Роман.

— Який браслет? — здивувався запитав отець.

— Той, що у вас під правою рукавицею, — відповів Роман.

— Немає у мене ніякого браслету.

— Рома, який браслет? — прошепотіла Таня.

Роман глянув на Таню і відповів:

— Чекай, — і повернувся знову до священика, — я бачив у вас такий

самий браслет, який був і в Остапа.

— Браслет... Гммм... Який браслет?

— заходився говорити здивованим високим голосом священик, — А, браслет! Як я міг забути... Старію напевно. Так, є в мене браслет. Я й забув, — сказав отець, трошки відсунув рукавицю, і висунув з-під неї браслет із чорних бусин. —Такий браслет може бути у кожного, не думаєш?

— Не думаю, — відповів Роман і продовжив: — я бачив багато таких браслетів, але браслет Остапа не переплутаю: він з чорних бусин, які зверху ще покриті лаком, який

переливається червоним і синім кольорами.

— Правду кажеш, я й не заперечував,
— відповів отець, і додав: — я не мав його раніше. Це подарунок Остапа. Він дав мені його в переддень смерті. Ну чи самогубства, як всі думають.

— Дав вам? Він його ж носив не знімаючи, як пам'ять чогось, а чого він ніколи не казав.

— Значить і пам'яті про те щось не залишилося.

— Ви давно знали Остапа? — запитала Таня.

— Достатньо.

— Чому ви конкретно не відповідаєте на запитання? — процідив Роман крізь зуби.

— А ти зможеш відповідати конкретно? — запитав отець Никанор з сатиричною усмішкою на лиці і знову сів на крісло.

— На які запитання?

— Звідки Остап? Яким було його минуле? Звідки він знає Миколу?

— Нууу... — відповів Роман. — Ясно, що можу. Він переїхав з Полтавської області, з маленького села. Нормальне

в нього минуле, а з Кольою він, як виявилось, дружив у дитинстві, але це якось дивно.

— Бачиш, ти сам не впевнений. А ти маєш хоч найменший доказ своїх слів?
— запитав отець Никанор. Його права нога гойдалася на лівій, а лівою рукою він легенько стукав по стінці крісла.

Роман задумався. Він ніколи не знав назви села, звідки приїхав Остап; ніколи не бачив його дитячих фотографій; і ніколи не знав про якісь відносини між ним і Миколою.

— Я вірю словам, — відповів Роман.
— Більших доказів у мене немає.

— Я впевнений, що Остап вам навіть про мене не розказував, то що ви можете знати про нього... — сказав священик і вступився поглядом у стіну.

— Можливо, ви нам розкажете більше про Остапа? — запитала Таня.

— Я вам все вже сказав, що вважаю за потрібне: будьте обережними. А те, що ви нічого не знаєте про свого друга — це ваша вина. Я все сказав.

— Та хто ви такі, щоб казати нам, що ми нічого не знаємо? — сказав Роман зі злістю, взмахнувши руками попереду себе. — Ви, можливо, якийсь шахрай! Кажете, що священик,

а самі маєте в хаті один хрест, курите, п'єте і ще й ходите весь час в рукавицях.

Таня витріщилась на Романа, мов чому він говорив так до священика, і тоді хлопець зупинився.

— Ви нічого не знали про Остапа, — відповів священик, відкинувшись на спинку крісла і сидючи напівлежачи, — Мої звички — не ваше діло. Типові священики і не займаються справами розслідування, а рукавиці я ношу, бо в мене на руках рани після афганської війни. Тепер твоя цікавість вщухла?

— Нууу... — відповів зніяковілий

Роман.

Таня, яка лише слідкувала за перепалкою Романа і священика, вирішила заспокоїти їх:

— Давайте ми не будемо сваритися, а вирішимо, що нам робити.

— Просто не ходіть ніде вночі, не ходіть до Миколи, додому до Остапа, будьте обережними. От і все, — відповів сивий священик і додавив: — все, ви можете йти. У вас є мій номер.

Роман і Таня встали з дивану і вийшли в коридор. За ними встав і отець, провів їх до дверей і сказав:

— Ну, удачі вам. Якщо побачимось ще, тоді все буде добре.

— Дякуємо, — відповіла Таня.

— Цікава адреса у вас, — сказав Роман, виходячи за поріг дверей. — Як у сатани.

— Демони теж ангели, — відповів отець Никанор спокійним голосом, попрощався, моргнувши очима, і зачинив вхідні двері.

Роман і Таня спустилися по сходах і вийшли на вулицю. Надворі було пусто. Лише де-не-де світилися ліхтарі, і вдалі стояла міліцейська машина. Роман дав Тані свою куртку і

вони пішли по дорозі, оточеній високими деревами, на яких майже не було листя.

— Що ти думаєш за все це? — запитала Таня.

— Не знаю, я йому не довіряю.

— Для чого ти вчепився того браслета?

— Браслет! Точно... Я згадав... Остап забув його в себе вдома, коли ми збиралися в Басівку. Він чомусь зняв його, а потім він згадав на півдорозі. У нього його точно не було!

— Можливо, ти щось переплутав?

— Ні, цього я не міг переплутати. Це точно. Мені треба піти до Остапа в квартиру.

— Це ж небезпечно, — відповіла Таня, яка весь час дивилася на Романа.

— Я все рівно піду.

— Тоді я піду з тобою.

— Ти не підеш зі мною!

— Тоді і ти не підеш! — сказала Таня, і зашпортавшись в чоботах на високих підборах, але відновивши рівновагу, встала перед Романом, заступивши йому дорогу.

— Добре.

— Пообіцяй мені.

— Обіцяю, — відповів Роман і закотив очі догори.

— Ну ось. Так краще, — відповіла дівчина і поцілувала хлопця в щоку.

Таня щось ще говорила Роману, але він не слухав. Його думки були в іншому часі — в минулому. Він згадував, як познайомився з Остапом у другому класі, як все було просто, Остап казав, що приїхав із якогось села. Ніхто ніколи дуже не розпитував його, а як і розпитував, то він вміло переводив тему. Роман зрозумів, що за

багато років дружби він дуже мало знає про нього. “Звідки він? Хто він? Що він приховував? Чому? Аааа!!! Не можу більше думати! Немає відповідей! Немає! Хай пропаде зі своїми секретами! Так ні... Тепер ще й мене можуть вбити із-за його секретів... Із-за якихось грошей, які мені зовсім не потрібні. Можливо, зв’язатися з Колею? Сказати йому, що я згоден на те, щоб всі гроші були для нього, тільки щоб він відстав. Що робити? Що робити?”

— Рома! Ти мене чуєш?! — почув хлопець і усвідомив, що Таня весь час щось говорила, а він нічого не чув.

— А? Що? — задумано відповів Роман.

— Що що? — сказала Таня. — Ти мене взагалі слухаєш?

— Та.

— І що я казала?

— Щось дуже заплутане.

— Все ясно, — сказала дівчина, зітхнувши. — Я говорила, що варто поговорити з Яною. Можливо вона знає більше, ніж ми. Все-таки вона його дівчина.

— Вже не дівчина.

— Ти мене зрозумів. Я думаю вона знає набагато більше ніж говорить.

— Я не проти.

— Завтра ж я з нею поговорю.

... Повернувшись до квартири, яку винаймав Роман, Таня зняла з себе темно-синє пальто і пішла в кімнату Романа, яку він їй віддав. Сам він спав у вітальні з того часу, як Таня переїхала жити до нього після смерті Остапа. Роман пішов у вітальню, хотів увімкнути телевізор, але підійшов до вікна, засунув штори і ліг на диван. Через хвилину до кімнати зайшла Таня у напівпрозорій блузці, з

розпущеним темним волоссям. Роман, який до цього моменту лежав і дивився на двері кімнати, аж піднявся, але Таня підійшла до нього, штовхнула його на спину, сіла йому на бедра і вп'ялилася у нього палким поцілунком. Таня розстібнула Романову сорочку і легко стягнула з нього штани. Він хотів зняти з неї шорти, але запхавши руки під довгу блузку, відчув, що під нею нічого не було, після чого він зірвав її з дівчини. Таня осідлала Романа. Молекули похоті у той вечір перемагали розум, і навіть сусіди, які стукали в батареї із-за сильних стонів, не могли перервати насолоду обидвох людей, які хотіли

одне одного.

Після сексу Роман поцілував Таню і ліг збоку. «Вау» — думав Роман, — «Гмм, а якби не Остап, то цього всього могло б і не бути. Точно не було б. Блін, як мене дістали проблеми, які він завжди знаходить на мою голову. Але все-таки треба. Я вже ж вирішив... Все! А зараз йди з моєї голови!»

У цей момент думки Романа і Тані збігалися: «Майже все ж є для щастя, тільки ще б тебе тут,» — подумала Таня і тоді уявила, як Остап би зараз стояв біля неї і Романа, — «Ні, ну не в прямому розумінні.»

Молоді ще лежали і про щось говорили, але сон перемиг думки їх обидвох і надав їм можливість бути спокійними як діти: зануритись в безодню відчуття безпеки, до того часу, поки тривога не розбудить їх, і вони знову не стануть самими собою.

РОЗДІЛ 10

Непроханий гість

Сонце лише починало підніматися із-за горизонту, а Роман вже заходив до під'їзду будинку, де жив Остап. Піднявшись на четвертий поверх,

хлопець підійшов до дверей, витягнув в'язку ключів, і відчинив сірі металеві двері.

— Стій! А то стріляти буду! — крикнув із коридору квартири чоловік у чорному, з пістолетом в руках, якого через секунду впізнав Роман, — А, це ти... — сказав захеканий отець Никанор. Зітхнувши з полегшенням, він опустив пістолет. — Заходь і зачиняй двері.

— Ви... Ви що тут робите? — запитав Роман, у якого від несподіванки серце билосся, неначе барабан.

— Заходь, не бійся, — відповів отець,

і заблокувавши пістолет, заховав його за пояс.

Роман повільно замкнув за собою двері і підійшов до отця.

— Що ви тут робите?

— Я тут ночував, — відповів хриплим голосом отець Никанор.

— Що? Навіщо? — запитав Роман.

— Мені потрібно було дещо перевірити.

— Що вам було потрібно? — запитав Роман і заглянув у велику кімнату, де він останній раз був із Остапом.

Кімната сильно відрізнялася від того, якою її бачив Роман останнього разу. Там було повно розкиданих речей: на килимі біля дивану стояло декілька пустих пляшок з-під коньяку, на дивані і двох кріслах лежав пожмаканий одяг, велике покривало звисало з дивану, на якому лежала улюблена Остапова синя подушка, а найбільше в очі кидався пустий мольберт, на якому три тижні тому стояли намальовані маки.

— Мені... — почав отець Никанор.

— Що ви тут робили?! — прогарчав Роман.

— Я ж кажу, що спав, — відповів священик.

— Не брешіть!

— Я вирішив зайти і перевірити, що тут і як.

— Не брешіть! Тут була картина, — сказав Роман, ткнувши пальцем на пустий мольберт, — і все було прибрано. Я сам з Остапом прибирав! Ви шукали карту.

— Спокійно, заспокійся, — відповів отець Никанор. — Невже ти думаєш, що священику потрібні гроші?

— Священику?! Та який ви священик?

З пістолетом?

— Священики не мають права на життя? — запитав отець.

— Та при чому тут це?

— Я просто хочу жити... Самооборона, от і все... А от що ти тут робиш?

— Я просто прийшов перевірити, що тут і як, і я не спав тут і не вистрибував з пістолетом.

— Просто в тебе його не було.

— Нащо вам пістолет? Від кого вам оборонятися?

— Подумай.

— Добре, допустимо, я вам повірив. Тоді де поділася картина? Звідки стільки пустих пляшок і чому все розкидане? — запитав Роман і помітив, що одна зі штор рухалася, неначе недавно хтось її рухав.

— Мені звідки знати? Коли я прийшов сюди першого разу, все було саме так, — відповів отець, розвернувся, і пішов у ванну. — Я зараз буду.

Роман почекав, поки двері ванни зачиняться, і пішов на носочках до вікна, тихо відгорнув штору, і побачивши на стіні старий електричний

обігрівач, запхав руку в щілину між ним і стіною. Провівши там рукою, Роман відчув кінцями пальців щось подібне на складений аркуш паперу. Хлопець витягнув знахідку і у його руці опинився складений вчетверо листок. Хлопець розгорнув його і побачив, що це була карта, на якій були позначені різні дерева, декілька стежок, надписи «20 кроків», «45 кроків» і ще декілька позначень, які він не встиг розгледіти, бо почув якийсь шорох біля дверей ванної кімнати. Роман згорнув карту, поклав її назад і вийшов у коридор. Із ванни було чути, як текла вода. Роман стояв у коридорі, спершись об стіну і чекав

отця. Вода продовжувала текти, і це був єдиний звук, який було чути в квартирі. «Що він там робить?» — думав Роман. — Можливо, він хоче мене вбити? Але ні, він міг вже це зробити. Ключ... Що за ключ? І цифри... Все. Хай виходить. Можливо, дізнаюсь щось від нього. Священик... Який з нього священик? Хоча...»

— Отче, а хто, ви думали, міг відчинити двері? — голосно запитав Роман, підійшовши до дверей ванної кімнати.

Відповіді не було, лише текла вода.

— Отець Никанор, все в порядку? —

ще голосніше запитав Роман.

Роман почав стукати в двері ванної кімнати, але відповіді так і не почув. Хлопець вирішив якось відчинити двері, що зсередини закривалися на замок, але на превеликий подив, натиснувши на клямку, вони відчинилися. Роман побачив, що у ванній нікого не було, а з крану текла вода. Роман закрутив його і хотів виходити, але побачив в умивальнику бритву, гель для бриття і лосьйон для лица після гоління. Придивившись, Роман помітив на всьому краплі води. Раптом Роман почув, як гримнули вхідні двері. Він одразу вискочив із

ванної і обережно пройшовся по коридору. Спочатку заглянув в одну кімнату, тоді — в кухню, тоді — в комору, але нікого ніде не було.

— Отче Никанор, ви де?!

Тиша. Хлопець вирішив заглянути у спальню батьків Остапа, двері якої були завжди замкнутими. Відчинивши їх, легені Романа на мить перестали рухатись від побаченого. Білий килим, який лежав посеред просторої кімнати, був заляпаний кров'ю, а на тумбочці біля ліжка лежав великий ніж із дерев'яною ручкою. Лице Романа скривилося, і він, відвівши очі в сторону, побачив, що на більш, ніж

двох десятках фотографій Остапових батьків на кутках були наклеєні чорні стрічки. Роман прикрив рот рукою і вийшов з кімнати. Йому здавалося, що серце обірвалося і впало на шлунок, а у голові зразу ж постала картина, як ще декілька місяців тому він заходив разом з Остапом до нього додому і обідав разом із його батьками. Роман заглянув у кімнату друга, і помітив, що штора, за якою він знайшов ключа рухалася. Хлопець повільно підійшов до неї, відслонив і побачив за вікном чорного ворона. Не звернувши на нього великої уваги, Роман провів декілька раз рукою за обігрівачем і зрозумів, що карти більше там не було.

— От сука! Сука в рясах! — викрикнув Роман, кинувся до вхідних дверей, вибіг у під'їзд, захлопнув двері, глянув чи отець не побіг догори, і помчав сходами вниз. Вибігши на двір, Роман оглянувся навколо, але Никанора не було видно, як і чорного ворона, який сидів на виступі цегли під дахом будинку і зливався із старим розплавленим руберойдом. Роман вирішив повернутися до квартири Остапа. Піднявшись на четвертий поверх, він відчинив двері квартири і побачив на підлозі в коридорі записку. Судячи по почерку, який було дуже важко прочитати, вона була написана

дуже швидко.

«Тобі ніколи не вийде знайти те, що ти шукаєш!

P.S. Нас було тут троє: ти, Никанор і я.

Туман Карпатського лісу»

Роман відсахнувся від записки, і захопнувши двері, вийшов швидким ходом із квартири.

...Микола відчинив браму і зайшов на подвір'я дому, але на велике здивування, там не горіло жодне світло і будинок був також темним. Навколо не було нікого: ні охоронців,

ні нікого із сім'ї. Зупинившись на декілька секунд, Микола пішов туєвим коридором до будинку. Двері були замкненими. Микола відчинив їх і зайшов у великий коридор. Хлопець натиснув на вимикач, але світло не загорілося.

— Та що ж таке? — здивувався Микола і пішов у вітальню.

Зайшовши у кімнату, він відчув дивний запах якогось лікарства і поспробував включити світло, але і там його не було.

Па-па-пам — у дальньому кутку вітальні пролунали звуки рояля.

Микола аж відсахнувся і схопився за серце, яке неначе втекло у п'ятки.

— Хто тут? — вигукнув Микола, ступивши крок назад.

Біля вікна коло роялю появився чийсь силует, почулося запалювання запальнички, яка загорілася за невідомим і давала мало світла. Силует повернувся і Микола побачив вогник запаленої сигарети і відчув її запах.

— Я, — відповів незнайомиць хриплим голосом.

— Хто ви, і що вам треба? — запитав переляканим голосом Микола.

— Тобі цікаво?

— Відповідайте негайно, інакше у вас будуть великі проблеми, — пригрозив Микола слабким голосом.

— Дивно це чути від людини, яка не може нічого зробити, — спокійно відповів незнайомець і засміявся.

— Я...

— Розвернись, — пролунав наказ.

— Ви що, здуріли? Беріть, що вам треба, йдіть, і у вас буде шанс залишитися не покараним.

— Розвернись спиною, — наполягав незнайомець.

— Я не розвернусь.

— Розвернись.

— Що ви хочете зі мною зробити?

— Розвернись, або я тебе застрелю.

Микола весь спітнів, і подувши на своє лице, повільно розвернувся. Він почув, як хтось дуже тихо наближався до нього, роблячи маленькі, але швидкі кроки. Невідомий наблизився дуже близько і торкнувся ноги Миколи. Хлопець підскочив і рвонув вперед, забіг в коридор і заховався за стіною.

— Хто ти?! Що ти від мене хочеш? Я

тобі дам все, що маю, тільки відпусти мене.

Ніхто не відповідав. Тишина і невіданість наповнювали думки Миколи ще більшою тривогою. Хлопець був весь захеканий від страху, піт виступав скрізь, де можна було лише уявити, він взяв у руку довгу металеву вазу, витягнув телефон, набрав номер поліції і прошепотів у трубку «Рятуйте.»

Тоді написав і відправив повідомлення голові охорони: "СОС, я вдома".

— Що ти хочеш зробити?... Ти... Ти

мене чуєш? Вийди... Що тобі треба?

Микола вирішив, що він умре скоріше від страху і виглянув за стіну. Він побачив очі, які світилися у темряві, і заховався назад. Хлопець повільно потягнувся до вимикача, натиснув на нього і в коридорі й вітальні загорілося світло. Микола обхопив вазу обидвома руками і з криком вискочив із-за стіни в прохід. Від побаченого Микола витріщив очі і завмер: посередині мовчазливо стояв кіт, а навколо нікого не було. Хлопець зайшов у кімнату і побачив на столі аркуш паперу. Підійшовши, він прочитав вирізані слова із газет,

приклеєні на листок:

«А без охорони і світла ти не такий
вже й сміливий...

Туман Карпатського лісу»

РОЗДІЛ 11

Вдома

У двері будинку Романових батьків, з якими ще донедавна жив їх син, постукав чоловік, який представився «ремонтником

інтернету», і попросив увійти.

— Мене звати Ігор. Наша система показує неполадки із вашими приладами або кабелем, і їх необхідно вирішити, — сказав невисокий брюнет у великих окулярах, кепці і оранжевому комбінезоні. Його усмішка, короткі рівно зачесані вуса, і очі, які в окулярах зі старою великою оправою виглядали дуже великими, заставляли людей підсвідомо довіряти цьому чоловікові.

«Чим краще людина виглядає ззовні, тим більше демонів всередині неї» — подумав дідो Романа, Петро Іванович, сивий чоловік, із

розчесаним волоссям у різні сторони, одягнений в сині кальсони і зелену майку.

— Ми нікого не викликали. Шо ти тут ходиш?! Йшов би ти!

— Нас і не треба викликати: ми запустили нову службу обслуговування. Ми самі приїжджаємо, коли треба, — перебив Ігор.

— Добре, заходьте, — буркнув Петро Іванович і добавив: — Всі ті коробки з вашого інтернету нагорі. Роззуйся, а то як колорадський жук: не запрошували, а приперся!

— Не переживайте, я розберусь, — відповів чоловік і увійшов у коридор будинку. Піднявшись довгими дерев'яними сходами на другий поверх, Ігор пішов разом із дідом до кімнати Романа. Чоловік присів, почав переставляти кабелі роутера і комп'ютера, і періодично дивитися щось на телефоні. Через декілька хвилин бурмотіння, дідо, який сидів на дивані, і спостерігав за чоловіком, вийшов в іншу кімнату по сигарети і запальничку. Ігор зіскочив і кинувся до шухляд письмового стола Романа. Він відсунув їх і витягнув дві газети, які лежали на стопці зошитів. Тоді витягнув декілька з них, запхав їх у

свою сумку і продовжив переставляти кабелі, поки через хвилину не зайшов дідо Романа.

— Ти ще довго будеш тут бздикати тим телефоном? — запитав Петро Іванович злим голосом.

— Все вже готово. Сигнал стабільний, — відповів Ігор, встаючи з колін. — Дуже дякую вам за те, що впустили.

Чоловік встав, і разом з Петром Івановичем вийшов із дому, попрощався і пішов. У Романового діда лише не зникло відчуття того, що він знав чоловіка, той когось йому нагадував, але попри всі його

старання, він не міг згадати на кого той був подібним.

РОЗДІЛ 12

А все-таки хто він?

Надворі вже зійшло сонце, як Роман повернувся додому. Він повільно вставив ключ у вхідні двері, дуже тихо повернув його, і відчинив двері. У маленькому квадратному коридорі з блідо-рожевими стінами і бежевими панелями нікого не було. «Хух», — подумав Роман, якому зовсім не кортіло розказувати Тані, що він ходив ні світ ні зоря до квартири Остапа, попри попередження

Никанора; що він побачив карту, і втратив її, сам не знаючи як; а найбільше Роман не хотів розповідати про записку.

— Можеш не старатися: я почула, — пролунав голос Тані зі спальні.

Роман роззувся і зайшов у невелику спальню, яка була вже наповнена сонячним світлом, що пробивалося між відкритими жалюзями і падало на Таню, яка лежала посередині великого ліжка. Її каштаново-брюнетне волосся спускалося по плечах, які були голими, і єдиним, що прикривало її тіло, було синє одіяло, яке сильно

вирізнялося серед всіх речей кімнати, де стіни, меблі і килим були жовто-бежевих тонів.

— Ну що, де ти був? — запитала спокійним голосом Таня.

Роман підійшов до ліжка, сів на нього, кинув лист, який він витягнув із поштового ящика на тумбочку, і відповів, — Ну я ж не питаю, з ким ти говорила по телефону, — і потягнувся до смартфона Тані, який лежав поряд із нею. Дівчина моментально схватила свій телефон і засунула його разом з руками під одіяло.

— Що ти приховуєш? — запитав Роман.

— Нічого. А от ти ходив до Остапа, — відповіла Таня, нахмуривши лице і склавши губи "бантиком".

— Чому ти так думаєш? — запитав Роман.

— Я знаю. Ти тільки туди міг піти.

— Ну припустимо, що був. І що? — запитав Роман і сів на крісло поряд із ліжком.

— Нас попереджав Никанор, що там небезпечно. Тобі цього замало?

— Як від нього, то замало, — різко

відповів Роман.

— А що він? Чому ти весь час підозрюєш його в чомусь?

Роман "закотив" очі догори і відповів:

— Він п'є, курить, носить браслет мого друга, якого було вбито, завжди при собі має пістолет, несподівано зникає, і при цьому всьому називає себе священиком... Справді, він звичайний священик...

— Що?! Що сьогодні сталося?

— Так, я був в Остапа! Коли я прийшов, то в квартирі був

переляканий Никанор з пістолетом. Як він зрозумів, що то був я, то він заспокоївся і сказав, що ночував там. Потім він пішов у ванну, а я під дверима не стояв, і помітив, що одна зі штор в Остаповій кімнаті рухалася, і подивився, що там. Я знайшов карту: ту, про яку розповів Никанор. Його довго не було. Я поклав карту на місце, а оглянувши квартиру, я зрозумів, що він зник. Потім я зайшов у спальню Остапових батьків. Там було повно крові, лежав величезний ніж і на всіх фотографіях батьків Остапа були чорні стрічки. Потім я повернувся до кімнати Остапа, і там знову рухалася штора, а карта звідти

зникла.

Таня слухала, і попри те, що вона нічого не казала, її лице поблідло, очі збільшилися, брови піднялися і утворився невеликий простір між її губами.

— Я в шоці.

— Це ще не найгірше. Принаймні ми знаємо про існування Никанора. Я вибіг надвір, але Никанора ніде не було. Повернувшись, я знайшов лист, в якому писало, щоб я або Никанор повернули те, що належить йому, інакше він чи вона нас вб'є. Вкінці писало, що нас було там троє: я, він, і

Никанор.

— Там був ще хтось? — запитала Таня голосом, який трусився він страху.

— Я не знаю.

— А хто б міг це написати?

— Я тепер нічого не знаю, — відповів Роман.

— Хто там міг бути? — запитала Таня з переляканим лицем.

— Я не знаю. Звідки я можу знати? Ти хіба очікувала появлення Никанора? Чи скарб? Що ти знаєш про Колю?

— Я сказала все, що могла.

— Ти знаєш ще щось! — крикнув Роман і зіскочив із крісла.

— Я не можу тобі сказати, я обіцяла Остапу!

— Остапа немає! Все! Як би він сказав, квітка! Немає! А нас всіх якийсь псих може відправити на той світ! Остапа вже відправили, хочеш піти за ним?!

— Не кричи на мене, — сказала Таня підвишеним тоном. — А що за лист ти приніс?

— Не знаю, — відповів Роман. У його голосі відчувалася байдужість.

Хлопець потягнувся до тумбочки, дістав пожовклий конверт та неохоче відірвав його край. Тоді витягнув із нього аркуш паперу, розмічений як листки із шкільних зошитів у клітинку, розгорнув його і прочитав:

Рома, це знову я. Надіюсь у тебе і дівчат все добре. Раніше я писав про те, що у мене є довірена особа. Це отець Никанор. Він мій хороший друг і товариш, до того ж священика ніхто не запідозрить у викритті багатьох злочинів. Він професіонал і скоро поставить все на свої місця. Я це передбачаю вже, будучи ще живим.

Єдине, що треба — це, щоб ти приніс йому децю, бо сам я не встиг. Візьми в'язку ключів від мого підвалу, яку я залишив у твоїй сумці, відкрий його, дістань чорний кульок, який лежить справа за закрутками на нижній полиці і принеси Никанору.

*Будь обережним, бережи дівчат,
Остан.*

— Никанор, Никанор, Никанор...
Ааа! Як мене вже він дістав! —
крикнув Роман, закинувши голову
догори і кинувши лист на ліжко.

— Заспокійся, — сказала Таня, —

напевно це щось важливе.

— Серйозно? Як я сам не додумався?

— Та заспокійся ти. Де ключі від того підвалу?

— В мене є.

— Де в тебе? — запитала Таня.

— Я собі знаю, де, — відповів Роман.

— Давай подзвонимо до Яни, можливо вона нам щось розкаже.

Таня знову взяла свій мобільний телефон у руки, подзвонила Яні і включила гучномовець. Хлопець і дівчина довго слухали гудки, допоки дзвінок не завершив-ся. Потім Таня

подзвонила Яні ще раз, потім ще, але ніхто не піднімав трубку. В один момент Роман просто вийшов із спальні, пішов до своєї шафи, витягнув звідти стопку грошей, ключі, про які написав Остап, зайшов до Тані, поцілував її і пішов до виходу.

— Ти куди?! — крикнула Таня, вискочила з ліжка і вибігла в коридор, в якому Роман вже взувався.

— Скоро буду, — відповів Роман. — Нам треба обом почати частіше ходити в універ, але до того в мене є ще декілька справ.

— Яких?

— Це вже не надто важливо. Будь готовою їхати ввечері до Яни, — відповів хлопець, підійшов до Тані, поцілував її в лоб і вийшов, гримнувши за собою металевими дверима.

... Роман наближався швидким ходом до головного залізничного вокзалу, час від часу оглядаючись. Він йшов дуже обережно, але зверху за ним пильно спостерігав чорний ворон, який затаївся на даху вокзалу між іншими птахами, а позаду хлопця ішов отець Никанор, який зливався із натовпом, бо був одітим у світлі джин-

си, бежеву сорочку і коричневу куртку.

Хлопець зайшов на вокзал і попрямував до кас, а отець сів недалеко на крісло, розгорнув газету, одягнув окуляри та спостерігав за ним.

Коли хлопець відійшов від каси, священик підійшов до віконця каси і промовив до старшої жінки, яка продавала білети:

— Доброго дня.

— Доброго. Вам куди білет?

— Розумієте, в мене нестандартне прохання.

— Яке? — запитала із зацікавленістю жінка, вигляд якої омолоджував слій косметики, але морщини, які могли побачити люди із хорошим зором і вигляд змарнілих рук видавали її справжній вік.

— Розумієте, — почав отець, — хлопець, який підходив до вас — це мій син, з яким я не розмовляю після того, як він мені спеціально обпалив руки кислотою, — отець Никанор показав жінці руки в рукавицях, — але я за нього переживаю, що він «влип» у щось серйозне.

— Який жах! — скрикнула жінка стурбованим голосом, не відводячи

погляду від отця.

— Чи не могли б ви мені сказати, чи часом не у напрям-ку Карпат купляв мій син білет?

— Як ви догадалися? — вирвалося у жінки, — Так, так, в Карпати.

— Дякую вам дуже, — відповів отець Никанор.

— Немає за що, — сказала жінка і обернулася на дві секунди, щоб дістати листок паперу, записати свій номер телефону і дати його отцю, який їй дуже сподобався, але обернувшись назад, вона побачила, що за віконцем стояв маленький хлопець,

а від чоловіка і слід застиг.

... Роман, одягнений у темні джинси і джинсову кур-тку із багатьма кишенями, із однієї яких стирчали білети на поїзд, зайшов у коридор підвалів будинку, де жив Остап. Хлопець відімкнув дві колодки, які висіли на чорних металевих дверях, зайшов у невеликий поштукатурений підвал і включив світло. На широких полицях стояло повно банок із маринадами і соками. Роман почав знімати із нижньої полиці банки і ставити їх на забетоновану підлогу. Коли на полиці звільнилося трохи

міс-ця, хлопець побачив позаду трилітрових банок невеликий чорний целофановий кульок і витягнув його. Розмотавши скотч, яким був замотаний досить тяжкий пакунок, він побачив пістолет, прикритий газетними листками.

— Ніхрена собі! — вирвалось у Романа.

Хлопець швидко завернув пакет, запхав його за пазуху, погасив світло і зачинив двері підвалу. «Звідки він взяв пістолет?» — думав Роман. — «Це ж стаття... А раптом це ще не все, що є в тому підвалі? Він ж написав на якій конкретно полиці дивитися...

Можливо, на інших є ще щось... Ай, та пішло воно все...» Роман вийшов із підвалів, і обережно пішов вулицею.

... На годиннику була восьма година, коли у двері хтось постукав. Таня підійшла, глянула у вічко і відчинила Романові, який стояв перед нею, весь промоклий від дощу.

— Ти де був? — запитала Таня. У її голосі не відчувалась злість із-за того, що Романа не було цілий день, а він казав, що скоро прийде. Не була вона ображена й на те, що він ні разу не підняв телефон, ані жалю до про-

моклого хлопця. У її голосі була байдужість.

— У Остапа в підвалі, — відповів Роман.

— І що, ти щось знайшов?

— Нічого, — відповів Роман. — Гору бутлів із закрутками, а от чогось, про що було в листі, я не знайшов.

— Ти напевно погано дивився, — сказала Таня.

— Та немає там нічого! Я цілий день там простояв. Пішло воно все...

Хлопець пішов у кімнату, зняв із себе мокрий одяг, і переконавшись, що

Тані немає поряд, заховав пістолет посередині стопки його футболок, які лежали у шафі. Переодягнувшись у чистий та сухий одяг, Роман пішов на кухню. Таня сиділа на невеликій дерев'яній табуретці біля вікна, прикритого темно-зеленими шторами, які вписувалися у інтер'єр кухні, помальованої в холодні кольори. Хлопець підійшов до дівчини і запитав:

— Ти готова?

— Так, — відповіла Таня і встала.

— Ну тоді пішли. Я от відчуваю, що вона щось знає.

... Роман і Таня підходили вечірньою вулицею до особняка Яни. Коли хлопець з дівчиною майже підійшли до будинку, в подвір'ї загорілося світло, і Роман шепнув Тані:

— Зачекай, давай подивимося, що зараз буде, — і двоє затаїлися у кущах край дороги.

Із-за повороту на невелику вулицю вийшов отець Никанор і крокував у сторону будинку Яни.

— Опа-па, — прошепотів Роман. — А я тобі казав.

Священик підійшов до будинку, і якраз в той момент із хвіртки вийшла Яна. Вона обійняла отця, вчепившись йому на шию, і поцілувала в щоку.

— Шлюха, — прошепотів Роман. — Як так? — хлопець хотів вилізти з кущів, але його зупинила Таня.

— Я думаю, все найцікавіше ще попереду. Не лякай їх.

— Добре, — відповів Роман, і видихнувши повітря, добавив шепотом: — ну але ж шлюха! Як так?

Священик і Яна пішли, обнімаючи одне одного, вздовж вулиці, а Таня з Романом вилізли з-за кущів, і

повільно йшли за ними, ховаючись за деревами, парканами, смітниками і зникаючи у тінях темної ночі. Місяць заховався за хмарами, і в тих місцях, де не було ліх-тарів, було майже не видно землі під ногами, але це для людей. Чорному ворону з висоти польоту було добре видно і переслідувачів і переслідуваних, а деталі були не важливими: вони для людей, йому ж була цікавою лише загальна картина.

Через пів години переслідувань отець Никанор разом із Яною, із Романом і Танею на п'ятах, підійшов до будинку, де він жив. Священик взяв

Яну за руку і повів її за собою у під'їзд.

— Противно, — сказала Таня.

— Навіть не нагадуй, — відповів Роман і прикрив рот рукою. — Рвати хочеться.

— І що даліше? Який план?

— Хай собі роблять, що хочуть. Завтра ми прийдемо знову, але вже без запрошення.

— Що ти маєш на увазі?

— Я з Остапом не раз відмикали закриті замки.

— Що? — запитала Таня із здивуванням.

— Коли все зроблю, то розкажу тобі,
— відповів Роман, і потягнувши Таню за руку, вони пішли загадковою темрявою додому.

РОЗДІЛ 13

Туман Карпатських гір

Ранок був холодним: від світла ліхтарів, які освічували вуличну темряву, було видно, як сніг покрив землю, і продовжував падати, б'ючи силою вітру у шибки вікон. Роман встав рано, і швидко зібравшись,

вирушив до дому отця Никанора. Транспорт ще не їздив, тому хлопець вирішив йти пішком.

Майже дійшовши до дому священика, парубок зупинився і заховався за широким деревом. Якраз у той момент отець у чорному підряснику виходив із під'їзду. Никанор оглянувся навколо, вийшов до дороги, і піднявши руку, зупинив таксі, сів у нього і поїхав.

Роман, довго не думаючи, побіг до під'їзду, вибіг на третій поверх і заходився дзвонити у дверний дзвінок. Ніхто не підходив до дверей, і після того, як хлопець ще постукав, він

витагнув невелику в'язку відмичок, і підіб-равши за формою замка, він запхав одну з них у замок. Парубок покопирсався декілька секунд у замку і зламав його. Відчинивши двері, він зайшов до квартири, де нічого не змінилося з часу його останнього візиту. Хлопець зайшов у велику кімнату, відчинив усі дверки великої шафи, заглянув під килим, обшукав усе навколо вікон, але ніде нічого не було. Роман повідмикав усі пус-ті шафки на кухні, заглянув в туалет, потім пішов у спальню, переглянув кожен кут постільної білизни ліж-ка, котре було розстелене, і нічого не знайшовши, заходився прибирати, в

той момент, коли на підлогу з його кишені вилетів маленький папірець, але він цього не помітив. Пройшовшись ще раз по квартирі, Роман підійшов до вхідних дверей, захлопнув їх за собою і квапливо пішов вниз по сходах.

Яна, почувши стукіт, підійшла до дверей, і побачивши у вічко, що Роман відчиняв двері, сховалася за великим улюбленим м'яким кріслом священика, вилізла із-за нього і побачила на краю килима невеликий клаптик паперу. Дівчина підняла, і прочитавши його, промовила до себе:

— Ну от тепер він вже попався.

... Годинник вибив дванадцяту годину дня, а в той час, отець Никанор сидів на своєму улюбленому м'якому кріслі і в одній руці тримав клаптик паперу, який йому дала Яна, а в другій — стакан віскі.

— Кажеш, це у нього випало? — запитав священик.

— Ну а звідки ще ж, — відповіла Яна.

— Ну все. Квітка. Хватить, — сказав отець, і випивши ковток алкоголю, набрав номер на своєму смартфоні. — Алло... Романе, я хотів би з тобою зустрітись... Сьогодні... Рівно о дев'ятій вечора в мене... До

побачення.

— Ти впевнений? — запитала Яна.

Священик їй нічого не відповів, а лише підморгнув і допив віскі.

... Роман, нічого не сказавши Тані, йшов до дому священика. За ременем у нього був заряджений пістолет, а руки ледве помітно дрижали від холоду і невідання того, що він робитиме у випадку того, якщо йому буде щось загрожувати. Наявність пістолета не гарантувала хорошого кінця. Хлопець це знав, і тому по дорозі обдумував різні варіанти розвитку подій. Підійшовши до

під'їзду священика, Роман оглянувся, але не побачив ні чорного ворона, який вже давно сидів і чекав хлопця, ні небезпеки. Друг Остапа ступив на поріг під'їзду і моментально побачив, як щось темне летіло до його лиця.

Раптом він відчув удар і вже лежав без пам'яті на холодному бетоні.

Із-за дверей вийшов отець Никанор, який тримав у одній руці широку дерев'яну дошку, а другою вчепився хлопцеві за руку і потягнув його по сходах на третій поверх.

РОЗДІЛ 14

Монолог

Роман отямився і відчув, що він

сидить непорушний, бо зв'язаний і його рот чимось заклеєний. Відкривши очі, він зрозумів, що він сидів прив'язаний до крісла в темній незнайомій кімнаті, де не було вікон. Єдине, що освітлювало кімнату — це свічка, яка стояла на маленькому столі перед Романом. Озирнувшись навколо, Роман побачив, що кімната була маленькою, і в ній не було нічого, окрім того ж маленького столика, на якому стояла в чорному підсвічнику свічка, а біля неї в маленькій білій мисці була якась синя рідина, біля столика було дерев'яне крісло, і крісло, на якому сидів Роман. «Де я?» — подумав, — «Хто мене сюди

затягнув? Як мені звідси вибратись?
Никанор! Чорта кусок!»

Позаду відчинилися двері, долинуло трошки світла і почувся глухий звук чийхось кроків по дерев'яній підлозі. Роман обернувся і розгледів у темноті постать отця Никанора. Хлопець почав видушувати з себе носом всякі звуки і сильно смикатися. Крісло, на якому він сидів, почало перевалюватися на правий бік, і падати. Отець Никанор підхопив крісло у польоті і поставив його рівно, спершись зверху на спинку, щоб Роман знову не міг перевернути його.

— Ну нащо ти так із собою?

Поб'єшся, покалічишся. Не переживай: ти зв'язаний і маєш заклеєний рот для того, щоб ти не робив дурниць, — почав говорити отець Никанор, голос якого був незвично низьким і дуже глухо звучав у маленькій кімнаті.

Роман перестав дригатися, священник відійшов від крісла і сів навпроти. Він як і завжди був одягнений у чорне: піджак, безрукавку, рукавиці і туфлі.

— У тебе напевно багато запитань, на які ти не маєш відповідей. Не переживай: ти їх отримаєш, — сказав отець Никанор і взяв у руки миску зі

стола, повільно нахиляючи її в різні сторони.

Роман дивився то на миску, то на отця Никанора, який уважно спостерігав за рухомою рідиною, мімікуючи форму миски. «Що ж цей псих задумав? Він відпустить мене, чи я вже скоро побачу Остапа? А Таня? Що з нею? Може, вона теж не сказала мені, пішла на зустріч до цього самозванця, і все?»

— Ти бачиш рідину, правда?, — сказав отець, усміхнувшись, — Але це не рідина.

Отець швидким рухом руки вийняв

рідину з миски, і почав швидко мнути її руками. Те, що декілька секунд тому здавалось рідиною, стало твердим у руках отця. Він кинув зліплену синю кулю на стіл і від її удару прозвучав глухий стук. Никанор знову взяв кульку, яка від удару стала розплюснутою, і почав мнути її руками.

— Бачиш: зараз це тверде тіло, але воно не тверде, — сказав, кинув кульку в миску і вона почала танути на очах у Романа. — Це ньютонівська рідина. Вона діє, як тверде тіло, коли з нею скоро взаємодіяти, і як рідина, коли

взаємодіяти з нею повільно. Так само і те, що ти бачив і думав, було правдою для тебе, а я міг думати зовсім інше, і це було правдою для мене... А насправді воно зовсім інакше...

«Що ти несеш? Відв'яжи мене!» — кричав у думках Роман, але його думок не було чути. Діалогу не було — лише монолог Никанора, якого Роман зовсім не знав. Він відчував себе сліпою мишею, яка старається утекти від кота, що отримує насолоду від її немоч, чекаючи моменту, коли захоче з'їсти її.

— Невже ти думаєш, що ти опинився тут випадково? Гммм... Скільки

співпадінь... — сказав Никанор, витягнув і запалив сигарету. Зробивши декілька зтяжок, дивлячись у Романові очі, Никанор продовжив: — Остап казав, що має для мене пакунок, і ти мені його передаш. А ти зрадив Остапа і мене, хоч я й хочу знайти кінці в цій історії. Ти зрадив пам'ять про нього, — говорив Никанор, покурюючи сигарету і погладжуючи сиву бороду на підбородку. — Все можна підробити, навіть любов. Але ти зрадник, а цього я не пробачаю. Пістолет я у тебе забрав, щоб ти знав. А далше, я зроблю те, що вважатиму за потрібне.

Священик підсунувся ближче до Романа так, що його лице було лише за декілька сантиметрів від Романового.

— Ти зрадник. Думав, я не дізнаюся? Остап загинув, а ти ,скоріше всього, наступний.

Від почутих слів серце Романа розривалося на шмат-ки. Кожна клітина тіла відчувала ненависть до сивого чоловіка, який сидів навпроти нього. Якби не десятки шнурків, які паралізували тіло, Роман був впевнений, що б зірвався і задушив його. Роман уявляв, як вбиває Никанора і одночасно розумів, що лише чудо могло б надати йому таку

МОЖЛИВІСТЬ.

Раптом задзвонив мобільний телефон отця, і той відійшов у кут кімнати і відповів.

— Алло... Угу... І що мені тепер з ним робити? Добре...

Никанор кинув скурену сигарету на паркет, потушив її підосшвою своїх чорних туфлів, і кульгаючи пішов за спину Романа.

Хлопець встиг лише побачити перед собою руку в чорній рукавиці, яка притиснула хустинку до його носа. Роман намагався не дихати, старався видихати повітря, але його в легенях

було мало. «Я... До того Остап...Ти
здохнеш... Яна... Суки... Де Таня?
Що з нею?» — думав Роман, але як
тільки повітря більше не стало, він
вдихнув його через хустинку, і голова
юнака повисла над плечем.

РОЗДІЛ 15

180°

Роман отямився на ліжку своєї квартири. Поряд сиділа Таня, яка тримала якусь записку.

— Де я? Я весь час тут був? — запитав Роман слабим голосом. — Никанор! Точно! Наволоч!

— Чшшш, — Таня прикрила йому рот вказівним пальцем своєї правої руки. — Ось. Коли він тебе дотягнув сюди, то він залишив записку, — мовила

дівчина і простягнула аркуш паперу.

Роман взяв записку в руки і прочитав текст, написаний корявим почерком:

Я розумію твій гнів, але й ти зрозумій мене. Я ризикую життям і мені потрібні засоби захисту. Мій пістолет дуже старий і поношений, тому в ньому під час любого вистрілу може розірватися дуло. Я забрав те, що і мало належати мені, просто Остап не встиг мені передати його. Надіюсь, ти не тримаєш на

мене зла. Думаю, завтра ти зможеш дізнатися всю історію від початку до кінця. Нарешті я взнав, хто вбив Остапа. Це було не самогубство. Я повідомлю останні деталі завтрашньої зустрічі найближчим часом.

Роман мовчки поклав записку на ліжко і задумався, вдивляючись на узорі стелі.

— Никанор притягнув тебе сюди і сказав, що ти сам все розумієш.

— Напевно розумію, — відповів хлопець і відкинувся на ліжко,

розкинувши руки у боки, наче розіп'ятий.

... Отець сидів у своєму кріслі і дивився на отримане фото від Яни. На знімку були гіпсові маски, які були зроблені Остапом для маскування під старих дідів.

— Знаєш, якби це можна було помітити зразу... — сказав він. — Скільки всього можна було б уникнути.

— Угу.

Священик встав, підійшов до Яни, яка сиділа біля нього на дивані, і

поцілував її у лоб.

— Ти молодчина, що побачила. Ти врятувала його. Але... Слухай! — викрикнув отець. — Напевно, Таня теж там була не просто так! — він рвонув до виходу, накинув на себе темний плащ, одягнув капелюха, і відімкнув двері.

— Ти куди?! — крикнула Яна.

— У мене є ще два діла, — вигукнув священик і вибіг із квартири.

... У двері Романової квартири хтось постукав. Таня, яка була сама вдома, побігла до дверей і глянувши у

вічко, побачила отця Никанора. Дівчина відчинила йому, і той зайшов у квартиру. Він витягнув свій мобільний телефон, відкрив на ньому якесь фото і показав його Тані так, що телефон був майже перед її носом.

— Кажеш, ти його не знала до того, як вас познайомив Остап?!

— Добрий день, отче. На що це ви натякаєте?

— Остап помер із-за тебе!

— Отче, я можу розказати вам, але тільки, якщо ви нікому не розкажете.

— Припустимо.

— Я знала його. Він попросив мене допомогти йому «розвести» якихось лохів. Я не знала, що це будуть Остап і Роман.

— Шлюха! Шлюха підпарканна! — викрикнув отець і вдарив кулаком об стіну так, що посипалася штукатурка навколо дверей. — Тобі мало було?! Чому ти не сказала ні Остапу, ні Роману?

— Я не встигла сказати Остапу, — відповіла Таня тихим переляканим голосом, — а Роману я боялася казати. Я думала, що він не зрозуміє і кине мене, а я його люблю.

— Любиш?! — крикнув отець. На його лиці напружилися усі зморшки, а борода «стала дибом». —

Якщо хочеш все виправити і зберегти Романа, то завтра ти маєш приїхати в Карпати разом із Юрою і Романом. Тут всі інструкції, — сказав отець, витягнув із плаща конверт і жменю патронів, й дав усе в руки Тані. — Все. Мені нічого тут робити, скоро прийде Роман. Мене тут не було. Зроби все, як там написано, в пам'ять про Остапа. До побачення.

Священик вийшов із квартири і швидко спустився сходами вниз на вулицю, де його вже давно на дереві

очікував чорний ворон.

... На вулиці було уже темно і падав сніг, коли Отець Никанор зайшов на освічене та розчищене подвір'я Вишницьких і попрямував до будинку, де його вже чекав Микола.

— Доброго дня, — сказав хлопець, а у відповідь побачив лише кивок отця і сильне рукостискання священика у шкіряних рукавицях. — Заходьте.

— Не треба гостинностей, — відповів отець, — якщо ти не проти, то я присяду тут на лавці.

— Авжеж, — відповів юнак, і обидва

сіли на широку дерев'яну лавку біля входу. — Так що вам потрібно?

— Я хотів би, щоб ти приїхав завтра ось сюди, — священник дав хлопцю невеликий кусок картону із написаною адресою.

— Навіщо? — запитав хлопець із здивуванням.

— Це стосується Остапа. Я знаю, хто стріляв, і я хочу, щоб знали всі. Завтра там я всім і розкажу.

— Що? Так хто стріляв? Чому саме там?

— Це місце значило дуже багато. А

все решта завтра. До побачення. Чекатиму тебе там о шостій годині ранку, — отець встав із лавки, і легенько шльопнувши Миколу по плечі, пішов у сторону виходу.

— Але... Скажіть вже!

— Завтра, — відповів старий чоловік, який повільно покривався снігом, ідучи до виходу.

РОЗДІЛ 16

Минуле, заховане в тумані

Починався тихий ранок: небо переставало бути чорним, повітря було вологим, а від випаровування дощу, який падав декілька годин тому, стояв туман. Отець Никанор стояв у чорному підряснику і чорному капелюсі посередині вузької ґрунтової дороги Карпатського степу та курил. Сигаретний дим, який повільно розчинявся в густому тумані, додавав до його вигляду ще більшої нерозпізнаваності. Священик глянув на годинник і побачив, що вже була за п'ять хвилин шоста ранку. Край дороги росло лише декілька дерев, і за найближчим з них стояла Яна так, що її не було видно з дороги, а на верхівці

дерева сидів ворон, який пильно спостерігав за тим, що відбувалося. Вдалині стали помітними декілька білих точок, які поступово випромінювали все більше світла, наближаючись до отця, і скоро стало очевидно, що це під'їжджали дві машини. Як тільки кросовер і легкова машини під'їхали до отця, з першого вийшов Коля і здивовано кивнув отцю. З машини, що їхала позаду, вискочив Юра, відчинив передні пасажирські двері, і з салону вийшла Таня, а із задніх дверей — Роман.

Микола глянув на хлопців і дівчину та мовив:

— Так ось, хто сюди приїхав!

Юра витріщився на Миколу і сказав:

— Ну, ми приїхали. А ти здивований бачити сестру?

— Я здивований бачити тебе, — відповів Микола, підійшов до Юри, пожав йому руку і похлопав його по спині, тоді потиснув руку Романові і відійшов.

— У цьому нічого такого немає: я просто супроводжую Таню, — відповів Юра.

— Ти не тільки супроводжуєш, ти ж

теж хотів дізнатись, хто винний. Правда ж? — втрутився у розмову священик.

— Ну цікаво, — відповів Юра, і його очі «забігали» між Колею та Никанором.

Отець зняв із себе капелюх, взяв його низом догори в ліву руку і крикнув:

— Ви знаєте, нащо я вас тут сьогодні зібрав?

— Догадуємось, — відповів не так голосно Микола.

— Зараз я всім скажу, хто винний у

смерті Остапа і хто вбив його, — сказав отець Никанор і скривився.

— Падре, нащо це вам? — запитав Микола.

— Треба... Виходь!

Із-за дерева, яке росло поблизу, появилась постать Яни. Хлопці здивувалися, побачивши дівчину, а Таня стояла непорушно, тримаючи в руках маленьку сумочку. Всі неохоче повільно зійшлися у коло і Никанор почав:

— Та ну вас всіх, — видав зі злості почервонілий Роман, дивлячись на священика.

— Ну що ж, раз усі в зборі, можна починати, — проігнорував хлопця отець Никанор і витягнув із кишені пальта гральний кубик, — зараз ми визначимо, хто з нас винний, точніше кубик визначить, нас же ж тут шестеро.

Священик потряс в руці кубик, і кинув його у капелюх, — Два! Геніально! — викрикнув отець із витріщеними очима. Знаєте, нам не треба ніяких лотерей, я знаю, хто винний. Тут знає це лише дві людини: я і той, хто зробив вистріл. Напевно дві, — отець Никанор витягнув кубик, заховав його та одягнув капелюха.

— Падре, ми не домовлялись так. Ми мали викопати скарб, — сказав Микола.

— Карта в мене, і я буду диктувати правила, — різко відповів отець Никанор. Він розстібнув пальто і витягнув із кишені щось, що вміщалося йому в кулак. Як тільки лівий кулак було розкрито, всі побачили дві маленькі копії статуетки «Оскар» золотистого кольору.

Микола і Таня презирнулися між собою і глянули на статуетки в лівій руці священника, якою він водив перед собою.

— Як ви думаєте, що це? — запитав отець, не відводячи погляду від статуєток, — Це нагороди за прекрасну акторську гру, і їх сьогодні отримують дві людини. Але давайте домовимось, що ніхто з вас не буде накидатися на іншого до кінця, коли буде поставлено крапку.

— Ви можете не тягнути і сказати вже всім, вбивця — Коля? — занервував Роман.

— Я?! — крикнув Коля. — Та я зараз тобі!

— Спокійно, спокійно... Не Микола,
— заспокоїв священник Миколу і

Романа, які вже хотіли напасти одне на одного.

— А хто тоді? — запитав Роман.

— Той, кого Остап вважав найближчим другом, — відповів священник, — ти.

— Що?

— Ти, ти, — відповів отець і простягнув Роману маленьку статуетку, — Тебе видали дрібниці ще на початку: коли ми були в тебе вдома, я побачив у смітнику під твоїм столом купу порізаних газет.

У Тані відвисла щелепа, Микола

стояв непорушний на місці і прислухався до сказаного отцем, Юра не виглядав здивованим, а лише водив рукою у своєму волоссі. Найспокійнішою виглядала Яна. Вона стояла найближче до священика, і її лице не видавало жодної реакції. Здавалося, що в той момент посеред поля відбувалася вистава, і вона ідеально знала сценарій. Роман, схоже, зовсім не очікував такого розвитку подій: він весь поблід, але нічого не говорив.

— Пізніше ти ходив, не кажучи нікому, в прокуратуру, щоб щось там дізнатися. Дрібниця, погоджуюсь, але

таких дрібниць багато.

— Я ходив, бо думав, що Юра хотів нас здати, щоб отримати винагороду,
— відповів Роман.

— Припустимо, — під вусами попа гуляла саркастична посмішка. — Все почалося з того, що мені прийшов лист із закликом прийти на воєнну частину в будівлю з синьою шматою. Було дивно чути про Карпатський ліс, про який я не чув дуже давно, і попри те, що ми мало спілкувалися з Миколою, посварилися із-за дівчини, я не очікував від нього такого. Хоча...

— Але ж... — почала Таня.

— Мовчи! — гаркнув до неї священник і продовжив, — Розраховувати, що я його візьму з собою на закинуте місце, міг тільки Роман. Усередині був дійсно викрадений Коля, а не задумана ним пастка, як я спочатку подумав. Геніально. Потім все дуже просто: Коля думає, що я організував його викрадення, я думаю, що він хоче мене вбити, бо хоче карту. Про скарб чув тільки ти, коли я тобі колись трохи п'яний розповів. Все складається. Коли ти був в Остапа вдома, то брав карту, яку я не встиг добре переховати, а так як я був у підряднику і спішив, то поклав за батарею. Потім, коли всі думали, що я

мертвий, я пробрався в дім Романа як працівник інтернет-компанії. Знайшов там газети, де були вирізані різні слова, і зошит, в якому був такий же почерк, що і в записці, яка прийшла до Миколи, де було написано прийти на воєнку. Потім на нього напали якісь помічники Юри і викрали Миколу, якого я, до речі, налякав, коли пробрався до нього в дім.

— Так це були ви?! — викрикнув Микола.

— Чекай, дай договорити. Вибач, я мав розібратись у всьому. Що ж далі? А! Дві найголовніші речі!

Позавчора я слідкував за Романом, і бачив, як він пішов на головний вокзал і купив там білети в напрямку Карпатських гір. Єдине, що я не міг з'ясувати — це те, звідки Роман взяв би другу карту. Останньою краплею було те, що на салфетці, яка випала із кишені Романа, коли він пробрався в мою квартиру, писало «Туман Карпатського лісу». Той самий підпис, яким були підписані лист мені і лист Миколі. Все стало зрозумілим.

На очах Романа виступили сльози розпачу, до горла підійшов ком слини, який не давав йому нічого промовити й слова.

— Не плач. Пізно плакати. Пізно. У цьому лісі не має місця сльозам, — сказав отець і засунув праву руку під пальто, — Ніде не місце.

Всі спостерігали за отцем Никанором, який витягнув з-під пальта пістолет, лише Роман дивився на нього в розпачі.

— Я нічого не робив, — сказав Роман.

— Всі так кажуть, — відповів отець, націлюючи пістолет на Романа, — а тепер віддай цю статуетку Юрі: вона тобі не потрібна, — і усміхнувся.

Хлопець подивився на священика, на дуло пістолета, і тоді підійшовши

до Юри, який не міг зрозуміти, що відбувається, і простягнувши руку, віддав йому статуетку.

— Цікава історія виходить, правда ж?
— спитав отець, і на його лиці з'явилася злісна усмішка, очі примружились, а рука з пістолетом повернулася в бік Юри, — ні до чого ж не підкопаєшся, все наче очевидно. Але... Ти не зміг розрахувати людський фактор. Якби Коля не сказав, що ти його друг...

Всі дивилися на отця Никанора, неначе він зійшов із глузду, не розуміючи, що він говорить. Лише Юра дивився на нього зі злістю, але

водночас в його очах було видно погляд вовка, який промахнувся.

— І що, що я його друг? — запитав Юра гострим, неначе лезо хірургічного ножа, голосом.

— І як би ти жив з тим? — запитав отець.

— З чим?

Священик напружив одночасно лоб і верхню губу й посміхнувся, як сміються маніяки перед нападом на беззахисну жертву.

— Якби я був священиком, то можливо я б і не догадався, а так... —

сказав Никанор Тимофієвич.

— Я ж казав, що він шахрай! —
викрикнув Роман.

— Не зовсім, — відповів отець, —
Зачекайте декілька секунд, і ви все
самі зрозумієте.

Отець повернувся задом до Юри,
Миколи, Тані, і частково Романа, та
схопив себе за шию. Різким рухом він
потягнув шкіру шиї, і з неї почала
відділятися маска. Він тягнув маску,
знімаючи одну частину за іншою:
шию, щоки, лоб, волосся.

— Остап?! — викрикнув Роман і
кинувся обійняти його, але той його

зупинив, витягнувши перед собою праву руку.

Чоловік у рясах розвернувся, і всі побачили Остапа, в якого на лиці було повно решток засохлого клею.

— Остап! Ти живий! — крикнула Таня, — Я знала, що ти не міг померти! — побігла дівчина до Остапа з обіймами.

— Стій, — мовив хлопець холодно і направив пістолет на Таню.

— Остап, ти що? Як? — тихо запитала Таня.

Юнак витягнув із кишені пальта

другу статуетку, і кинув нею у Таню. Пластиковий чоловічок відбився від Тані і впав на землю.

— Те, що ти мені сестра, ще нічого не значить! Ти зрадила мене і Романа!

— Що? Вона твоя сестра? — очманів Роман.

— Так. А Коля брат. В нас одні батьки, які загинули, коли ми були ще дітьми, в автокатастрофі на мості над річкою Стрий, там де і я кинувся з мосту. Вибач, що я тобі ніколи цього не розказував. Мої прийомні батьки хотіли, щоб ми жили, як нормальна сім'я, і щоб на нас не показували всі

пальцями.

— А що з твоїми батьками, як виявляється прийомними? Я був у їхній спальні, і там...

— Хах, уявляю твою реакцію від побаченого томатного соку.

— Ти серйозно? Томатного соку?

— Так. А якщо ти про фотографії, то вони також недавно загинули в Іспанії. Я нікому не розказував, бо всі б дуже багато говорили про нашу сім'ю.

— Але як ти вижив? — запитав Микола. — Я сам чув і бачив, як ти

падав, і як з твого тіла залишилися тільки останки.

— Ти був в шоці декілька секунд, саме на це я й розраховував. У мене був помічник — мій хрещений батько. Пам'ятаєш його? Я був на мості заздальгідь і прив'язав себе. Коли я звалився, я просто повис між мостом і водою, звідки я зліз по драбині, яку там тримав хресний. Він завчасно кинув приготовлене опудало, яке ти і побачив. Ти вибач мене, що тоді в підземеллі я тебе побив.

— Вибач, і все? — запитав Микола. — Спочатку ти мене викрав, побив, потім надсилав листи з погрозами.

— Я тебе не викрадав і погрози тобі не писав. До речі, мені приходили погрози від тебе, але я вже знаю, що вони були не від тебе.

— А від кого тоді нам приходили листи? — запитав Микола, нічого не розуміючи.

— Зараз побачиш, — відповів Остап, і повернувся до Юри, — Таня мені вже все розказала. Все було сплановано. Хоча я і сам догадався. Пам'ятаєш, коли я робив у тебе вдома маски, я сфотографував їх на газетах. Вчора Яна переглядала ті фото на моєму телефоні, і знаєш, що вона там побачила? Вона побачила оголошення

ремонту меблів, і зблизила зображення. А біля нього я побачив різні «букви». Знаєш, що за букви?

Юра нічого не відповідав, а лише дивився на пістолет.

— Мовчиш... Відбиток листа, який прийшов мені. Того самого листа. Не іншого. Мокрий папір із клеєм перебився на газету. І як я тільки тоді не побачив... Ввечері, в той же день, я перевірів одне співпадіння. Знаєш яке? Що Таня була в тому ж селі і в той же день, коли і ми. Мені продовжувати про те, як ти підкинув порізані листки газет Роману? Ті ж листки, яких не хватало в газеті, яку

ти нам привіз. В прокуратурі ти теж не робив, як я просив, щоб представитися асистентом лікаря Миколи і взнати про нього деталі, а дізнавався все для себе.

Продовжувати?

— Не треба, — відповів Юра і різким рухом витягнув з-за поясу пістолет.

Лиця всіх завмерли від страху і неочікуваності, а Остап посміхнувся, заховав свого пістолета, а потім почав заходитися сміхом.

— Ти мене тоді неочікувано підстрілив на мості, і я вижив, то ти думаєш, що вб'єш мене зараз?

Юра подивився на Остапа, і націливши пістолет у груди хлопця, натиснув на гачок пістолета. Вистріл заглушив всіх, а Остап подивився в очі Юри, і тихо промовив:

— Знову?

У хлопця підкосились ноги, і він упав на мокру землю.

— Нікому не рухатись! — крикнув Юра.

— Ти що зробив?! — крикнув Микола і хотів кинутися на Юру, але той направив пістолет на нього, і він зупинився.

— Йому вже не допоможеш, — сказав Юра. — Давай сюди карту, придурок.

— Ти ж мене називав своїм другом, — відповів Микола.

— Його я теж називав своїм другом, і що? Це не завадило мені влаштувати все. Ви – два ідіоти. Не дивно, що ви брати, — засміявся Юра. — Коли ти мені сказав про скарб, а потім я випадково почув про нього від Остапа, коли він п'яний тихо говорив про нього Роману, то я зразу розпочав дослідження чи ви пов'язані, і ви виправдали мої надії. Я не намарно звів вас один проти одного. Карту!

Тіло Остапа зашевелилося, Юра миттєво повернувся до нього, і ще раз натиснув на гачок. Пістолет не вистрелив. Юра натиснув знову, і ще раз, але кулі не вилітали з дула.

— Можеш не старатися: патрони холості, — прохрипів Остап, і від почутого всі здригнулися, а у Романа пішли мурашки по тілу.

Остап повільно, спершись ліктями у мокре опале листя, піднявся із землі.

— Таня допомагала тобі, бо боялася, що ти все розкажеш Роману, і той зненавидить її. Але вона здала тебе і витягнула з магазину твого пістолета

всі кулі, а замість них вставила лише один холостий патрон. Я теж не найдурніший дядько, я одягнув бронежилет. Все! Твоя гра скінчена. Стій на місці.

На очах Юри виступили сльози розпачу.

— Не плач. Пізно плакати. В цьому степі немає місця для сліз, — сказав Остап і пішов до найближчого дерева. Там хлопець підняв із землі штикову лопату, приніс і встромив її у землю посеред їхнього кола.

— Бери, і копай в тому місці, де вставлена лопата, — сказав Остап.

Ніхто не міг зрозуміти, що відбувається, тому Остап вирішив пояснити:

— Тут закопаний скарб. Я пам'ятаю це місце, і мені не треба другої карти.

Юра підійшов до лопати, взяв її і почав мовчки копати.

— Нащо ти все це влаштував? — запитав Роман.

— Бо я вас всіх ненавиджу! — крикнув Юра.

— За що ж? — запитала Яна.

— От ти! Ти мені відмовила і почала зустрічатися з Остапом! А ти,

фактично, забрав її від мене, а я її любив!

— Ух ти, які страсті. А інших за що?

— засміявся Остап із поглядом людини, готової вбити.

— Коля... Придурок ще й який...

Микола ступив крок і замахнувся ногою, щоб копнути Юру зі всієї сили в щелепу, але Остап зупинив його:

— Стій! Не опускайся до його рівня.

— Він має все, що йому хочеться, і інших зневажає. До того ж, він хворий на шизофренію. Роман. Він твій кращий друг, хоча проти нього я не

мав нічого дуже проти. Потім він почав зустрічатися з Танею, а це вже перейшло всі мірки. Дівчина, яку я попросив «розвести» декількох лохів, почала зустрічатися з одним із них.

Юра викопував все глибшу яму, і в один момент лопата вдарилася об щось металеве. Хлопець витягнув із землі невеличку скриню і поставив її біля ями. До скриньки підійшов Остап, відсунув її від Юри, і повернувши два замки, відімкнув її. На превеликий подив, який можна було побачити на лицах усіх присутніх, всі побачили на дні скриньки невелику записку, написану

від руки і полаковану прозорим лаком.

Остап витягнув записку лівою рукою, в правій все ще тримаючи пістолет, і прочитав:

«Якщо ви це читаете, і нас вже немає в живих, то ви дістали скарб. Вашим скарбом є те, що ви живі, і те, що ви разом зуміли бути справжніми братами, і дістати цю скриню разом. Так, ми знайшли золото Полуботка, але після того, як нашим життям почала загрожувати небезпека, ми так само, як і знайшли, так і переховали його до кращих часів

нашої країни.

Сильно любимо вас, тато і мама.»

Остап підійшов до Миколи і обняв його.

— Вибач мене за все, що було не так за всі ці роки, — сказав Остап і розстібнув вузький комір піджасника.

— І ти мене. І ти не винний, що наші батьки загинули, якраз їдучи звідси, просто так сталося. Я все розумію, — відповів йому Микола.

— Потім обов'язково помирись з Танею, — шепнув Остап братові.

— Домовились, — відповів той і посміхнувся.

Тоді Остап підійшов до Романа, і прошепотів йому:

— Ти вибач, що нічого не розказував про своє минуле, я просто хотів бути таким, як і всі. Але мені не дуже добре виходило, я знаю. Треба було тобі ще давно розказати про те, що я прийомний, та й тепер про те, як місяць тому загинули мої прийомні батьки, але я просто боявся. Я боявся, що ти не зрозумієш, бо я стільки років говорив тобі неправду.

— Можливо, але відтепер тільки

правду.

— Обіцяю, — відповів тихим голосом Остап і підійшов до Тані, — А з тобою що робити? Рома, як думаєш, що з нею робити? Вона ж твоя дівчина.

— З однієї сторони, вона зрадила нас, а з іншої, вона ж нас і виручила тепер, — відповів Роман, дивлячись на Таню.

Дівчина підійшла до Романа, обняла його долоні і щось прошепотіла йому на вухо. Міміка лиця змінила свій вигляд із злої на добру, і Роман поцілував дівчину в щоку.

— Ми вже самі якось розберемося, —
відповів Роман.

Юра виліз із ями і спостерігав за
всіма іншими, коли побачив, та
раптом Остап витягнув пістолета і
націлив його на нього.

— Біжи! — крикнув Остап. — Біжи,
Юра! Біжи!

Хлопець зірвався з місця і почав
бігти у глибину степу, неначе за ним
гналася зграя вовків. Йому
перехоплювало подих, повітря душило
його, але він біг. Остап націлив
пістолет у небо, і вистрелив. Потім ще
раз, ще раз, аж поки у нього не

закінчилися патрони. Юра біг швидше і швидше, допоки повністю не розчинився у горизонті, встеленому туманом.

— Чому ти відпустив його? — запитала здивованим голосом Таня. — Він тебе мало не вбив, посварив нас всіх, заставив тебе ходити в масці і цьому балахоні.

— Це не балахон, а підрясник, — відповів Остап, і вставши позаду Яни, обняв її. — А він... Він, надіюсь, дав нам всім урок не йти проти своїх близьких. Я не стріляв я в нього, бо хочу залишитися людиною. Доля покарає його.

— Чому ж ти не сказав нам, що живий? — запитав Роман.

— Я не хотів нікого втягувати, — тихо відповів Остап, — єдина людина, якій я розказав – це Яна, бо я не пробачив би собі її сліз.

У степі починав підійматися вітер. Микола, який стояв лицем до вітру, прикрив очі долонею і запропонував:

— Давайте звалювати з цього місця.

— Їдьте, — відповів Остап, — Ти їдь в одній машині за кермом, а Яна в другій. Таня нехай поїде з кимось із вас.

— А як же ви? — запитала Таня.

— А ми пройдемося. Нам туди, — відповів Остап, махнувши рукою у сторону ґрунтової дороги. — Я дума, нам є багато, що розповісти одне одному.

— Я досі не розумію, навіщо твої батьки все це затіяли. Спочатку, ви ледве не повбивали одне одного, а потім аж помирилися, — сказав Роман.

Остап посміхнувся, витягнув з нагрудної кишені сорочки сигарету, прикурих її і відповів:

— А ти впевнений, що це вони

написали?

— А як? Та ну... Ти ж того не писав?

— здивовано запитав Роман.

Остап витягнув з кишені золоту монету, і підкинув її великим пальцем вгору в сторону Романа, а той зловив її.

— Ти знайшов скарб? — запитав Роман здивованим голосом із посмішкою на обличчі.

— Припустимо, — відповів Остап і підморгнув другу.

Хлопці потрохи зникали у тумані, який разом із минулим, що було

заховане у ньому, розвіювався
ранковим Карпатським вітром.

Чорний ворон голосно каркнув,
глянув останній раз на дивакуватих
хлопців та дівчат і полетів дивитися
на життя інших людей, але це вже
будуть зовсім інші історії.

*Краще померти, ніж
Засумніватися у своєму другові!*

Гай Юлій Цезар

Найщиріша подяка редактору Яніні
Гелей та всім, хто сприяв появі цієї
книжки.

ЗМІСТ

ЧАСТИНА ПЕРША

Розділ 1 Підземелля

Розділ 2 По ту сторону9

Розділ 3 Сусід1

Розділ 4 Зовнішність оманлива71

Розділ 5 Все намарно87

Розділ 6 Що це значить?103

Розділ 7 Мат119

ЧАСТИНА ДРУГА

Розділ 8 Вітер розвіє, вода змиє9

*Розділ 9 Демони теж ангели*54

*Розділ 10 Непроханий гість*71

*Розділ 11 Вдома*9

*Розділ 12 А все-таки, хто він?*82

*Розділ 13 Туман Карпатських гір*93

*Розділ 14 Монолог*196

*Розділ 15 180°*200

*Розділ 16 Минуле, заховане в тумані*205

Редактор: Яніна Гелей